

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Η ΣΙΟ ΔΟΥ

Ἀσκητὰς τὰ εὐρισκόμενα.

HESIODI ASCRÆI OPERA QVÆ EXTANT.

In eadem doctorum virorum Annotationes, &
Lectiones variæ è MM. SS. Palat. ab
H. Commelino collectæ.

H. Commelino collectæ.
QVÆ HOC LIBELLO
continentur aversa pagina indicabit.

BR 4025

LVGDVN I,
SVMP TIBVS VIDVÆ ANTONII
DE HARSY, AD INSIGNE
Scuti Coloniensis.

M. DC. XIII.

LIBELLO HOC CON-
TINENTVR
Gnomæ

Theognidis

Pythagora

Phocylidis

Solonis

Naumachij

Callimachij

Eueni

Rhiani

Eratosthenis

Panyasidis

Lini

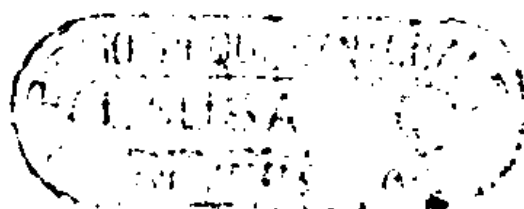
Menecratis

Posidippi

Metrodori

Simonidis

Antimachi.

HESIODI VITA

E FVLVII VRSINI

Elogiis descripta.

HESIODVM Dio patre, & Pycimede matre natum Olympiade prima, I. X. ante Romam conditam annis floruisse, ex scriptoribus cum Gracis tum Latinis, colligimus. Patria illi Cuma, Aeoliarum urbium una, ut Herodotus & Strabo annotarunt. Inde autem ere alieno oppressum patrem Diu migrasse ferunt, Ascramque Boeotia vicum petisse; à quo Ascræum deinde Hesiodum dictum. Eius mortem, cum senex admodum esset, recitat Plutarchus in Dioclis coniugio. Prouerbum inde factum, Hesiodia senectus. Hesioda statuam in publico Constantinopolitano gymnasio, quod Zenixippi dicebatur, ex ere posuam fuisse, intelligimus ex his Christodori versibus in libr. 5. Epigrammatum Græcorum,

Ἡσίودος δὲ Ἀσκραῖος ὀρειάσιν εἶδετο μέσσις
Φεγγόμενος χαλκὸν δὲ ἰβιάζετο θυάδι λύσῃ
Εὐθεὸν ἱμείρων ἀνάγει μίλῳ.----

*Quos Laurentius Gambarà Brixianus ita in
Latinum transtulit:*

Hesiodusque choros Ascræus stabat agre-
stes

Inter, Hamadryadum media sublimis in
aûla:

Ærea & effigies fundebat ad æthera car-
men.

*Pausanias quoque in Bœoticis Hesiodo statuam
aream à Thespiensibus in urbis foro positam fuis-
se scribit: qui & aliam Hesiodo statuam in tem-
plo Iouis Olympici collocatam narrat in rerum
Eliacarum lib. 1. De Hesiodo Velleius lib. 1. Huius
temporis equalis Hesiodus fuit circa centum vi-
ginti annos distinctus ab Homeri ætate, vir pere-
legantis ingenij, & mollissima dulcedine carmi-
nam memorabilis; otij quietisque cupidissimus,
ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate pro-
ximus, qui vitavit ne in id, quod Homerus, inci-
deret; patriamque & parentes testatus est; sed pa-
triam, quia malefactus ab ea erat, contumeliosis-
sime.*

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ

ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΤΑ

ἐπισκόδια ἅπαντα.

HESIODI ASCRÆI

OPERA QUÆ

reperiuntur omnia.

HESIODI ASCRÆI

OPERA ET DIES.

MVS AE ex Pieria carminibus celebrantes,
 Agite, Iouē dicite vestrum patrem laudātes,
 Quomodo mortales homines *sunt* pariter obscuri-
 que, clarique,

Nobiles, ignobilesque, Ionis magni voluntate.
 Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimit:
 Facile præclarum minuit, & obscurum adauget:
 Facileque corrigit incuruum, & superbum desiccatur
 Iupiter altitonans, qui supremas domos incolit.
 Audi, intuens & auscultans, & *pro iustitia tua* diri-
 ge iudicia

Tu Iupiter: Ego vero Persā *fratrem* vera monebo,
 Non sane vnum est contentionum genus, sed
 super terram.

Sunt duo. alteram quidem probauerit qui nouerit,
 Altera est vituperabilis: in diuersa autem animum
 distrahunt.

Nam hæc *contentio* bellum exitiosum, & discor-
 diam auget,

Noxia: nullus hanc amat mortalis, sed necessario
 Immortalium consiliis litem colunt molestam,
 Altera vero, priorem. *i. prius* genuit nox obscura,
 Posuit vero ipsam Saturnius altiugus, in æthere
 habitans, (liorem.

Terræ in radicibus & *quidem* hominibus lōge me-
 Hæc & quātūniuis inertem, tamē ad opus excitat.
 In alterum enim quispiam intuens ociosus
 Diuitem, festinat arare, atque plantare,
 Donumque recte gubernare, æmulatur vicinum
 vicinus

Ad

Ἡ ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΡΑΙΟΥ

Εργα καὶ Ἡμέραι.

ΜΟΥΣΑΙ Περὶ ἡδὺν αἰοῖσ' ἡσὶ κλείουσαι,
 Δεῦτε δ' ἰ' ἐνέπτε σφέτερον πατέρ' ὑμνεύουσαι.
 Ὡν τε διὰ βροτοὶ ἀνδρες οὐκ ἄφατοί τε φατοί τε,
 Ρητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλου ἐκπαι.
 Ρῆα μὲν γὰρ βεῖαται, ρῆα δὲ βεῖαντα χαλῖπται.
 Ρῆα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἀδύλον αἰΐζει.
 Ρῆα δ' ἐπ' ἰδυόει σκολιόν, καὶ ἀγνώρα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὅς ἐσέρτατα δώματα γαίης.
 Κλυθὶ ἰδὼν αἶων τε δ' ἴκη δ' ἰδὼν εὐρύς
 Τυὴν ἐγὼ δ' ἐπεὶ Πέρση ἐτήπυμα μυθουσίμην.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔκω ἐρίδων γένεθ', ἀλλ' ἐπὶ γαίῃ
 Εἰσὶ δ' ὕψ' ἑλὼ μὲν καὶ ἐπαινήσεται νοήσας,
 Ἡ δ' ὅππῃ μακρή· διὰ δ' ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν.
 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δ' ἔπειν ἐφίλλαν,
 Σχετλίη ὅστις τὴν γὰρ φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὅσ' ἀνάγκης
 Ἀθανάτων βυλῆσιν ἔειν πρῶσι βαρεῖαν.

Τὴν δ' ἐτέρην, περὶ τέρην μὲν ἐγείνατο γυῖξ ἐρε-
 βεννῇ,

Θῆκε δ' ἐμὴν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι γαίῃ
 Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
 Ἡ τε καὶ ἀπάλαμνον ὅρ' ὅμως ὅππ' ἔργον ἐγείρει.
 Εἰς ἔπεσον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργον χατίζων
 Πλάσσειν, ὅς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἢ δ' ἐφυτεύειν,
 Οἶκόν τ' εὖ δίδωμι ζῆλοῖ δ' ἐπε γέγωνα γείτων

Εἰς ἄρενον ἀπένδοντ' ἀγαθὴ δ' εἰς ἥδε βροτοῖσιν.

Καὶ κεραμεὺς κεραμαὶ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, 25

Καὶ πλωχὸς πλωχὸν φθονίη, καὶ αἰδὸς αἰδῶ.

Ὡ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα νεῶν ἐνικάτ' θεοδυμῶ.

Μηδὲ σ' εἰς κακὸν χαρτες ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκας

Νεῖκε' ὀπιπλεύοντ', ἀγροῆς ἐπακυνὸν ἔοντα.

Ὡρὴ γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεκρέων τ' ἀγροῶν τε 30

Ὡ πνι μὴ βίῃ ἐνδὸν ἐπιητανὸς κατὰκειται

Ὡραίῃ, τ' γαῖα φέρη Δημήτερος ἀκτὺν.

Τῷ κε κορεσάμενος, νεῖκεα καὶ δῆειν ὀφείλοισ

Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις, σοὶ δ' ἔκτεπ' δεύτερον ἔσται

Ὡ δ' ἔρδειν, ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος 35

Ἰδεῖησι δίδαις, αἱ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν αἰεταί.

Ἦδη μὲν γὰρ κληῖον ἐδασάμεθ' ἅλλα τε πολλὰ

Ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας

Δωρεράγους, οἱ τλώδε δίκλυν ἐδέλοισι δικάσαι.

Νήπιοι, ἔδ' ἴσασιν ὅσῃ πλέον ἡμῖν παντὸς, 40

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῃ μέγ' ὄνειαρ.

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

Ρηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἡμῶν ἐργάσαιτο,

Ὡς τέ σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχουσιν, καὶ ἀεργὸν ἔοντα.

Αἰψὰ κε πιδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνὸς καταθείη, 45

Ἐργαβοῶν δ' ἀπόλοιστο καὶ ἡμιόνων καλαεργῶν

Ἀλλὰ Ζεὺς ἐκρύψε, χρυσάμενος φρεσὶν ἦσιν,

Ὅτ' ἴμιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

Τοιῦτον ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.

Κρύψε δ' οὐ πύρ' τὸ μὲν αὖθις εὐς πᾶς Ἰαπετιῶ 50

Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πατρὸς μητιόεντες

Ad diuitias festinantem: bona vero hæc contentio
hominibus.

Et figulus figulo succenset, & fabro faber:

Et mendicus mendico inuider, cantorque cantori.

O Persa, tu vero hæc repone in animo:

Neque malis gaudens contentio animum tuum ab
opere abducatur,

Lites spectantem, forique auscultatorem existen-
tem.

Cura namque parua est (*i. esse debet*), litiumque fori-
que,

Cui non sit victus domi in annum repositus,

Tempestiuus, quem terra fert, Cereris iniquus.

Quo satiatas lites ac rixam moueas.

De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius erit
iterum

Sic faciendum. Sed rursus discernamus litem

Rectis iudiciis, quæ ex Ioue sunt optima.

Nam nuper quidem patrimonium diuisimus: aliaq;
multa

Rapiens ferebas, valde demulcens reges

Doniuoros, qui hanc litem volunt iudicasse.

Stulti: neque sciunt, quanto plus dimidium sit toto,

Neque quam magni in malua & asphodelo bonum.

Occultatum enim habent dii victum hominibus:

Facile. n. alioqui vel vno die tantum operatus esses

Vt in annum quoque satis haberes, ociosus etiam:

Statumque temonem quidē super fumum ponerēs,

Opera. v. bouum cessarent, mulorumq; laboriosorum.

Sed Iupiter abscondit, iratus mente sua,

Quia ipsum decepit Prometheus versutus.

Quocirca hominibus parauit tristia maia.

Abscondit vero ignem: quem rursus quidem bonus

Iapeti puer

Surripuit ad hominum usum, Ioue à consulto.

In caua ferula, fallens Iouem fulminibus gauden-
tem.

Huncque indignatus affatus est nubicoga Iupiter:
Iaperionide, omnium maxime versute,
Gaudes ignem furarius, quodque animum meum
deceperis;

Id tibi que ipsi magnum erit malum, & posteris.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.

Sit ait, risitque pater hominumque deumque,
Vulcanum vero insignem iussit, quam celerrime
Terram aquæ miscere, hominisque imponere vo-
cem,

Et robur, immortalibus vero deabus facie assimi-
lare

Virginum pulchram formam peramabilem at Mi-
neruam

Opera docere, ingeniose telam texere:

Et gratiam circumfundere capiti, auream Vene-
rem,

Et desiderium molestum, & membra fatigantes:
curas.

Imponere vero caninamque mentē, & furaces more.
Mercurium iussit, nuntium Argicidam.

Sic dixit. illi. a. obtemperarunt Ioui Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus utrinque claudus.
Virgini verecundæ similem, Iouis consiliis.

Cinxit vero & ornauit dea glaucocula Minerva:

Circum vero Charitesque deæ, & veneranda Suada,

Monilia aurea posuerunt corpori. ipsam porro

Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.

Omniem vero illius corpori ornatum adaptauit
Pallas Minerva.

At in pectore sane nuntius Argicida,

Mendacia, blandosque sermones, & dolosos mores

Collo

Εν κοίλῃ νάρθηκι, λαδὼν Δία τερπικέρανον.

Τὸν δ' ἠχλωσάμεν ~~Θ~~ προσέφη νεφεληγέρτα Ζεύς·

Ἰαπεγονίδη, πάντων πίει μῆδεα εἰδώς,

Χαῖρεῖς πῦρ κλέψας, καὶ ἡμᾶς φρένας ἠπεροπύσας; 55

Σοίτ' αὐτῇ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσπομῆοισι.

Τοῖς δ' ἐγὼ αὐτὶ πυρὸς δώσω κακόν, ὃ καὶ ἅπαντες

Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασε πατὴρ ἀνδρῶν τε

θεῶν τε.

Ἦραισιν δ' ἐκέλευσε φεικλυτὸν ὅττι τάχιστα 60

Γαῖαν ὕδρι φύρεν, ἐν δ' ἀνδρώπου δέμῳ αὐδῶ

Κοῖ δέν ~~Θ~~ ἀθανάταις δ' θεαῖς εἰς ὧπα εἴσκειν

Παρθενικᾶς ἐκλὸν εἶδ' ~~Θ~~ ἐπῆρατον· αὐτὰρ Ἀθλίῳ

Εἰργα διδάσκειν, πυλυδαΐδαλον ἴσον ὑφαίνειν·

Καὶ χάειν ἀμφιχίαι κεκορηῇ χερσὶν Ἀφροδίτῳ, 65

Καὶ πόδον ἀργαλέον, καὶ γυκόρευσ μελεδῶνας·

Εν δ' δέμῳ κυνέον τε νόον καὶ ὀπίκλοπον ἦδ' ~~Θ~~

Ερμείῳ λῶνγε διάκτορον ἀρχιφόντιν.

Ὡς ἔφατ' οἱ δ' ὀπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι.

Αὐτίκα δ' ἐκ γαῖης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυῆς 70

Παρθένῃ αἰδέῃ ἱκελον, Κρονίδεω διαβυλάς.

Ζῶσε δ' καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθλίη.

Ἀμφὶ δ' εὐχάειτ' ἑστέ τε θεαὶ καὶ πότνια Παιδά

Ορμῶς χερσέοις ἔδεσαν χροῖ' ἀμφὶ δ' τλήγῃ

ἔρραι καλλίκομαι σέφον αἰδέσθην εἰσιφινόισι. 75

Πάντα δ' εὐχέχρο' ἱερόν ἐφάρμοσε Παλλὰς Ἀθλίη

Εν δ' ἄρα σὺ σήδεσσι διάκτορ ~~Θ~~ Ἀρχιφόντης

Ἐν δ' αὖτ' αἰμυλήμῃς τε λόγοις καὶ ὀπίκλοπον ἦδ' ~~Θ~~

Τεύξε, Διὸς βελῆσι βαρυκτύπῳ· ὃν δ' ἄρα φωνῶ
Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δ' ὅτι τλῶδε γυναικῶ.
Πανδώρα, ὅτι πάντες, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρεν ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσι γ' ἀλφειῆσιν.

80

Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἶπυ' ἀμήχανον ἔξετ' ἔλευσεν,
Εἰς Επιμηθία πέμπει πατὴρ κλυτὸν ἄρχειφόνῳ,
Δῶρεν ἄγαντα, θεῶν ταχίμ' ἄγγελον. οὐδ' Επιμη-
θεὺς

85

Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρεν
Δείξαται παρ Ζυλὸς Ὀλυμπίε, ἀλλ' ἀπεπέμπειν
Ἐξοπίσω, μήπου τί κακὸν θνητοῖσι γένηται.

Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δ' ἦ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γ' ὅς ζωέσκον ὅππῃ χέθονι φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χυδαπέτοιο πόνου,
Νέων τ' ἀρχαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν,
Αἶψα γ' ἐν κακότητι βροτοὶ κατεγνῆράσκειαι.

90

Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσι πίδου μέγα πῶμ' ἀφελῆσα
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
Μισυῇ δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοισι
Ἐνδον ἔμιμνε, πίδου ὑπὸ χεῖλεσσι, ἐδὲ θύραζε
Ἐξέπιη. φρόσθεν γ' ἐπέμβαλε πῶμα πίδοιο.

95

Αἰγίοχου βελῆσι Διὸς νεφεληγερέταο.

Ἀλλὰ δ' ὅ μιν λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.

100

Πλείη μὲν γ' αἵα κακῶν, πλείη δ' ὀδύρῃ.

Νέουσι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη δ' ὅππῃ νυκτὶ

Αὐτόματι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι.

Σιγῇ, ἐπεὶ φωνῇ ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.

Οὕτως ἐπὶ πού τις Διὸς εὖον ἐξαλέαδαι.

105

Εἰ δ'

Collocavit Iouis consiliis grauistrepi. sed vocem
utique

Imposuit deorum præco. appellauit autem mulie-
rem hancce

Pandoram: quia omnes cælestium domorū incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus cu-
riosus.

At postquam dolum perniciosum & inuitabilem
absoluit,

Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam
Munus ferentem, deorum celerem nuncium. ne-
que Epimetheus

Cogitauit quid illi præcepisset Prometheus, ne
quando munus

Susciperet à Ioue Olympio, sed remitteret

Retro, necubi mali quippiam mortalibus fieret:

Verum ille suscipiens, cum iam malū haberet, sēsit.

Prius namque in terra viuebant familiæ hominum
Sine & absque malis, & sine difficili labore,

Morbisque molestis, qui hominib. senectā afferūt.

Mox enim in afflictione mortales consenescent.

Sed mulier manibus vasis magnum operculum di-
mouens,

Disperfit, hominibus autem machinata est curas
graues.

Sola vero illic Spes in infracta domo *dolio*

Intus mansit, dolii sub labris, neque foras

Euolauit. prius enim iniecit operculum dolii,

Ægiochi consilio Iouis nubicogæ.

Alia vero innumera mala inter homines errant.

Nam plena quidē terra est malis, plenumque mare,

Morbi autem hominibus tam interdiu quā noctu

Vltro oberrant, mala mortalibus ferentes

Tacite: nam vocem exemit consultor Iupiter.

Sic nusquam licet Iouis mentem euitare.

Ceterum

Cæterum si voles, alium tibi sermonem paucis
absoluam

Belle ac sciēter: tu vero præcordiis imposito tuis.
Vt simul nati sunt dij, mortalesque homines,
Aureum quidem primum genus diuersi loquen-
tium hominum

Dii fecerunt, cælestium domorum incolæ.

Ii quidem sub Saturno erant, cum in cælo regnaret:

Sed vt dii viuebat, securo animo præditi,

Plane absque laboribus & ærumna: neque molesta
Senecta aderat, semper vero pedibus ac manibus si-
miles

Delectabantur in conuiujs, extra mala omnia.

Mordebantur autem ceu somno domiti: bonæ vero
omnia

Illis erant: fructum autem ferebat fertile aruum

Sponte sua, multumque & copiosum: ipsique vltro

Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.

Verum postquam hoc genus terra abscondit,

Ii quidem diui facti sunt, Iouis magni consilio,

Boni, in terris versantes, custodes mortalium ho-
minum:

Qui quidem obseruant & iusta & praua opera,

Aerem induti, passim cuntes per terram,

Opum datores. atque hoc munus regale consecuti
sunt.

Secundum inde genus, multo deterius postea

Argenteum fecerunt cælestium domorum incolæ,

Aureo neque natura simile, neque intellectu.

Sed centum quidem annis puer apud matrem sc-
dulam

Nutriebatur crescens, valde rudis, domi suæ:

Cum vero adoleuisset, & pubertatis terminum at-
tigisset,

Pauxillum viuebant ad tempus, dolores habentes:

Ob

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτέρον τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
 Εὖ κ' ὅπιστα μὲν ὤς· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Ὡς οὐόθεν μεγάαςι θεοὶ θυγατέ' τ' ἀνδρώπων.
 Χρύσειον μὲν ἑσπέρησιν γένε' ἀμρόπων ἀνδρώπων

Ἀθάνατον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. 110

Οἱ μὲν δ' ὅτι Κρόνος ἦσαν, ὅτ' ἔραν ᾧ ἐμβασίλδην

Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδία θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν ἄτερ τε πόρων κ' οἷζ' ἔχον· ἔδ' ἐπὶ δειλὸν

Γῆρας ἐπὶ λῆθ' αἰεὶ ἢ πάσας κ' χεῖρας ὁμοῖοι

Τέρποντο· ἐν χαλίσσῃ χαλῶν ἔκταδεν ἀπάντων. 115

Θνησκὸν δ' ὥς ὑπὸ δειδρυμένοι ἐδλὰ ἢ πάντα

Τοῖσιν ἔλκ' ἁρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄεθρα

Αὐτομάτῃ πολλὸν τε κ' ἄφθογον· οἱ δ' ἐδελήμοι

Πουχοὶ ἔργα νέμοντο, σὺν ἑδλοῖσιν πολέουσιν.

Αὐτὰρ ἐπέειπεν τῷτο γένε' ἀπὸ γαῖα χάλυψεν, 120

Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης διὰ βυλάς,

ἑδλοὶ, ὄπτηχθόνιοι, φύλακες θυγατέ' ἀνδρώπων.

Οἱ ῥα φυλάσσουσι τε δίλας κ' χέτλια ἔργα,

Ἥρα ἑσπέρησιν, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,

Πλετοδ' ὅττι κ' τῷτο γέρας βασιλῆϊον ἔχεν. 125

Δεύτερον αὖτε γένε' ἀπὸ πολὺ χειρότερον μετόπισ-

θεν

Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

Χρυσέῃ ἔτε φυλὴν ἐκαλίγχιον ἔτε νόημα.

Ἀλλ' ἑκάτ' μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι καδ' ἦ

Ἐπέφειτ' ἀτάλλων, μέγα γένε' ἀπὸ γαῖα· ὅτ' ἐνὶ οἴκῳ 130

Ἀλλ' ὅταν ὑβήσετε κ' ἥβης μέγαν ἔκοιτο,

Παυρίδων ζώεσσι δ' ὅτι χεῖροισι, ἀλγε' ἔχοντες

Αφραδίαυς ὕβριν γ' ἀτασθαλον ἐκ ἐδωάντο
 Ἀλλήλων ἀπέχειν ἔδ' ἀθανάτας θεραπεύειν
 Ἡδελον, ἔδ' ἔρδεν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς 135
 Ἡ δέ μιν ἀνθρώποισι κατ' ἥδεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε χολέμενος οὐώεα τιμὰς
 Οὐκ' ἐδίδου μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλύμπον ἔχουσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται. 140

Δεύτεροι, ἀλλ' ἐμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπιθεῖ.
 Ζεὺς δ' πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον ποίησ', ἐκ ἀργυρῷ ἔδ' ἐν ὁμοῖον,
 Ἐκ μελῖαν, δεινόν τε καὶ ὀμβριμον· οἷσιν Ἀρης
 Ἔργ' ἐμελε σονόεντα καὶ ὕβριες· ἔδ' ἐπὶ σῖτον 145

Ἡδῖον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερὸ φρονος θυμὸν,
 Ἀπασοῖ μεγάλη δ' ὄβρις καὶ χεῖρες ἀαπίαι
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαροῖς μελέεσσιν.

Τοῖς δ' ἔω χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεσι δ' ἐτε οἴκοι,
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο μέλας δ' ἐκ ἔσκε σίδηρος. 150

Καὶ τοὶ μὲν χεῖρας ὑπὸ σφειτέρησι δαμνύτες
 Εἴσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ αἵδαο,
 Νώνυμοι θάνατος δ' καὶ ἐκπάλους ὥρ' ἔδοντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε, 155
 Αὖθις τ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δίκαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται

Ἡμίθεοι, σφειτέρη γενεὴ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.

Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὰ, 160

Τοὺς

Ob stultitias. iniuriam enim prauam non poterant
A se mutuo abstinere, neque deos colere
Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
Quatenus fas hominibus ex more. Hos quidē de-
inde

Iupiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
Non dabant beatis diis qui olympum habitant.

At postquam & hoc genus terra occultauit,
Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.

Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Æneum fecit, omnino argenteo dissimile,
E fraxinis, vehemens & robustum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuosa, ac iniuriæ: neque vllum
cibum

Edebant, sed adamantis habebant durum ani-
mum,

Feroces: magna vero vis & manus inuictæ
Ex humeris prouenerant super validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus:
Ære vero operabantur: nigrum autem nondum
erat ferrum.

Et hi quidem manibus propriis domiti,
Descenderunt amplam in domum frigidi infer-
ni,

Ignobiles: mors vero tametsi stupendos existentes
Cepit atra, splendidum vero liquerunt lumen
solis,

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursum etiam aliud quantum super terram multo-
rum alumnam

Iupiter Saturnius fecit, iustius & melius,
Virorum heroum diuinum genus: qui vocatur
Semidei, priori generationi, per infinitam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna grauis,
Alios

Alios quidem ad septiportus Thebas, Cadmeam
terram,

Perdidit pugnantes propter oues *opes* Oedipi:

Alios vero & in nauibus super magnum fluctum
maris

Ad Troiam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ.

Vbi quidem ipsos mortis quoque finis adobruit.

Iis autem seorsim ab hominibus victum & sedem
tribuens

Iupiter Saturnius pater constituit ad terræ fines.

Et hi quidem habitant securum animum habentes

In beatorum insulis, iuxta Oceanum profundum,

Felices heroes: his dulcem fructum

Ter quotannis florentem profert fecunda tellus.

O si neque iam quinto ego interesssem

Hominum generi: sed aut mortuus essem prius, aut
postea natus.

Nunc enim genus est ferreum: nunquam nec die

Quiescent à labore & miseria, neque nocte

Corrupti: graues vero dii dabunt curas.

Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis.

Iupiter autem perdet etiam hoc genus *varie* lo-
quentium hominum,

Postquam facti circa tempora cani fuerint.

Neque pater liberis similis, neque liberi *patri*,

Neque hospes hospiti, neque amicus amico,

Neque frater amicus erit, ut antehac.

Statim vero senescentes dehonorabunt parentes.

Incusabunt autem illos molestis alloquentes ver-
bis

Impii, neque deorum oculum veriti. neque hi sane

Senibus parentibus educationis præmia red-
dent,

Violenti. alter vero alterius ciuitatem diripiet:

Neque vlla pii gratia erit, neque iusti,

Neque

Τὸς μὲν ἔφ' ἵπτα πύλῳ Θήβη Καδμυΐδι γαίῃ ,
 Ωλεσε μαρναμένης μύλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τὸς δ' ἣ ἐν γήεσσιν ὑπὲρ μάλα λαΐτμα θαλάσσης
 Ες Τροίῳ ἀγαγὼν Ελένης ἔνεκ' ἠυκόμειο.
 Ενδ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλῳ ἀμφεκάλυψε· 165
 Τοῖς δ' εἰς ἀνδράπων βίοντι καὶ ἦδ' ὀπάσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατῴασε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 Καὶ τοὶ μὲν γαίῃσιν ἀκνέδια θυμὸν ἔχοντες
 Εν μακάρων γήεσσι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνῃ,
 Ολβιοὶ ἦρως· τοῖσιν μελινδία καρπὸν 170
 Τρίς τῷ ἔτοισι δάλλοντα φέρει ζείδωρ ἀρεύρα.
 Μήκετ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετιῆσαι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόθεο θανεῖν, ἢ ἑπὶ τα γενέσθαι.
 Νῦν δ' ὅτ' ἐν γένῳ ἐσὶ σιδῆρεον· ἐδέποτ' ἡμᾶρ
 Φαύσσονται καυάτε καὶ εἰζύθω, ἐδέ τι νύκτωρ. 175
 Φθειρόμενοι, χθονίους δ' θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
 Ἀλλ' ἔμπερ καὶ τοῖσι μεμύξεται ἑσπλά κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ἐλέσσει καὶ τὸτο γένῳ μεροπῶν ἀνδράπων,
 Εὐτ' ἂν γειόμενοι πολικρόταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖοι, ἐδέ τι παῖδες, 180
 Οὐδὲ ξείνοι ξενόδεκται, καὶ ἑταῖροι ἑταίροι,
 Οὐδὲ κασέγγητος φίλος ἔσσεται, ὥς το πάρος ἔειπε.
 Αἰΰα δ' ἡ γηράσκοντας ἀτιμῆσαι τοκῆας.
 Μίμψονται δ' ἄρα τοὺς χθονέσις βάζοντ' ἐπέεσσιν
 Σχέτλιοι, ἐδέ θεῶν ὅππῃ εἰδότες, ἐδέ μὲν οἴγε 185
 Γηράντεσι τοκεῦσιν ὑπὸ θρεπτήρεια δεῖν,
 Χερσὶ δακτύλοισι δ' ἐτέρω πόλιν ἐξδηπαλῆσαι.
 Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, ἔτε δὲ δικαίως

Οὐτ'

Οὐτ' ἀγαθοῦ μᾶλλον ἢ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβειν·

Ανέρα πμήσοισι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδώς 190

Οὐκ ἔστι βλάβει δ' ὁ καλὸς τ' ἀρείονα φῶτα,

Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ὅπῃ δ' ὄρκον ὁμείται.

Ζῆλον δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν

Δυσκέλαδος κακόχαρτες, ὁμαρτήσιν συγρώτης·

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπου ἀπὸ χθονὸς εὐρυδείης, 195

Ἀδικοῖσιν φάριεσι καλυψαμένῳ χροῶ καλόν,

Ἀθανάτων μετὰ φύλον ἵτον περιπτόντ' ἀνθρώποις

Αἰδώς καὶ Νέμεσις· τὰ δ' ἡλείφεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' ἔκ ἔσεται ἀλκή.

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς· ἐρέω φρονέοισι καὶ αὐ-
τοῖς. 200

Ω δ' ἱρήξ πρὸς εἶπεν ἀηδ' ὄνα ποικιλόδειρον,

Ἵψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·

Ἡ δ' ἐλθὼν, γναμπαλοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Μύρετο· τίμω δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δαιμόϊν, τί λέλαιγες; ἔχει γύ σε πολλὸν ἀ-
ρείων. 205

Ἰὼ δ' εἰς ἧς· ἂν ἐγὼ πρ' ἄγω καὶ αἰδ' ὄν ἐκζέ·

Δεῖπνον δ' αἶκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.

Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείωνας ἀντιφείζεσθ'·

Νίκης τε σέρεται, πότος τ' αἶχρσιν ἄλγεα πάχει.

Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἱρήξ τανυσίπτερος ὄρνις. 210

Ω Πέρση, σὺ δ' ἀκούε δίκης, μηδ' ὕβειν ὀφείλε.

Ἵβεις γάρ τε κακὴ δειλὴ βροτῶν· ὁ δ' ἐμὲ ἐσθλὸς

Ρηϊδίως φερέμεν δυνάται, βαρύνθει δέ σ' ὕψ' αὐτῆς

Εγκύρσας ἀτῆσιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν

Κρείωντα

Neque boni. magis vero maleficum & iniurium
Virum colent. Iustitia vero in manibus & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbis obliquis alloquens, periurium vero iurabit.
Liuor autem homines miseros omnes
Raucus, malis gaudens, comitabitur inuisus.
Tumque demum ad cælum à terra spaciola,
Candidis vestibus tectæ corpus pulchrum,
Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,
Pudor & Nemesis. relinquentur autem dolores
graues
Mortalibus hominibus. mali vero non erit reme-
dium.

Sed nunc fabulam regibus dicam, tametsi ipsi
sapiant.

Sic accipiter affatus est lusciniam canoram,
Alte in nubibus ferens, vnguibus correptam:
Illa vero misere, curuis confixa vnguibus
Lugebat: eam autem imperioso ille sermone allo-
cutus est,
Infelix, quid strepis; habet certe te multo for-
tior:
Hac vadis, qua te duco, etiam cantatricem existen-
tem.

Cœnam vero, si quidem libet, faciam, vel dimittam
Imprudens vero, quicumque velit cum potentiori-
bus contendere:

Victoriaque priuatur, & præter conuitia dolores
patitur.

Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.

O Persa, tu vero audi iustitiam, neque iniuriam fove.
Iniuria enim perniciofa est misero homini, neque
bonus quidem

Facile ferre potest. grauaturque ab ipsa,
Illapsus damnis. Via vero altera perueniendi

Melior

Melior ad iusta : Iustitia autem super iniuriā valet,
Ad finem progressa. passus vero stultus sapuit.
Cito enim abit iusiurandum vna cum prauis iudiciis.

Iustitiæ vero impetus tractæ quocunque homines
duxerint

Doniuori , prauis autem iudiciis iudicarint leges.
Hæc vero sequitur flens urbemque & mores popu-
lorum,

Aerem induta , malum hominibus adferens
Quique ipsam expellunt , neque rectam distribue-
runt.

Atqui iura tam hospitibus quam popularibus dant
Recta , neque à iusto quicquam exorbitant,
Iis viget vrbs, populique florent in ipsa:

Pax vero per terram alma , neque vnquam ipsis
Molestum bellum destinat late cernens Iupiter,
Nec vnquam iustos inter homines fames versatur,
Neque noxa: in conuiujs vero partis opibus fruun-
tur.

His fert quidem terra multum victum : in monti-
bus vero quercus .

Summa quidem fert glandes , media vero apes.

Lanigeræ autem oues velleribus onustæ sunt.

Pariunt vero mulieres similes parentibus liberos,

Florent autem bonis perpetuo , neque nauibus

Nauigant: fructum vero profert fecundus ager.

Sed quibus iniuriaque mala curæ est, prauaq; opera,

Iis poenam Saturnius destinat late cernens Iupiter:

Sæpeque vniuersa ciuitas malum ob virum punitur,

Qui peccat , & iniqua machinatur.

Illis autem cælitus magnum adduxit malum Sa-
turnius,

Famem simul & pestem: intereunt vero populi.

Neque mulieres pariunt , decrescuntque familiæ,

Iouis

Χρείστων ἐς τὰ δίκαια δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἔχει, 215
 Ες τέλος ἐξελεύσασα, παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγω.
 Αὐτὰρ γὰρ τρέχει ὄρκος ἅμα σκολιῇσι δίκησιν.
 Τῆς δὲ Δίκης ῥόδος ἐλκομένης ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι
 Δωροφάροι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι δέμιστας.
 Ἡ δ' ἔπεται κλαίονσα πόλιν τε καὶ ἠΐδα λαῶν, 220
 Ἥρα ἑσταμένη, γακὼν ἀνδράποισι φέρουσα
 Οἳ τέ μιν ἐξελάοισι, καὶ ἔκ' ἰδέσθαι ἐνέμαν.
 Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
 Ἰδεῖας, καὶ μή τι παρεκβαίνεσι δικαίει,
 Τοῖσι τέδμελε πόλιν· λαοὶ δ' ἀνθειῶσιν ἐν αὐτῇ· 225
 Εἰρμὴ δ' ἀνὰ γαῖαν κούροτ' ὅφρα ἐδὲ ποτ' αὐτοῖς
 Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύσπα Ζεὺς·
 Οὐδέ ποτ' ἰδυδῆμισι μέτ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπιθεῖ,
 Οὐδ' ἄτη, θαλίῃ δὲ μεμνηλὸτα ἔργα γίγονται.
 Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· ἔρεσι δὲ δρυὺς 230
 Ἀκρὴ μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 Εἰρηπόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασιν·
 Τίκτεισιν δὲ γυναικες εὐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
 Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπρὲς· ἐδὲ ὅτ' ἡνέων
 Νήπιονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄμπελα. 235
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέμνηλε κακὴ καὶ χίτλια ἔργα,
 Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύσπα Ζεὺς.
 Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλιν κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.
 Ος πρὶς ἀλιτρεαίνῃ καὶ ἀτάδαλα μηχανάσται.
 Τοῖσιν δ' ἐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων, 240
 Λιμὸν ὁμῶ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύδοισι δὲ λαοί.
 Οὐδὲ γυναικες τίκτεισιν· μινύδοισι δὲ οἴκοι,

Ζηνὸς φραγμοσιώησιν Ὀλυμπίε· ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἡ γ' ἔγχε σφατὸν εὐρυὸν ἀπώλεσεν, ἣ ὅγε τεῖχος,
 Ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῆς. 245

Ὡ βασιλεῖς, ὕμεις δ' καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 Τλήδε δίκλιν· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔοντες,
 Αθάνατοι λεύσσοισιν ὅσοι σκολιῇσι δίκησι
 Ἀλλήλοισι τρίβοισι, θεῶν ὅπιν καὶ ἀλέγοντες.

Τρεῖς γὰρ μύεοι εἰσὶν ὅπῃ χθονὶ πουλυβοτείρῃ 250
 Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἳ ῥα φυλάσσεσιν τε δίκας καὶ χέτλια ἔργα,
 Ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐς αἶαν.

Ἡ δέ τε παρθένοι ἐς Δίῃ, Διὸς ἐμμεγαλῆα,
 Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν. 255

καὶ ῥ' ὅποτ' ἂν τίς μιν βλάβῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,

Αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 Γερούετ' ἀνθρώπων ἀδίκον νόον, ὃφρ' ἀποτίσῃ
 Δῆμις ἀτασθαλίας βασιλῆων, οἳ λυγρὰ νοεῦσσι
 Ἀλλή παρ κλίνεσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες. 260

Ταῦτα φυλασόμενοι βασιλῆες ἰδυέετε μύθοις,

Δωροφάγοι, σκολιῶν δ' δίκων ἐπιπάγχυ λάθεσθε.

Οἳ αὐτὰ κακὰ τεύχεα ἀνὴρ ἄλλο κακὰ τεύχεον.

Ἡ δὲ κακὴ βελὴ τῶν βηλεύσαντι κακίστη.

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας, 265

καὶ νυτὰδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρεται, ἐδ' ἐλήθει

Οἴῳ δὲ καὶ τλήδε δίκλιν πόλις ἐντὸς ἔργει.

Νῦν δ' ἐγὼ μὲν τ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος

Εἴλω μὲν τ' ἐμὸς υἱὸς ἐπεὶ κακὸν ἀνδρα δίκαιον

Εμμεναι, εἰ μείζω γὰρ δίκλιν ἀδικώτερος ἔξει. 270

Ἀλλὰ

Iouis Olympij confilio . inter dum vero rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut nau-
rum,

Aut naues in ponto Saturnius punit ipsorum.

O reges: vos autem considerate etiam ipsi
Iustitiam hanc. prope enim inter homines versan-
tes

Dii vident, quotquot prauis iudiciis
Se mutuo atterunt, deorum animaduersionem non
curantes.

Innumeri enim sunt in terra multorum alumna
Dii Iouis, custodes mortalium hominum:
Qui sane & iudicia obseruant, & praua opera,
Aerem induti, passim oberrantes per terram.
Virgo autem est Iustitia, Ioue prognata,
Claraque & veneranda diis, qui cælum habitant.
Et certe cum quis ipsam læserit, oblique iniurias,
Statim ad Iouem patrem confidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui praua cogitantes
Alio desectunt iudicia oblique pronuntiantes.
Hæc obseruantes ô reges corrigite sententias,
Corrupti: obliquorum vero iudiciorum prorsus
obliuiscamini.

Sibi ipsi mala fabricatur vir, alii mala fabricans.
Malum vero consilium consulenti pessimum.
Omnia videns Iouis oculus, omniaque intelligens,
Et hæc certe (si quidem vult) inspicit: neque ipsum
latet

Qualenam hoc quoque iudicium ciuitas intus
exerceat.

Ego porro nec ipse nunc inter homines iustus
Esse velim, neque meus filius: quando malum est
iustum.

Esse: si quidem plus iuris iniustior habebit.

Sed his nondum finem arbitror impositurum Iouem fulmine gaudentem.

O Persa, cæterum tu hæc animo tuo repone,
Et iustitiæ quidem animum adice, violentiæ vero obliuiscere prorsus.

Namq; hanc hominib. legem disposuit Saturnius:
Piscibus quidem & feris & quibus volucribus,
Se mutuo vt deuorent, quando quidē iustitia carēt:
Hominibus autem dedit iustitiam, quæ multo
optima

Est. Si quis enim velit iusta in publico dicere,
Cognoscens, ei quidem opes largitur late videns
Iupiter:

Qui vero testimoniis volens periurium iurando
Mentietur, in iis delinquens immedicabiliter læsus est:

Eius vero obscurior posteritas postea relicta est:
Viri autem iusti generatio posteris præstantior.
Cæterū tibi ego bona sciēs dico, stultissime Persa.
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile est: brevis quippe via est, adeoque proxima:
Ante virtutem vero sudorem dii posuerunt
Immortales: longa vero atq; ardua illa est ad ipsam,
Primumq; aspera: vbi v. ad summum vētum fuerit,
Facilis deinceps est, quantumuis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia
sapit,

Cogitans quæcunque dein & postremo sint meliora.

Rursus & ille bonus est, qui bene monēti paruerit:
Qui vero nec sibi sapit, neque alium audiens
Animum adiecit, rursus hic inutilis vir est.
Verum tu nostri semper præcepti memor,
Operare, ô Persa, diuinum genus, vt te fames
Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres.

Vene

Ἀλλὰ τὰ γ' οὐ πω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
 Ω Πέρση, σὺ δ' ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Καί νυ δίκης ἐπακούει, βίης δ' ὀπιλήσει πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνδρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
 Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεινοῖς, 275
 Ἐδεῖν ἀλλήλους, ἐπεὶ δὲ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς·
 Ἀνδρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἥ πολλὸν ἀρίστη
 Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐδάη τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 Γενώσκων, τῇ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύσσει Ζεὺς·
 Ος δέ κε μαρτυρήσῃ ἐκὼν ὀπίορκον ὁμόσας 280
 ῥεύσεται, οὐ δ' δίκην βλάψας, νήκεσιν ἀάδῃ,
 Τῷ δέ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέγει πάλαι·
 Ἀνδρῶν δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Ἔοι δ' ἐγὼ ἰδὼν ἄνδρων ἐρίῳ μέγα νήπιε Πέρση.
 Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσσει 285
 Ρηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγυθὶ ναίει·
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ περσάρεθον ἔδωκαν
 Ἀθάνατι, μακρὸς δ' καὶ ὄρδιος οἶμος ἐπ' αὐτῷ,
 Καὶ πηχὺς τὸ πᾶντον ἐπὶ καὶ δ' εἰς ἀκρὸν ἰκνηταί,
 Ρηϊδίῃ δ' ἄπειτα πέλει χαλκῷ περὶ ἔσθλα. 290
 Οὐτὸς μὲν πάντα εἰς ὅς αὐτῷ πάντα νόσσει,
 Φρασάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἵσται ἀμείνων·
 Ἀθλὸς δ' αὖ καὶ περὶ ὅς αὐτὸς εἰπόντι πίθηται·
 Ος δέ κε μήθ' αὐτῷ νοέη, μήτ' ἄλλω ἀκούων
 Ἐν θυμῷ βάλλῃται, οὐδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνὴρ. 295
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμίτερης παυνημῆος αἶν' ἔφετμης
 Εργάζεσθαι Πέρση, δῖον γένος, ὅφρα σε λιμὸς
 Ἐχθαίρῃ, φιλήῃ δ' εὐσίφαιος Δημήτηρ

Λίδωι βίοντι ὃ τέλει πῖμπλησι καλῶν.

Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῇ σύμφορος αἰδρί. 300

Τῷ δ' οἱ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες ὅς κεν ἀεργὸς

ζῶν, κηφύλοισι κοθύρεις ἵκελ' ὀρυκτῶν,

Οἳ τε μελισταῶν κάματον τρέχουσιν ἀεργοὶ

Εἰδόντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτριά κοσμεῖν,

Ὡς κέ τοι ὠραῖε βίοντι πλῆθυσι καλῶν. 305

Εξ ἔργων δ' αἰδρες πολὺ μάλ' ἔ' ἀφηναιοῖτε.

Καὶ τ' ἐργαζόμενοι, πολὺ φιλήτε ἀδακτύποι-
σιν

Εἴπωτα δ' ἐβροτοῖς· μάλα γὰρ θυγέουσιν ἀεργούς.

Εργὸν δ' ἔδ' ἐν ὄνειδος· ἀεργίη δ' ἔ' ὄνειδος.

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς 310

Πλευτουῶντα· πλέττω δ' ἀρετὴ καὶ κῆδος ὀππιδεῖ.

Δαίμωνι δ' οἷος ἔηδαι· τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,

Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

Εἰς ἔργον πέψας, μελετᾷ βίῳ ὥς σε κελεύω.

Λίδως δ' οἱ ἀγαθὴν κεχρημένον αἰδρα κομίζει. 315

Λίδως ἥτ' αἰδρας μέγα σέεται ἢ δ' οἰνήσι.

Λίδως τοι πρὸς ἐνὶ ἔργῳ θάρσος ὅς πρὸς ὄλβῳ.

Χρήματα δ' ἔχ' ἀρπακτὰ, θεός εἰδωτα πολλὸν ἀμείνω.

Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῳ μέγα ὄλβον ἔλκτω,

Ἡ ὅ γ' ὑπὸ γλώσσῃ λείσεται, (ὅπως πολλὰ 320

Γίνεται, εὖ τ' αὖ δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ

Ἀνθρώπων, αἰδὼ δ' ἔ' ἀναμύνει τὸν πρᾶξῃ)

Ρεῖα τ' ἐμὴ φανερῶσι θεοὶ μινύδουσι, καὶ κοῖ

Ἀτίει τῷ, πῦρ δ' ἔ' ὅτι χεῖρον ὄλβος ὀππιδεῖ.

Ἴσον δ' οἱ δ' ἵκέτω ὅς τε ξείνονα καὶ ἱεῖον

Veneranda, victuque tuum impleat horreum.
Fames namque perpetuo ignauo comes est viro.
Atque eundem & dii oderunt, & homines, quicun-
que ociosus

Vinat, fucis aculeo carentibus similis studio,
Qui apum laborem absument ociosi,
Vorantes. tibi vero opera mediocria obire gratum
esto,

Vt tibi tempestiuo victu impleantur horrea.
Ex laboribus aut viri euadunt pecorosi & opulenti.
Et laborans multo etiam charior iam immortalibus.
Eris, quam hominibus. valde enim oderunt ociosos.
Labor. v. nullum dedecus, sed ignavia dedecus est.
Quod si laboraueris, mox te æmulabitur & ociosus
Ditescentem: diuitias vero & virtus & gloria comi-
tatur:

Deo autem similis fueris. Laborare quidem melius
Si quidem ab alienis facultatibus stolidum ani-
mum

Ad opus conuertens, victus curam habeas, vt te iu-
beo.

Pudor autem non bonus indigentem virum tenet.
Pudor qui viros valde & lædit & iniurat.
Pudor quidem ad paupertatem, audacia vero ad di-
uitias. (liores.

Opes vero non raptæ, diuinitus datæ, multo me-
Si quis enim & manibus per vim magnas opes tra-
xerit,

Aut lingua spoliari (qualia multa
Fiunt, quamprimum lucris amor mentem deceperit,
Hominum: pudorem vero impudentia attulerit)
Facile & illum obscurant dii, minuuntur. v. familia
Viro illi: exiguum vero ad tempus diuitiarum adsum.
Par est delictum, si quis & supplicem & hospitem ma-
lo afficiat:

Quique fratris sui cubilia ascenderit,
Secreti *causa* lecti vxoris, sceleratâ patrâns:

Quique mala cuiuspiam fraude, deceperit orphâ-
nos liberos:

Quique patrem senem misero in senectâ limine
Probris affecerit, grauibz incessens verbis:

Huic certe Iupiter irascitur. ad extremum vero
Pro operibus iniquis grauem exhibet talionem.

Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultum
animum.

Pro virili autem sacra facito immortalibus diis
Caste & pure, splendidâque cura adurito.

Interdum certe libaminibus atque hostiis placâ,
Et quando cubitum ieris, & quando lux sacra ve-
nit:

Vt beneuolum erga te cor atque animum habeât,
Vt aliorum emas sortem, non tuam alius.

Amicû ad conuiuium vocato, inimicû vero *sinito*.
Eum vero potissimum vocato, quicumque te prope
habitat.

Si. n. tibi & negotium aliquod domesticum ac-
cidat,

Vicini discincti accurrunt: cinguntur aut cognati.
Nova tam magna est malus vicinus, quantum bo-
nus commodum,

Sortitus est præmium, quicumque sortitus est vi-
cinum bonum.

Neque sane bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recta quidem mensurata vicino mutuum accipe,
rectaque redde,

Eadem mensura & amplius, siquidem possis:

Vt indigens, & in posterum promptum inuenias.

Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.

Amantem te ama, & iuuantem te iuua.

Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.

Datori

Ος τε γαστήροισιν ἐν ἀνὰ δέμνια βαίνει,
 Κρυπταδὴς ἐνὴς ἀλήχου, φθακεία ρίζων.
 Ος τέ τευ ἀφραδὴς ἀλιτράινεται ὄρφαν' ἀ τέκνα·
 Ος τε γούνα γέροντα κακῇ ὀπὶ γήραθ' ἔδ' αὖ
 Νεικείῃ χαλεποῖσι κταπτόμεθα ἰπείεσσιν. 330
 Τῷ δ' ἦ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀχάϊετ' αἰς ἧ πελάτιον
 Εργῶν αὐτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀναιδῆ.
 Ἀλλ' ἀ σὺ σφ' ἄμ' ἀμύμων ἔργ' ἀεσίτερον αὖτις,
 Καθ' δ' ὡς αὖτις δι' ἔρδειν ἔρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἀγῶς καὶ καθαῶς, ὅπ' δ' ἀγλαὰ μηρία κείν' 335
 Ἀλλοτε δ' ἠσπασθῆσι θυέσσιν τε ἰλάσκεσθαι,
 Ἡ μὲν ὅτ' ἐνέζη, καὶ ὅταν φάθ' ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς κέ τοι ἴλαον κραδίῳ καὶ θυμὸν ἔχουσιν.
 Οὐδ' ἄλλων ἀνὴρ κλῆρον, μὴ τὸν περὶ ἄλλ' αὖ
 Τὸν φιλέοντ' ὅτ' ἀεὶ ταχέϊν, τ' δ' ἐχθρὸν ἴσται. 340
 Τὸν δ' ἡ μάστιγι καλῶς ὅς τις σίδερον ἐγγύδι γαίῃ.
 Εἰ γάρ ποτε καὶ χεῖρ' ἐγγώρειον ἄλλο γένηται.
 Γέτορες ἄλ' αὖτε γένοιτο, ζώσαντο δ' ἄποιοι,
 Πῆμα γὰρ καὶ γίτων, ὅσων' ἀγαθὸς μέγ' ὄνησεν.
 Εμμορέ τοι πρὸς ὅς τ' ἐμμορε γίτων θ' ἔδλ' αὖ. 345
 Οὐδ' αὖ βῆς ἀπόλοισι, εἰ μὴ γίτων κακὸς εἴη.
 Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γίτων θ' · εὖ δ' ἀποδεύ-
 ραι,
 Αὐτὰρ σφ' ἀμείψ' καὶ λώϊον, αἶψα δ' αὖτις αἶ.
 Ὡς αὖ γρηῖζ' ὦν καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὖρε.
 Μὴ κακὰ καρδία γέν' κακὰ κάρδια ἴσ' ἀτρεῖν 350
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τὴν φρεσίνοντι φρεσεῖναι.
 Καὶ δόμῳ ὅς κεν δ' ὦν καὶ μὴ δόμῳ ἔς κεν μὴ δ' ὦν.

Δώτη μὲν τις ἔδωκεν, ἀδώτη δ' ὕψις ἔδωκεν.
 Δὼς ἀγαθὸν, ἄρπαξ ὃ κακὸν, θανάτοιο δ' ὕψιρα,
 Ὃς μὲν γάρ κεν αὐτὸν ἐθέλων, ὅγε καὶ μῆλα δ' αἶν, 355
 Χαίρει πῶ δ' ὄρω καὶ τέρπεται ὅν κατὰ θυμόν.
 Ὃς δ' ἔκιν αὐτὸς ἔλπται ἀναιδείῃφι πθήσας,
 Καί τε σμικρὸν ἔσθ' ἐπ' ἀχάσσει φίλον κῆρ.
 Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ὅτ' σμικρὸν καταδείξῃ,
 Καὶ θαυὰ τ' ὅθ' ἔρδωσι, τάχα κεν μῖχα καὶ τὸ γέναιτο. 360
 Ὃς δ' ἐπ' ἰόντι φέρει, ὅδ' ἀλύζεται αἴθερα λαμὼν,
 Οὐδ' ἐτύγ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
 Θῖκοι βέλτερον εἶναι ἐπὶ βλαβερὸν τὸ διήρηαι.
 Εὖδλὸν μὲν παριόντος ἔλκεθ' ὅτ' ἡμῶς ὃ θυμὸς
 Χρηΐζειν ἀπείοντος. ἃ σὲ φράζειται αἴσῃ. 365
 Ἀρχομένῳ δ' ἰδίου καὶ λήγοντος κορίσσειται,
 Μεισόμενός φείδεσθαι δεινὴ δ' ἐστὶ πυνυμένῳ φειδῶ.
 Μεισὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημῶτος ἄρκυος ἔσται.
 Καί τε καταγνήτῳ γαλάσῃ ὅτ' ἡμῶς ἀνδρὶ
 Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπίστῃ ὤλεσαν ἀνδρας. 370
 Μῆνδ' ἐγὼν σε νόον πυγασόλος ἔξαπατάτω,
 Αἰμύλα κωπύλασσι, τελευτῶσιν καλὴν.
 Ὃς δ' ἡμῶς κτείνει, κτείνει δ' ὅγε φιλήτησιν
 Μουσῶν καὶ δ' ὅτ' αἶς σώζοι πατρώϊον οἶκον
 Φερβέμην, ὡς γὰρ πλῆθος αἰέζεται ἐν μεγάροισι. 375
 Γηραιὸς δ' ἀέθλοισι, ἔντερον παῖδι' ἐγχετα λείπων.
 Ρεῖα δ' ἔκιν πλεόνεσσιν ὅτ' ἔστι Ζεὺς ἄσπετον ὄλεον.
 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μεΐζων δ' ὅτ' ἡμῶς.
 Σοὶ δ' εἰ πᾶν θυμὸς ἐλδεταί ἐν φρεσὶν ἥσσι,
 Αἰδ' ἔρδων ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. 380

Datori namque est qui dat, non danti v. nemo dat.
Donatio bona, rapina vero mala atque letifera.

Quisquis etenim vir sponte sua *dederit*, etsi multum
dederit,

Gaudet donando, & delectatur suo in animo.

Qui vero ipse rapuerit, impudentia fretus,

Quamvis id sit exiguum, tamen vexat charum a-
nimum.

Si quidem enim & paruum paruo addideris,

Et frequenter istud feceris, mox quidem magnum
& hoc euaserit,

Qui vero partis adiicit, is vitabit atram famem,

Neque vero quod domi repositum est, virum la-
dit.

Domi melius esse, quoniam noxium quod foris est.

Bonum quidem de presenti capere: noxa v. animo

Egere absente: id quod te cogitare iubeo.

Incipiente vero dolio, & desinente saturato te,

Medio parce: mala enim in fundo parsimonia.

Merces autem viro amico constituta sufficiens esto

Etiā cum fratre ludens, testem adhibeto:

Credulitas pariter ac diffidentia perdiderunt ho-
mines.

Ne v. mulier te animo nates succincta decipiat,

Blande garricens, tuum inquirens tugurium.

Qui namque mulieri confidit, confidit is quidem
furibus,

Vnicus vero filius seruat paternam domum

Pascendo: ita enim opulentia crescet in ædibus.

Senex autem moriatis, alium filium relinquens.

Facile vero & pluribus præbuerit Iupiter ingentes
opes:

Maior autem plutium cura, maior quoque accessio.

Tibi vero si opes animas appetit intra sese,

Sic facito: operamque opera subinde accito,

LIBER II.

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
 Incipe mensem, arationem vero occidentibus.
 Hæ quidem noctesque & dies quadraginta
 Latent: rursus vero circumuolvente se anno
 Apparent, primum ut acuitur ferrum.
 Hæc utique aruorum est regula: quique mare
 Prope habitant, quique valles flexuosas
 Mari fluctuante procul pinguem regionem
 Habitat. Nudus serito, nudusque arato,
 Nudus quoque metito: si quidem tempestiua om-
 nia voles

Opera ferre Ceteris, ut tibi singula
 Tempestiua crescant, ne quando interim egens
 Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.
 Sicut & nunc ad me venisti, ego vero tibi non am-
 plius dabo,

Neque amplius mutuo tradam. Labora stolidæ Persæ,
 Opera quæ hominibus dii destinarunt:
 Ne quando cum liberis vxoreque animo dolens
 Quæras victum per vicinos; hi vero negligent.
 Bis enim & ter forsitan cōsequeris: si vero amplius
 molestes,

Rem quidem non facies, tu vero inania multa
 dices:

Inutilis autem erit verborum copia. Sed te iubeo
 Cogitare debique solutionē, famisque euitationē.
 Domum quidem primum, vxoremque, bouemque
 aratorem,

Famulam non nuptam, quæ & bonas sequatur:

Vrensilia vero domi omnia apta facito:

Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuset, tu y-
 careas:

Tema

BIBΛION β'.

Παρθένων Ατλαγνέων ἐπτελλομένων
 Αρχεὺ ἀμπεῦ ἀρότοιο ὅ, δυνάστευμένων.
 Αἱ δ' ἡ τινύκτας τε καὶ ἡμέκτα πεσπαράκοντα
 Κεκρύφαται, αὐτὸς δὲ ὅτε πλοῦτος ἐν αὐτοῦ
 Φαίγονται, ταπεινὰ χαρκοσομόιοι σιδήρεσι. 385
 Οὗτος τοι πείσων πάλαι νόμος. οἱ τε θαλάσσης
 Εγγύθι καὶ τὰς, οἱ τ' ἀγλαὰ βροστήνῃα
 Πόντε κυμαίνοντος ὑπὸ πρὸς πίονα χῶρον
 Νάϊον. γυμνὸν κοίρειν, γυμνὸν δὲ βοσκήν,
 Γυμνὸν δ' αὐτὰς, εἴχ' ὅσα πάντα ἐδάκηδα. 390
 Ἔργα κοινὰ δὲ Δημίτερος ὅς τοι ἔχου
 Πρὶ ἀέξετα, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
 Πτώσεως ἀλυστῆς οἴκοι, κρημνὸν ἀνύσης.
 Πρὶ καὶ νῦν ἐπ' ἔα ἡλθεῖς ὅτε δὲ τοι ἐκ ἐπιδόσω,
 Οὐδ' ἀποματῆσαι ἐργάζεσθαι Πέρσας. 395
 Ἔργα τάτ' ἀνδρώποισι θεοὶ διετεκμήσαντο
 Μὴ ποτε σὺ μαίδεισι γυναικὶ τε θυμὸν ἀχέων,
 Ζητιῦν βίετον κατὰ γίτοναι· εἰ δ' ἀρσῶσιν.
 Δὲ μὴ ῥα ὅς τις τάχα τεύξεται ὡς δὲ ἐπ' ἀντὶς,
 Χρήματα μὲν ἐκρήξας, σὺ δ' ἡέσας πόλιν ἐχθρεύσας. 400
 Αχρεῖος δ' ἔσθ' ἐπὶ τῶν τομῶν ἀλλὰ σ' αἰώμα
 Φράζεσθαι χρεῖν τελευτῶν, λησύντ' ἀπεώρμω.
 Οἶκον μὲν σφύσσει γυναικῆτι, βουῖν τ' ἀργυρῆα
 Κπητὶς ἐχάμετ' ἐν ἡπὶς καὶ βουὴν ἔποιστο.
 Χρήματα δ' εἰν ὅσα πάντα ἀρμενα ποίησας. 405
 Μὴ σὺ μὴ αἰετῆς ἀλλοτ', ὅς ἀρνήσται, σὺ δὲ πηλῶ

Ἡ δ' ὥρη φθαμείσεται, μανύθη δέ τοι ἔργον.
 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὖριον ἐς τ' ἑννεφιν.
 Οὐ γὰρ ἐπυστοεργὸς ἀνὴρ πῖμπλῃσι χαλκίῳ,
 Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μαλ' ἐτι δέ τοι ἔργον ὀρέλλει. 410
 Αἰεὶ δ' ἀμβολοεργὸς ἀνὴρ ἄταισι πελάει.
 Ἥμος δ' ἡ λήζει μῆκος ὀξείος ἡελίοιο
 Καύματος ἰδαλίμου, μεταπνεύον ἁμβράσαντος.
 Ζηῶδες ἐλειθεῖος, μετὰ δ' ἀτρίπεται βρότεος χροῶς
 Παλλὸν ἐλαφρότερος· (δὲ γὰρ τότε σείειος ἀστὴρ 415
 Βαῖον ὑπὲρ κεφαλῆς κρεστρεφίαν ἀνδράπων·
 Ἐρχεται ἡμάτιος, πλείον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
 Ἥμος ἀσκητοτάτη πέλεται τρικυβέουσι δ' ἡρῶ
 Τληφύλλα δ' ἔραζε χεῖρι, πόρδοιό τε λήζει
 Τῆμος ἄρ' ὑλοτομῆν μεμνημένος ὄρεον ἔργον. 420
 Ολκίον μὲν τειπόδῳ τὰ μὲν, ὑπερὸν δ' ἀτρίπεται
 Λεονά δ' ἐτταπόδῳ, μάλα γὰρ νύ τοι ἀρμόνιον ἔστι.
 Εἰ δέ κεν ὀκταπόδῳ ὑπὸ καὶ σφύρας καὶ πέρας,
 Τεισπίδαμον δ' ἄψιν τῆμεν δὲ χρυσοῦν ἀριάξῃ.
 Πόλλ' ἐπὶ κρημύλα καλὰ φέρει δ' ὑγίαιον ἔσθ' αὖριον,
 Εἰς οἶκον, κατ' ὄρεος διζήμενος ἢ κατ' ἀγροῦν. 425
 Πρῶτον οὐ γὰρ βούλει ἀρετῇ ὀχυρώτατος ἔσθ'·
 Εὖ τ' αὖ Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλευτέρῃ παῖδας
 Γομφοισιν πελάσας περσοκρήναι ἐποβαῖν.
 Δοιὰ δ' ἀνδρῶν ἀρετὰ παρρησάμενοι κατ' οἶκον 430
 Λυττόνους καὶ πεκτόνους ἐπὶ πολὺ λαῶν ἔστι.
 Εἰ χ' ὑπερὸν γ' ἄξαις, ἕτερον γ' ἐπὶ βυσὶ βάλλεις
 Δάφνης δ' ἢ πελέης ἀκίωτατοι ἰσοδοῖς.
 Δρυὸς ἑλκμα, πρίν γε γόλυβοι δ' ἐνναεῖ ὕμῳ

Tempus autem prætereat, minuaturnque tibi opus.
Ne vero differas inque crastinum, inque perendi-
num.

Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procrastinator. Cura vero tibi opus auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctat.

Quum itaque iam desinit robur acuti solis

A calore humido, per autumnum pluyente

Ioue præpotente, mutatur humanum corpus

Multo leuius (nam tunc Solis stella

Paulisper supra caput fato obnoxiorum hominum

Venit interdiu, magis autem nocte fruitur)

Quando incorrupta est cæsa ferro

Sylua, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat:

Tunc sane ligna secato, memor tempestiui operis.

Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero,
tricutale,

Axemque septempedalem. valde enim certe conue-
niens sic.

Si vero octopedalem & malleum ipse secueris,

Trium palmorum cumaturam secato decem pal-
morum curui.

Multa præterea curua ligna: ferto autem dentale,
cum inueneris,

Domum, siue in monte quærens, siue in agro,

Idignum hoc nobis ad standum firmissimum est:

Nempe quum Attice Cereis famulus remoni infigēs

Clavis adiunctum stipe adaptauerit.

Bina vero disposito aratra, laborans domi:

Dentantur & compactum, quoniam multo opti-
mum sic.

Si quidem alterum fregeris, alterum bobus iniicias,

E lauro autem, vel ulmo firmissimæ stipe sunt.

E quercu remonem, ex illice, dentale. boues vero
duos nouennēs

Masce

Masculos comparato (horum enim robur non imbecillum est)

Adolescentiæ mensuram habentes. hi ad laborandum optimi.

Non utique hi contendentes in sulco aratrum Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint.

Hos autē simul quadragenarius iuuenis sequatur, Panem cœnatis quadrifidum octo morsuum,

Qui quidem opus citans rectum sulcum ducat, Non amplius respectans ad cœtaneos: sed in opere

Animum habens. hoc v. neque iunior alius melior Ad spargendum semina, & iteratam sationem evitandum.

Iunior enim vir ad cœtaneos euolat animo.

Confidera vero, cum vocem gravis audieris

Alte ex nubibus quotannis clangentis,

Quæ & arationis signum affert, & hyemis tempus.

Indicat pluuiæ: cor autem rodit viri bobus carentis.

Tunc sane pascere curuos boves, domi detinens.

Facile enim dictu est, par boum da & plaustrum

Facile autem recusare, instant vero opera bobus.

Inquit autem vir mentis compos: fabricaro plaustrum.

Stultus, etiam hoc nescit, centum esse signa plaustrum.

Horum ante curam habere oportet, domi repensando.

Cum primum igitur aratio mortalibus appareat,

Tunc aggredere, simul & serui & tu ipse,

Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,

Summo mane festinans, ut tibi se impleant arua.

Vere verito, æstate vero iterata non te fallat.

Noualem vero serito adhuc lenem terram.

Noualis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.

Αρσενε κεκτῆσθαι. ὃ γὰρ σθένος ἐκ ἀλαπαδνόν· 435
 Ηβης μέτρον ἔχοντε, τὸ ἐργάζεσθαι ἀρίστου.
 Οὐκ αὖ τὸ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακι χαμμηὶ ἄε· ἔσθον
 Λξείαν, τὸ δ' ἐργον ἐτώσιον αὖτις λίποιεν.
 Τοῖς δ' αἶμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήνος ἔποιτο,
 Ἀρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβωλον. 440
 Ος κ' ἐργου μελετῶν ἰδυίαν σὺλακ' ἐλαμύοι,
 Μικέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλιχας, ἀλλ' ὅππ' ἐργον
 Θυμὸν ἔχων. τῷ δ' ἔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 Σπέρματα δάσσεσθαι, καὶ ἐπασσώμεν ἀλίσσεται.
 Κυρίτερος γὰρ αὐτῷ μεθ' ὁμήλιχας ἐπιόκηται. 445
 Φράζεσθαι δ' εὖτ' αὖ φωνὴν γράνυ ἐπακούσης
 Τφόθεν ἐκ νεφέων ἐκείνουσιν κεκληγμένης·
 Ἡτ' ἀροτοῖο τι σῆμα φέρει, καὶ χεῖματ' ὅρῳ
 Δεικνύει ὁμβρίων· κρεδνύει δ' ἔσθαι· ἀνδρὸς ἀβύττω.
 Δὴ τότε χορτάζων ἐλκεας βύας ἐνδενέοντας. 450
 Ρηίδιον γὰρ ἔπος εἰπὴν, βόας δὲ καὶ ἀμᾶξαν.
 Ρηίδιον δ' ἀπαύησθαι πάρα δ' ἔργα βόσκων.
 Φησὶ δ' αὐτῷ φρένας ἀφνειὸς πᾶξαι ἀμᾶξαν.
 Νήπιος, οὗ δ' ἐτὸ γ' οἶδι, ἰκνύον δέ τι δούραδ' ἀμᾶξαι,
 Τῶν κρόσσων μαλέττω ἐχέμεν οἰκίᾳ θείδαι. 455
 Εὖτ' αὖ δ' ὁρώμεν ἀργεὶς ἀντιτοῖσι φανείη.
 Δὴ τότε ἐφορμηδύσας ὁμῶς δμῶς τε καὶ αὐτὸς
 Λύλυ καὶ δειπνὸν ἀρόων, ἀρότοιο κρεδ' ὅρῳ
 Πρωτὶ μάλα σπύδων ἡνά τι πληθύνει ἀεσσαν
 Εἶμι πολὺν· θύρεος δ' νεωμῆν ὅ σ' ἀπατήσεται. 460
 Νεῖον δ' ἀπύρειν ἐπ' κορυφίσσας ἀεσσαν.
 Νεῖος ἀλξείωρ, πᾶσιν εἰρηλότηρα.

Εὐχόμεθα δὲ Διὶ χριστοῖ, Διμήτερί δ' ἀγῶνι,

Ἐκτελέα βρίσκειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῶν.

Ἀρχόμενος ταπεινῶς ἀρώμενος, ὅταν ἄκρον ἐχέτης 465

Χειρὶ λαβὼν, ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἱκμαι

Ενδρυσον ἐλκόντων μεσάβω. ὃ ἤ πυτθὸς ὅπαιδον

Δμῶθ' ἔχων μακίλῳ, πόνον ὀνίθευσι πιδείν,

Σπέρματα χαλκρίτων. ὠθημεσὶν δ' αἶψα

Θνητοῖς ἀνθρώποις, καὶ κοινῆς φύσεως ὅς ἐστιν. 470

Ὡς δὲ κεν ἀδ' ἔσται ἡ σάχυνς νέοντα ἔραζε,

Εἰ τίς αὐτὸς ὁπίθεν Οὐλύμπου ἰδὼν ἐπάξος,

Ἐκ δ' ἁγίων ἐλάτεια ἀράχια· ἐστὶ σεῖο λπα

Γηθήσαν, βίστε το πρέμνον ἔνδον ἔορτες.

Εὐοχίων δ' ἔξευ παλαιὸν ἔσθ'· ἐδὲ πρὸς ἄλλοις 475

Αὐγάσαι· σὺ δ' ἄλλ' αὖτις κεχρημέν' ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡλίαι στροφαῖς ἀρόντες χθονὰ διῶν,

Ἡμεῖς ἀμύσεις ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔργων,

Ἀπὶα Δοσιμένων κίκοσι μὲν ὅ, ἔ μάλᾳ χαίρον·

Οἷσιν δ' ἐν φαρμάκῳ πύρεθρον δέ σ' ἐκ δυνάσσει. 480

Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖ⓪ πινὸς νό⓪ αἰγίοχοι,

Ἀρχαλίδης δ' αὖδ' ἔπειτα κατὰ θυγαστοῖσιν ἔφησεν.

ΚΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ὅψ' ἀρόσης, τόδε κή τις φάρμακον εἴη.

Ἡμεὶς κόκκυξ κακκύζει δρυὸς ἐν πτετάλοισι

Τὸ πρῶτον, τίς πῦρ τε βροτὸς ἐκ ἀπίστου γαῖαν, 485

Τῷ μὲν Ζεὺς ὕψι φέρεται ἡματι, μήδ' ἀπαλήχοι,

Μὴτ' ἄρ' ἐπ'βάλλων βοὸς ἐπ' αὐτὸ, μὴτ' ἀπολείπειν

Οὐτοι κ' ἐφερότης ἀπὸ τῆς ἰσφαρίξεως.

Εν θυμῷ δ' ὦ πάντα φυλάσσο· μηδ' ἐσε λήθοι

Διὰ τ' ἴαν γινόμενον πολλὸν, μήδ' ὀκείος ἄμβροτ. 490

Παύ

Supplica vero Ioui terrestri, Cerenique castæ,
 Præuentum vt impleant, Cereris sacrum munus,
 Vt primum incipis arare, cum extremum stitæ
 Manu capiens, stimulo bouum terga atigeris
 Quemum remoneꝛa trahentium loro. iuuenis au-
 tem pone

Seruus, ligonem tenens, negotium anibus facessat,
 Semina abscondens. Industria enim optima
 Mortalibus hominibus est; ignavia vero pessima.
 Sic quidem vberitate spicæ nutabunt ad terram,
 Si finem ipse postea Iupiter bonum præbuerit:
 E vasis autem eiicies araneas: & te spero
 Gauisurum, victu. positum domi existente.

Lætus autem peruenies ad canum ver, neque ad
 alios

Respiciet. tui vero alius vir indigus erit.

Si vero ad solis cōuersionem araueris terrā aliam,
 Sedens metes, paucillum manu comprehendens,
 Obiectum manipulans puluerulentus, nec valde
 gaudens.

Feres autem in sporta: pasci vero te suspicient.

Alias vero alia Iouis mens Ægiochi,

Sed mortalibus hominibus eam deprehendere diffi-
 cile.

Sin autem sero araueris, hoc quidem tibi reme-
 dium fuerit:

Quando cuculus canit querens in frondibus
 Primum delectat mortales super immensam terrā:
 Tunc Iupiter pluat triduo, neque desinat,
 Non utique superans bouis vngulam, neque relin-
 quens:

Ita & ferotina aratio tempestiue æqualis fuerit.

Animo autem bene omnia reconde, neque te la-
 teat

Neque ver exorietur canū, neque tempestiua pluuia
 Præteri

Præteri autem aneam sedē, & ad calidam tabernam;

Tempore hybemo, cum frigus homines vehemens
Detinet: tunc sane impiger vir valde domū auget.

Ne te malæ hyemis difficultas opprimat

Cum paupertate: macilenta vero crassum pedem
manu premas.

Multa vero ignavus vir vanā ob spem expectans,
Egens victus mala intra animum versat.

Spes vero non bona indigentem virum fert,

Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.

Indica autem servis, æstate adhuc media existente:

Non semper æstas erit, facite nidos.

Mensem vero Iannarium malos dies, bobus nocentes omnes,

Hunc vitæ: & glacies, quæ quidem super terram
Flante borea molestæ existunt,

Qui per Thraciam equorum altricem lato mari

Inspirans concutit, remugit autem terra & sylva:

Multas vero quercus alticomas abietesque densas,

Montis in vallibus deicit, terræ multos pascenti

Incumbens, & omnis reboat tunc ingens sylva.

Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt:

Ex etiam quarum vellere cutis densa est, & quas
Frigidus existens perflat hirsuta licet pectora habentes.

Quinetiam per bouis pellem penetrat, neque ipsum
cohibet.

Etiamque per capram flat hirsutam: ovium autem
greges non item,

Eo quod annui ipsarum villi sunt, non perflat

Vis venti boreæ: incurium vero senem facit.

Et per tenelli corporis virginem non perflat,

Quæ in ædibus charam apud matrem manet,

Non

Πὰρ δ' ἴθι χάλκεον δῶκον ἐξέσ' ἀλῆα λείχου
 Ωρη χειμερινή, ὅποτε κρύος αἰθέρας εἴρῃ
 Ιχάνει ἐνθα κ' ἄρκυος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφείλει.
 Μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμνηχανίη καταμάρψῃ
 Σιωπῆνι, λεπτῇ δ' ταχυὴ πόδα χειρὶ πίζοις. 495
 Πολλὰ δ' ἄεργος αἴηρ, κενεὴ δὲ ἐλπίδα μίμνων,
 Χρητίζων βίοτοιο, κακὰ περσεύεσθαι θυμῷ.
 Ελπίς δ' οἷα ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
 Ημῶν ἐν λείχῃ, τῷ μὲν βίος ἄρκυος εἴη
 Δείκνυε δ' ὁμῶς ἐπὶ μέσῃ ἔντοσ, 500
 Οὐκ αἰὲν ὀδύρεται, ποιεῖ δὲ καλίας.
 Μιῦα δ' ἄλυσαιῶνα κακ' ἥματα, βούδρα πάντα,
 Τοῦτον ἀλεύαδαι, καὶ πηγὰς αἴτ' ὅττι γαῖαν
 Πνεύσας περ βορέας δυσηλεγέας τεκέδουσιν.
 Ος τε διὰ Θρήκης ἴσπερ πέφον ἐὺρὺ σόντα 505
 Εμπνεύσας ὤεινε, μέμνε δ' γαῖα καὶ ὕλη.
 Πολλὰς δ' ὁρὺς ὑφιλόμας ἐλάτας τε παχείας
 Οὔρεσι ἐν βίῳ πλυνθ' ἔχοντι πτυλοβοτῆρῃ
 Εμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε γέρας ὕλη.
 Κῆρες δ' ὀρίαντο, ἑρὰς δ' ὑπὸ μίξ' ἔθεντο, 510
 Τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατὰσκειν· ἀλλὰ νῦν καὶ τῷ
 Ψυχρὸς ἐὼν δίασι δαυστέρων ἀφ' ἰόντων.
 Καί τε διὰ ῥηνῶν βοὸς ἔρχεται, ἡ δ' ἴμιν ἴχα.
 Καί τε δὲ αἶγα ἄνοι πανύπερχα· σῶτα δ' ὕπν,
 Οὐκ ἐπνεταναι βίχας αὐτῷ, ἡ δίασιν 515
 Ἰς ἀνέμου βορέα. Ξυχαλὸν δ' ἐγέρσεται πίδνη.
 Καί τε παρθενικῆς ἀπαλόχεος ἡ δίασιν,
 Ἦτε δόμων ἔντοσι φίλη περὶ μνηστῆρα μίμνει,

Οὐ πῶ ἔργ' ὠδὴα πολυχεύσου Αφροδίτης,
 εὖ τε λοισσαμένη τίρενα χροά, καὶ λίπ' ἑλαίῃ· 520
 Χεισσομένη, νυχθὶν καταλέξεται ἐνδοθεν εἴκου,
 Ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' αἰόσεος ὄν ποδα τίνδει,
 ἐν τ' ἀπύρρ' οἴκῳ καὶ ἐν ἥθεσι λαθαλείοισιν.
 Οὐ γάρ οἱ ἥλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηδύμῃαι·
 ἀλλ' ὅτ' ἐκωσμένων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε 525
 στρωφᾷται, βράδιον δ' ἐπανελλύεσσι φασίγει.
 Καὶ τότε δὴ παρᾶσι καὶ νήκεσι ὑλικοῖται
 λυχνὸν μυλίσοντες αἰὰ δρυὶα βησσέντα
 φεύχουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τῆτο μέμηλιν,
 οἱ σάπια μάτορμοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι, 530
 καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῶ ἴσοι,
 οὐ τ' ὅτ' ἐκὼτα ἑαγεκάρῃ δ' εἰς ὕδασι ὀράται,
 τῷ ἵκελοι φοιτῶσιν, ἀλφειόμυροι νίφα λαπαλῷ·
 καὶ τότε ἴσπαθαι ἔρυμα χροός, ὥς σε καλεύει,
 χλαῖνάν τε μαλακίῃ καὶ περμύοντα χιτῶνα. 535
 Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὰ κρόκα μινύσασθαι.
 Τὴν δ' ἐκείνου παῖδα, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμίσωσι,
 μηδ' ὀρθεὶ φρίσσῃσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
 Ἀμφὶ δ' ἐπὶ πρὸς πέδιλα βοῆς ἴφικταρδῶσιν
 Ἀρμύρα δῆσαι, πῖλοις ἐν τοσδε πυκνάσας. 540
 Πρωτογένων δ' ἐρίφων, ὅπόταν χρῖος ὤκειον ἔλθῃ,
 δέριμα τα σὺρράπῃεν νάρκῃ βοῆς, ὅφρ' ὅτ' ἐν ὥτῳ
 τετὼ ἀμφοβάλη ἀλέλῃ κεφαλῇσι δ' ὑπάρθῃ
 Πῖλον ἔχον ἀσκητόν, ἵν' ὕατα μὴ καταδύνῃ·
 Ψυχὴ γάρ τ' ἠὲς πέλεται βορέας πεσόντος. 545
 Ἡὖος δ' ὅτ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ὑρανὸς ἀστερόεντος

Nondum opem sciens aureæ Veneris.
 Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo
 Vincta, noctu cubat intra domum
 Tempore hyberno, quando ex ossis *polypus* suū pe-
 dem arrodit,

Inque frigida domo, & in habitaculis tristibus.
 Non enim illi ostendit pabulum ut inuadat,
 Sed super nigrorum hominum populumque
 urbem

Vertitur, tardius autem vniversis Græcis lucet.
 Et tunc sane cornuæ bestiae & incomuæ silui-
 cubæ

Misere dentibus stridentes per quercetum vallo-
 sum

Fugiunt, & passim omnibus id curæ est:
 Quæ testa inquirentes, densas latebras habent,
 Et caueñas petrosas, tunc vtrique tripodi homini
 similes,

Cuius & humeri fracti sunt, & caput pavimentum
 spectat:

Huic similes incedunt vitantes niuem albam.
 Et tunc indue munimentum corporis, ut te iubeo,
 Chænamque mollem, & talarem tunicam.

Stamine vero in paucis multam tramam intexere.

Hanc circum induito, ut tibi pili non tremant,

Neque erecti horreant, arrecti per corpus.

Circum vero pedes calceos bouis fortiter occisi

Aptos ligato, pilis intus condensans.

Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tem-
 pestium venerit,

Pelles consuito neruo bouis, ut super humerum
 Pluuiæ arceas teporem, supra caput vero

Pileū habeto elaboratum, ut aures ne humesciant:

Frigida enim aurora est Borea cadente:

Matutinus vero super terram à cælo stellifero

Aer frugifer extensus est beatorum super opera.
 Qui hauriens e fluminibus semper fluentibus,
 Alte supra terram leuatus venti procella,
 Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum
 flat,

Densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
 Ne quando te cœlitus tenebrosa nubes circûtegat,
 Corpusque madidum faciat, vestesque humectet:
 Sed euitato. mensis enim difficillimus hic
 Hybernus: difficilis ouibus, difficilisque homini-
 bus.

Tunc medium bobus, homini vero amplius adsit
 Alimonix: longæ enim validæque noctes sunt.
 Hæc obseruans perfectum in annum
 Æquato noctesque & dies, donec rursus
 Terra omnium mater fructum omnigenum profe-
 rat.

Quum sexaginta post versiones solis
 Hybernus perfecerit Iupiter dies, tunc sane stella
 Arcturus relinquens immensum fluctum Oceani;
 Primus totus apparens exoritur vespertinus,
 Post hunc mane lugens Pandionis prorumpit li-
 rundo

Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto.
 Hanc præuertens, vites incidito: sic enim melius.
 At cum domi porta testudo a terra plantas ascen-
 derit,
 Pleiades fugiens, tunc non amplius fodiendæ
 vites,

Sed falcesque acuito, seruosque excitato.
 Fugito vero vmbrosas tabernas, & ad auroram cu-
 bile,

Tempore messis, quando sol corpus exiccat:
 Tunc festina, & domum fruges congrega,

Diluctu

Ἀὐτὸς πρὸς φόρος τίταται μακάρων ὅτι ἔργois·
 Ος τε ἀρυσάμενος ποταμῶν ὑπὸ ἀεναόσπῳ,
 Τῷ ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέκτιστο θυέλλῃ,
 Ἀλλοτε μὲν δ' οὐ ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄλῃσι 550
 Πυκνὰ Θρηκίης βορέε νίφεα κλονέοντος.
 Τῶν φθόμενος, ἔργα τελέσας, οἴκον δὲ νείδαι,
 Μήποτέ σ' ἔρανόθεν σκοτὸν νέφρις ἀμφιγυλῶσιν.
 Χρῶτά τε μινδαλέον δείη, κατὰ δ' εἰματι δέυση.
 Ἀλλ' ὑποδείξαι, μεῖς γὰρ χαλεπώτατος ἔτος 555
 Χρυεῖδος, χαλεπὸς περβάτοισι, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
 Τῆμος δ' ὠμισυ βυσίν, ἐπὶ δ' ἀνέρι πλεόνειν.
 Ἀρμαλῆς· μακρὰ δ' ἐπὶ ῥόδον εὐφρόναι εἰσί.
 Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
 Ἰσοῦμαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσόκεν αὖθις 560
 Γῇ πάντων μῆτηρ καρπὸν σύμμικτον ὀνεική.
 Εὖτ' αὖ δ' ἐξήκοητα μετὰ Ἑρπας ἡλίουο
 Χειμῆρ' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ῥά τ' ἄσπερ
 Ἀρκτοῦρος, περιπλὼν ἱερὸν ῥόδον Ωκεανῆος,
 Πρῶτον πεμφαίνων, ἐπτελλεται ἀκροκρίσασθαι. 565
 Τόνδε μετ' ὀρθογόνῃ Πανδίωνις ἄρτο χελιδῶν.
 Ες φάος ἀνθρώποις, ἔαρος γένον ἱστμήοιο.
 Τὴν φθόρυβος, ὅπως περταμένη μὲν ὥς γὰρ ἀμεινον.
 Ἀλλ' ὅπ' ὅτ' αὖ φερέοικος ὑπὸ χερσὶν ἀν' φυτὰ βαίνῃ
 Πλητιάδας φεύγων, τότε δ' ἡ σκάφος ἐκίπτε σινέων. 570
 Ἀλλ' ἄρσας τε χαλαστέμεναι, καὶ δ' ὡς ἐγείρειν.
 Φεύδειν γὰρ σκιερούς δ' ὠκοῖς καὶ ἐπ' ἡὼ κοῖτον,
 Ωρὴ ἐν ἀμνητῷ, ὅτε τ' ἡλῖος χροῶα κάρφῃ.
 Τημῦτες ἀπείδειν καὶ οἴκῳ δὲ καρπὸν ἀγείρειν,

Ορθευ αἰετᾶμνος, ἵνα τοῖ βίος ἄρκτος εἴη, 575
 Ἡὼς γάρ τ' ἔργον τρίπῳ ὑπομείρεται αἶσαν.
 Ἡὼς τοι περφέρει μὲν ἰδὺν, περφέρει δὲ καὶ ἔργον·
 Ἡὼς ἥτε φανείσα πολίτας ἐπέβησε καλεῦδον
 Ἀνθρώποις, πολλοῖς δ' ἐπὶ ζυγὰ βεσὶ τίθησιν.
 Ἡμος δὲ σάλυμός τ' αἰθεῖ, καὶ ἡ χίτα τέτλιξ 580
 Ἀνδρῶν, ἰφαιζόμενος λεγυρίῳ κατὰ χεῦλ' αἰοῖτο
 Πυκνὸν ὑπὸ πτερυγῶν, θίρεος χαματάστος ὄρη.
 Τῆμος πόταται τ' αἶγας καὶ οἶνος αἶετος·
 Μισχλόπα δ' ἰμναῖκες, ἀφαιρότατοι δέ τε ἄνδρες
 Εἰσὶν, ἐπὶ κεφαλῇ καὶ γούνατι Σείριος ἄζει, 585
 Αἰαλῆος δέ τε χεὺς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότε ἦδη
 Εἴη πετραῖη τε σκίη καὶ βύβλωτος οἶνος,
 Μᾶζά τ' ἀμολγαῖη, γάλα τ' αἰγῶν σβιννυμόμαων·
 Καὶ βοὸς ὑλοφάγοι κρέας μῆπω τετοκίης,
 Πρωτογόνων τ' ἐρέφων, ἐπὶ δ' αἶδομαι πινέμοι οἶνον, 590
 Ἐν σκιῇ ἰζόμενον κεκορημένον ἥτορ ἰδωδῆς·
 Ἀντίον εὐκράτος ἀνέμῳ τρέψαστα φρόσσωπον,
 Κρίνης τ' ἀεὶ καὶ ἀπερρύτου, ἢ τ' ἀζόλωντος.
 Τρεῖς ὕδατος περρίειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱμέριον οἶνον.
 Δμωσὶ δ' ἰποτρύκειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῖνα 595
 Δινέμοι, εὖ τ' αὖ φρῶτα φανῇ δένος Ωρίωντος,
 Χώρη ἐν εὐαίῃ, καὶ εὐπερὶ χάλαρ ἐν ἀλωῇ.
 Μίτρη δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὶ λυδῇ
 Πάντα βεῖν κατὰ δῖον ἐπάρμενον ἐνδοξεν οἴκου,
 Θῆτ' αἰκὸν ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔειδον 600
 Δίξιδμα κέλαμαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔειδος.
 Καὶ κυῖα παρ' ἁγρόδοντα κομῆιν· μὴ φείδω σίτου.

Diluculo surgens, ut tibi sufficiens sit:

Aurora enim operis tertiam sortitur partem.

Aurora tibi promonet quidem viam, promouetque laborem:

Aurora quæ apparens multos ingredi fecit viam

Homines, pluribus vero iuga bobus imponit.

Quum vero carduusque floret, & canora cicada

Arbori infidens stridulum effundit cantum

Frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,

Tunc pingues quæ capræ, & vinum optimum,

Salacissimæ vero mulieres, & viri imbecillissimi

Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,

Siccum vero corpus ob æstum. Sed tunc iam

Sit petrosa quæ umbra & Byblinum vinum,

Libumque lacteum: lacque caprarum non amplius
lactantium,

Et bonis arboriuoræ caro nondum enixæ,

Tenerorumque hœdorum. præterea nigrum bibi-
to vinum,

In umbra sedens, animo saturatus cibo,

Contra temperatum ventum obuerso vultu,

Fontemque perennem, ac defluentem; quique illi-
mis sit.

Tertiam aquæ partem infunde, quartam v. misce viuo.

Famulis autem impera, Cereris sacrum munus

Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,

Loco in ventoso, & bene planata in area.

Mensura v. diligenter recondito in vasis sed, post-
quam

Omne victum deposueris sufficientem intra domum,

Seruum domo carentem conducere, & sine liberis
ancillam

Inquirere iubeo: molesta est autem quæ liberos habet
ancilla.

Et canes de cibis asperum nutrito: nec parcas cibo:

Ne quando tibi interdiu dormiens *fur* vir facultates auferat.

Fœnum autem importato, & paleas, vt tibi sit Bobus ac mulis annum pabulum. sed postea Serui refocillent *chara* genua, & boues soluantur.

Quum vero Oriō & Sirius in medium venerit Cælum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,

O Perſa, tunc omnes decerpe domum vuas: Exponito vero ſoli decē dies, totidemque noctes. Quinque autem adumbrato, ſexto in vaſa haurito Dona lætitię datoris Bacchi. Sed poſtquam vtique Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis Occiderint, tunc deinde arationis memor eſto Tempeſtiue. annus vero per terrā accommodus ſit, Quod ſi te nauigationis periculofę deſideriū ceperit,

Quando vtique Pleiades robur validum Orionis Fugientes; occiderint in obſcurum pontum, Tunc certe variorum ventorum ſtridunt flamina, Et tunc ne amplius naues habe in nigro ponto. Terram autem operari memor *eſto* ita vt iubeo. Nauem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus

Vndiquaque, vt arceant ventorum robur humide flantium,

Sentina exhausta, vt ne putrefaciat Iouis imber. Inſtrumenta v. congrua omnia domi tuę repone, Recte contrahens nauis alas pontigradę. Clauum v. fabrefactum ſuper fumum ſuspendito. Ipſe autem tempeſtiuam expectato nauigationem dum veniat.

Tuncque nauem celerem ad mare trahito. inrus vero onus

Aptum imponito, domum vt lucrum reportes:

Quemad

Μό ποτ' ὅτ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χεῖμαθ' ἔλθῃται.

Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη

Βυεὶ καὶ ἡμίονοισιν ἐπιεταγόν. αὐτὰρ ἐπεῖτα

605

Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γραῦατα, καὶ βόε λῦσαι.

Εὖτ' αὖ δ' Ωρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ

Οὐρανόν, Ἀρκτουῖον δ' ἐσίδῃ ῥαδοδάκτυλος Ἡώς,

ὣ Πέρση τότε πάντας ἀπὸδρεπε οἴκαδε βότρυς·

Δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέχα τ' ἡμέατα καὶ δέχα νύκτας.

610

Πέντε δ' συσκιάσαι, ἕκτα δ' εἰς ἄγχι ἀφύκτα

Δῶρα Διωνύσου πολυμηδέος. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ

Πληϊάδες δ' Ἰαλίδες τε, τό τε δένδρ' Ωρίωνος

Διῶσιν, τότε ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένους εἶναι

Ωραίους πλειὸν ἢ κατὰ χθονὸς ἄρμονος εἶναι.

615

Εἰ δέ σε ναυπλῆης δὺς πεμφέας ἡμερος αἴρῃ,

Εὖτ' αὖ Πληϊάδες δένδρ' ὀβειμον Ωρίωνος

Φεύρουσιν πίπῳσιν εἰς ἡερεϊδία πόντον,

ὣ τότε παντοίων ἀνέμων δύστην αἴηται.

Καὶ τότε μηκέτι γῆρας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

620

Γλῶ δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένους, ὥς σε καλεύω.

Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι πυκάσαι τε λίθοισι

Πάντοθεν, ὅφρ' ἴχωσ' ἀνέμων μέγας ὕχρον αἰντων·

Χεῖμαρσιν ἐξερύσας, ἵνα μὴ πόδῃ Διὸς ὀμβρῆς.

Ὅπτα δ' ἐπ' ἀρμόρῃα πάντα τεῶν ἐγκάτ' εἰς οἶκον,

625

Εὐκόσμως σολίσας κῆρος πηρὰ ποταπόροιο.

Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνὴν κρεμάσασθαι.

Αὐτὸς δ' ὥραιον μίμνειν πλοῶν, εἰς ὅκειν ἔλθῃ.

Καὶ τότε γῆα δοκὸν ἄλλα δ' ἐλκόμεν' ἐσθ' ἐπὶ φέρτον

Ἀρμόριον ἐν γυνάσθαι, ἐν' οἴκαδε κέρδους ἄσπαι·

630

Ως ὅτ' ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
 Πλωΐζεσκεν νηυσὶ, βίη κεχρημένος ἐὼλῃ.
 Ος ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν δὲ πόντον ἀνύσας,
 Κύμῳ Αἰολίδῃ περιπλὼν, ἐν νηϊ μελαίνῃ
 Οὐκ ἄφειθε φεύγων, ἔδ' ἐπὶ πλεῖστον τε καὶ ὄλβοιο 635
 Ἀλλὰ κακῶς πνίβω, τὼ Ζεὺς ἄνδρεσσιν εἰδῶσι.
 Νάσσοιο δ' ἄγ' ἔλκετον οἷζυρῇ ἐνὶ κόμῃ,
 Ἀσκή, χεῖμα κακῇ, θάρεϊ ἀργαλίῃ, ἔδ' ἐπὶ ἐὼλῃ.
 Τυὴν δ' ὦ Πέρση ἔργων μεμνημένη εἶναι
 Ωραίων πάντων, ἧς ναυπλῆς ἥ μάλιστα. 640
 Νῆ' ὀλίγῳ αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτίᾳ θείσται.
 Μείζων μὲρ ῥόπος, μείζον δ' ὅππ' ἐκέρδει κέρδος
 Εὐσταί, εἴ κ' ἀνέμοι γε κακὰς ἀπέχουσιν αἴτας.
 Εὖτ' αὖτ' ἐμπρίω τρέψης ἀεὶ φρεσὶ θυμόν,
 Βύλῃαι δ' ἔχῃα τε πεφυγμένον καὶ λιμὸν ἀτιρπῆ. 645
 Δείξω δέ τοι μέγ' ἀποφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Οὔτε τι ναυπλῆς σεσοφισμένον, ἔτε τι νηῶν.
 Οὐδ' ὅπως ποτε νηὶ γ' ἐπὶ πλεῖστον εὐρέα πόντον,
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἔξ Αὐλίδος, ἢ ποτ' Ἀχαιοὶ
 Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγεραν 650
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίῃς ἐς καλλιγυνάικα.
 Εἰδάδ' ἔγὼν ἐπ' αἰθέρα δαΐφρεσος Ἀμφιδάμαντος.
 Χρηκίδα τ' εἰσεπέρνοικα. τὰ δ' ὅς περ φραδμῆκα πολλὰ
 Ἀλλ' ἔδωκεν παῖδες μεγαλήτορες. ἐνθά με φημὶ
 Ὑπὸ νηκίσαντα θέρειν τρέποδ' ὠτῶνεντα. 655
 Τὸν μὲρ ἔγὼ Μύσησ' Ἑλικωνιάδῃσ' ἀείδοντα,
 Εἰθά με τοσούτον λιγυρῆς ἐπέεσσιν αἰεΐδης
 Τόσσον τοι νῶν γε πεπνυμένος πολυζόμον.

Ἀλλὰ

Quemadmodum meusq; pater, & tuus; stultissime
Perſa,

Nauigabat nauibus, victus indigus boni.

Qui olim & huc venit immenſum pontū emēſus,
Cuma Æolide relictā, in nauī nigra:

Nōn reditus fugiens, neq; opulentiā ac facultates,
Sed malam pauperiem quā Iupiter hominibus dat.

Habitauit autem prope Heliconē miſero in vico
Aſcra, hyeme malo, æſtate a moleſto, nūquā bono.

Tu vero ō Perſa operum memor eſto

Tempeſtiuorum omnium: de nauigatione vero
maxime.

Nauem paruaſ laudato, magnę v. onera imponito.

Maius quidem onus, maius vero lucrum ad lucrū

Erit. ſi quidem venti malos abſtineant ſtatus,

Quando ad mercaturam verſo imprudente animo,

Volueris & debita eſſugere, & famem inamoenam.

Oſtendam autem tibi modos multiſopi maris:

Ex ſi neque nauigandi peritus, neque nauium

Neque enim vnquam nauī proſectus ſum ad latum
mare,

Niſi in Eubœam ex Aulide, vbi quondam Græci

Expectata tem-
peſtate, magnum collegerunt exer-
citum,

Græcia ē ſacra ad Troiā pulchris formis prædi-
tam.

Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis,

Chalcidemque traieci. prædeliberata vero multa

Certamina inſtituerunt iuuenes magnanimi, vbi
me dico

Carminē victorem tuliffe tripodem auritum.

Quem ego quidem Muſis Heliconiadiſ dicauī.

Vbi me primū ſonorum aggredi fecerunt cantum,

Tantum nauium expertus ſum, multos clauos ha-
bentium.

Sed tamen dicam Iouis consilium Ægiochi:
 Musæ enim me docuerunt diuinum carmen ca-
 nere.

• Dies quinquaginta post versiones solis,
 Ad finem progressa æstate laboriosi temporis,
 Tépestiua est mortalibus nauigatio. nec certe na-
 uem

Freris, neque homines perdiderit mare,
 Nisi sciens Neptunus terræ quassator,
 Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
 In his. n. summa est simul bonorumque malorum-
 que.

Tunc vero facilesque autæ, & mare innocuum,
 Tranquillum: tunc nauem celerem, ventis fretus,
 Trahito in pontû. onus vero omne bene colloca.
 Propera autem quam celerrime iterum domum re-
 dire.

Neque vero expectato vinumque nouum, & autu-
 mnalem imbrem,

Et hyemem accedentem, Notique molestos flatus,
 Qui concitat mare, secutus cælestem imbrem
 Multum, autumnalé: difficilem vero pontum facit.
 Sed alia verna est nauigatio hominibus:

Neinpe cum primum quantum incedens cornix
 Vestigium fecit, tantum folia homini appareant
 Summa in ficu, tum sane peruium est mare.

Verna autem hæc est nauigatio. non ipsâ ego tamé
 Probo: neque enim meo animo grata est,
 Quia rapax: ægre quidem effugeris malum, sed ta-
 men & hæc

Homines faciunt stultitiâ mentis.

Pecunia enim anima est miseris mortalibus.

Miserum vero est mori in fluctib. Verum te iubeo
 Considerare hæc omnia in animo quæcunque tibi
 consulo.

Αλλὰ καὶ ὥς ἐρίω Ζῆνός τέον αἰγιόχοιο.

Μῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀδίσφατον ὕμνον ἀείδειν. 660

Ἡματα πεντήκοντα μετὰ Τροπᾶς ἠελίοιο,

Ες τελευτὰ ἔλθοντες διέρεθ' ἡματῶδεθ' ὥρης,

Ωραῖος πέλεται θυητοῖς πλόος· ἔτι καὶ νῆα

Καυάξαις, ἔτ' ἀνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,

Εἰ μὴ δ' ἡ φρεσὶν γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων 665

Ἡ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθ' ἄλυσιν ὀλέσσει.

Εν τοῖς γὰρ τέλος ἐσὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.

Τῆμος δ' εὐκρηῖες τ' αὔραι, καὶ πόντος ἀπήμων,

Εὐκηλος τότε νῆα θομὴ ἀνέμισσι πθήσκει

Ελκίμεν ἐς πόντον· φόρτον δ' εὖ πάντα τίθειται. 670

Σπύδων δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε γίγνεται·

Μηδ' ἐμύσων οἶνον τε γόν καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,

Καὶ χειμῶν' ὀπύοντα, νότοιο τε θεινὰς ἀήτας,

Ὅστ' ὤεινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρον

Πολλῶ, ὀπωρινῶ· χαλεπὸν δ' ἐπε πόντον ἔθηκεν. 675

Αλλὰ δ' εἰσεινὸς πέλεται πλόθ' ἀνθρώποισιν,

Ἡμος δ' ἡ τοπρώτον ὅσον τ' ὀπιδᾶσα κορώνη

Ἰχθὺς ἐποίησεν, τόσον πένταλ' ἀνδρὶ φασίη

Εν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἀμβατός ἐστ' ἐπὶ θάλασσαν.

Εἰσεινὸς δ' ἔτος πέλεται πλόθ'· ἔμιν ἔγωγε 680

Λῆνιμ'· ἔγδ' ἐμῶ θυμῶ καχαισμένθ' ἐσὶν,

Ἀρπακτός· χθις πῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦν καὶ τὰ

Ἀνθρώποι ῥέζουσιν ἀϊδρεῖνσι νόμοι.

Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται θελοῖσι βροτοῖσι.

Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' αἴωγα 685

Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.

Μῆδ' ἐνὶ γυνυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθειδαι.
 Ἀλλὰ πλείω λήπειν, τὰ δ' ὅ μείονα φορτίζεσθαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντον μετὰ κύμασι πῆμα πύρρον·
 Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐπ' ἁμαξάν ὑπέρβιον ἄχθος αἴρας, 690
 Λξονα καυάξαις, τὰ δ' ἐφορτὶ ἁμαυρωθεῖη.
 Μίττω φυλάσσεσθαι χαμῶς δ' ἔσθ' ἅσιν αἰετοῖς.
 Δραῖθ' δὲ γυναῖκα τιὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι
 Μῆτε τριτόκοντων ἑτίων μάλα πολλὰ ἀπολείπων,
 Μῆτ' ἐπθίς μάλα πολλὰ γάμος δέ τοι ὤειος ἔτος. 695
 Ἡ δ' ἡμὴν τέ περ' ἠβόη, πέμπη δὲ γαμήϊο.
 Παρθενικὴ δὲ γαμήϊν, ὥς κ' ἥθια κεδνὰ διδάξης.
 Τίω δ' ἐμάλιστα γαμήϊν ἥ τις σίδεν ἐγγύθι γαίῃ.
 Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γέτοσι χάρματα γήμης.
 Οὐ μὲν γάρ π' ἡμῶς ἀνὴρ λήϊζέτ' ἄμεινον 700
 Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς ἢ ῥέγον ἄλλος,
 Δι' πολόχης· ἥ τ' αἰδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἴοντα
 Εὖναι ἄτερ δαλῶ, καὶ ὠμῶ γήραϊ δῶκεν.
 Εὖ δ' ὅπν' ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Μῆδ' ἔχρησθ' ἴσον ποιῆσαι ἱταίρῳ 705
 Εἰ δέ κε ποιήσης, μή μιν πρότιρος καλὸν ἔρξης.
 Μῆδ' ἐψεύθεσθαι γλώσσῃ χάειν, εἰ δέ κεν ἀρχῇ
 Ἡ περ ἐπος εἰπὼν ἀποδύμῳ, ἢ καὶ ἔρξας,
 Δίς τόσα πίνυθαι μεμνημένῳ. εἰ δέ κεν αὖθις
 Ἡ γῆτ' ἐς φιλότῃσι δίκῃσι δ' ἰδέλῃσι φθίσαι, 710
 Δείξασθαι. φίλος τοι αἴψα φίλον ἄλλοτε ἄλλον
 Παιεῖται, σὲ δ' ὅ μὴ τι νόον καταλεγχέτω εἶδος.
 Μῆδ' ἐπολύξεινον, μῆδ' ἄξιον καλέεσθαι.
 Μῆδ' ἐκακῶν ἱταρῶν, μῆδ' ἐδῶν ρεικισῆραι.

Ne v. intra naues omnem substantiam cauas pone:
Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
Miserum enim ponti in fluctibus in malum inci-
dere.

Miserum etiam, si quidem in currum prægrande o-
nus imponens,

Axem fregeris, onera vero intereant.

Mediocritatem observa: occasio vero in omnibus
optima.

Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque superans multum: nuptiæ v. tibi tempesti-
uæ hæ.

Mulier a. quatuor annos pubescat, quinto nubat:

Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.

Eam vero potissimum ducito quæ te prope habitat:
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis
ludibria ducas.

Neque enim muliere quicquam vir sortitur melius

Bona: rursus vero mala non durius aliud

Comestatrice: quæ virum tamen si fortem

Torret sine face, & crudæ senectæ tradit.

Bene vero animadversionem immortalium deo-
rum observato.

Neque fratri æqualem facito amicum.

Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.

Ne v. mentiaris linguæ gratiam. Sin autem ceperis,

Aut verbum aliquod locutus infestum, aut faciens,

Bis tantum puniri memineris. Sin vero rursus

Redeat ad amicitiam, poenā autem velit præstare,

Sulcipe. miser namque vir amicum alias alium

Facit. te vero ne quid animo coarguat vultus.

Ne vero multorum hospes, neve nullius hospes di-
caris:

Neve malorum socius, neque bonorum conuiciator.

Neque vnaquam miseram pauperiem animi consumptricem homini

Sustineas exprobrare, diuorum manus immortalium.

Linguae certe thesaurus inter homines optimus

Parca, plurima vero gratia ad mensuram euntis.

Quod si malum dixeris, forsitan & ipse maius audies.

Neque publici conuiuij grauis accessor esto,

Ex publico: plurima autem gratia, sumptusque minimus.

Neque vnaquam de mane Ioui libato nigrum vinum.

Manibus illotis, neque aliis immortalibus.

Neque enim illi exaudire: respuunt vti etiam preces.

Neque contra solem versus erectis meijto.

Sed postquam occiderit, memor usque ad orientem

Neque in via, neque extra viam progrediendo meias,

Neque denudatus: deorum quippe noctes sunt.

Sedens vero diuinus vir, & prudens,

Aut idem ad parietem accedens bene septi atrij.

Neque pudenda semine pollutus intra domum.

Fogum iuxta reuelato, sed cauto.

Neque ab ominoso sepulchro reuersus

Seminato progeniem, sed deorum a conuiuio.

Nec vnaquam perennium fluviorum limpida aquam.

Fedibus transito, priusquam oraueris aspiciens pulchra fluentia.

Manus lotus amœna aqua limpida.

Qui fluvium transierit, malicia vero manus illotus.

Ei seecentent dii, & damna dant in posterum.

Ne verò a manu deorum in celebri conuiuio

Siccum a viridi refeca nigro ferro.

Neque vnaquam patinam libatoriam pone supereratorem.

Μηδέ ποτ' ἐλαομένη πονέου θυμοφθόρον ἀνδρὶ 715
 Τέθλαθ' ὄνειδίζει μακάρων δόσιν αἰὲν ἔόντων.
 Γλώσσης τοι θναυρὸς ἐν ἀνθρώποις αἰεὶ θ
 Φειδωλῆς, πλείη δ' χάεις κατὰ μέτρον ἴσης
 Εἰ δ' κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσεις.
 Μηδὲ πολυζήνῃς δαυτὸς δυσπέμφεθ' εἶναι, 720
 Εκ κοινῆ. πλείη δ' χάεις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
 Μηδέ ποτ' ἐξ ἡῆς διῆλθεις εἶδοπα εἶδον
 Χερσὶν ἀνέποιον, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 Οὐ γὰρ τοῖγε κλύουσιν, ἀποπύουσι δέ τ' ἀράν
 Μηδέ ἄντ' ἡελίοιο τετραμμένθ' ὄρδὸς ὀμυχεῖν. 725
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ δύνῃ μεμνημένθ' ἔς τ' ἀνιόντα,
 Μήτ' ἐν ὁδοῖ μὴτ' ἐκτὸς ὁδοῦ περιβάλλωι κρήνης·
 Μηδ' ἀπογυμνωθεῖς μακάρων τοι γύκτες ἔχουσιν.
 Εξόμεθ' δ' ὅγε θεῖθ' αἴηρ πεπνυμένα εἰδώς,
 Ἡ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐεργέος αὐλῆς. 730
 Μηδ' αἰεθῆα γονῇ πνικαλέγχερος ἐνδοθὲν οἴκου
 Εἰς ἡ ἐμπελάδον φθραφανεμένο, ἀλλ' ἀλείεσθαι.
 Μηδ' ἀπὸ δυσφύμοιο τάφου ἀπονοστήσωτα
 Σπέρμαίνειν γενεῇ, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαίμων.
 Μηδέ ποτ' αἰνῶν ποταμῶν χαλλίρροον ὕδωρ 735
 Πρὸς ἐπερᾶν πρὶν γ' εὐξήϊδ' ὄντ' ἐς καλὰ ῥέεθρα,
 Χεῖρας νεφέλῃος πολυηράτο ὕδατι λαλῶ.
 Ος ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δ' χεῖρας ἀδύπλος,
 Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσιν, ἄλγος δώκετο ὀπίσθαι.
 Μηδ' ἀπὸ πεντόροιο θεῶν ἐνὶ δαυτὶ θαλεῖν. 740
 Αἶον ἀπὸ χλαυρῶν τάμνειν αἶδουσι σιδῆρον.
 Μηδέ ποτ' οἴκαλόω πείθειν χρητῆρα, φράδα.

Πινόντων, ὅλοῦ γὰρ ἅπ' αὐτῶν μοῖρα τέτυται.

Μὴ δ' ἐδόπον ποιῶν, ἀνεπίξενον κραταλόπειν,

Μήτοι ἐφελγυμένη κρώσῃ λακέρυζα κορώνῃ. 745

Μήδ' ἀπὸ χυθρόπων ἀνεπὶ ῥίπτων ἀνελόντα

Εἶδεν, μὴ δ' ἐλόεσται ἐπὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.

Μήδ' ἐπ' ἀκινήτοισι γαστρίσιν (ὃ γὰρ ἄμεινον)

Παῖδα δουδεχταῖν. ἔτ' ἀνὴρ ἀνέμορα ποιεῖ.

Μὴ δ' ἐδουδεχάμενον ἴσων καὶ τῷτο τέτυκται. 750

Μὴ δ' ἐγυμνακίᾳ λεῖψῃ χροῖα θαυρῶν ἔσται

Ἀνέρα. λαθραλὴν γὰρ ὅπ' ἡρόνον ἔσ' ὅπ' καὶ τῷ

Ποινῇ. μήδ' ἐρεῖσιν ἐπ' αἰδομένοισι κυρήσας,

Μωμεύειν αἰδέσθαι. θεὸς γὰρ καὶ τὰ νυμφοτά.

Μὴ δ' ἐπὶ ποτ' ἐν περὶ ποταμῶν ὅλας περὶ ῥέοντων,

Μήδ' ὅπ' κρυμάνων ἔρειν, μάλα δ' ἐξυμνέσθαι

Μήδ' ἐναποφύχειν τὸ γὰρ ἔσται λάϊον ἔστιν

ὦ δ' ἐρεῖν. δεινὴ γὰρ ἐρεῖν ὑπὸ θεῶν φήμιν.

Φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται, κούφῃ μὲν αἰεῖται

Ρεῖα μάλ' ἀργαλὴν γὰρ φέρει, χαλεπὸν δ' ἀποδίδει.

Φήμη δ' ἔστι πάμπαν ἀπόλλυται, καὶ πῶς πολλοὶ

Λαοὶ φημίζουσι. θεὸς γὰρ περὶ καὶ αὐτῇ.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ἡμέραι

ἩΜΕΤΑ Δ' ἐκ δόθεν περὶ λαγυμῶν, ὅτι καὶ
τὰ ἡμέραι

Περὶ δ' ἐμὴ δ' μύεσι τε περὶ δ' ἐμὴ δ' ἀρίστη

Εργα ἐποπτεύειν, ὅδ' ἀρμαλὶν δαΐεσθαι.

Εὐτ'

Bibentium:perpiciosum enim in ipso fatum est si-
rum.

Neque domum faciens imperfectam relinquit,
Ne forte insidens crocitet stridula cornix.

Neque à pedatis ollis nondum lustraris rapiens
Comedito,neque lauator:quia & hisce noxa inest.
Neq; super immobilibus locaro non enim bonum
est)

Puerum duodennem:quia virum inertem facit.

Neque duodecim mensium:æquale & hoc est.

Neque muliebri in balneo corpus abluito

Vir: grauis enim ad tempus est & in hoc

Pœna.neque in sacrificia accensa incidens,

Reprehende arcana. Deus quippe & hæc indigne
fert.

Nec vnquam in aluco fluuiorum mare influen-
tium,

Neque super fontes meïto:quin valde euitato:

Neque incacato . id enim nihilo est melius

Sic facere. grauem vero mortalium euitato fa-
mam,

Fama enim mala est,leuis quidem leuatu

Facillime,molesta vero portatu, difficilisque depo-
siti.

Fama vero nulla prorsus perit, quã quidem multi
Populi diuulgant:quippe dea quædam est & ipsa

HE S I O D I A S C R A E I

Dies.

D I E S vero ex Ioue obseruans, bene secundum
decorum

Præcipe seruis, tricesimam mensis optimam

Ad opera inspiciendum, dimensumque diuiden-
dum.

Nempe

Nempe cum veritatem populi iudicantes agunt.

Hæ enim dies sunt Ioue à prudente.

Primum, nonilunium, quartaque & septima sacra-
dies:

Hac enim Apollinem auriensem genuit Latona.

Octavaque & nona ambæ dies mensis.

Egregie crescentis, ad curandum opera mortalium.

Vndecima vero duodecimaque ambæ quidem bo-
næ:

Hæc quidē tondendis ouibus, illa lætia segetibus
metendis.

Duodecima tamen vndecima multo melior.

Hac enim nec fila in aere suspensus araneus,

Die expleta, quum & prudens formica acervum
colligit.

Hac telam ordiatur mulier proponatque opus.

Mensis autem inchoati decimatertia cauto

Sementē incipere: plantis v. inferendis optima est.

Sexta vero media valde incommoda est plantis:

Viripara bona, puellæ vero non vtilis est,

Neque gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ:

Nec prima quidem sexta puellæ gignendæ

Apta est, sed hœdis castrandis, & gregibus ovium,

Stabuloq; circūsepiendo pastoralis, benigna dies est.

Bona vero viripara, amatque conuicia loqui,

Mendaciaque & blandos sermones, & occulta col-
loquia.

Mensis vero octava caprū, & bouē valde mugien-
tem

Castrato: mulos autem duodecima laboriosos.

Vicesima vero in magna, plena die, prudentē virum

Generato: valde enim bonæ est indolis.

Bona autem viripara decima, puellæ vero & quarta

Media: hac vero & oves, & curuipedes retortis cor-
nibus boves,

Εὐτ' ἂν ἀλκιδεῖν λαγὶ κρέοντες ἄγασιν.
 Αἶδε γ' ἡμέραι εἰςὶ Διὸς παρὰ μνησέοντες. 5
 Πρῶτον ἔην, τετράς τε, καὶ ἑξέσμη, ἱερὸν ἦμαρ.
 Τῇ γ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα γίνετο Λητώ.
 Οὐδοατὴ τ' ἐνάτῃ τε δύω γέ μιν ἦματα μίωος.
 Εξοχ' αἰξακίμοιο βροτήσια ἔργα πίνεσθαι,
 Ενδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τ' ἀμφω γέ μιν ἰθάλαι, 10
 Ἡ μὲν, οἷα πίμπειν δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμῶνται.
 Ἡ δὲ δωδεκάτῃ τῆς ἐνδεκάτης μὲν ἀμείνων.
 Τῇ γάρ τοι νεὶ νῆματ' ἀερισπότητος ἀράχης
 Ἡπατες ἐκ πλείε, ὅτε τ' ἴδεις πυρὸν ἀμῶνται.
 Τῇ δ' ἰσὺν εἴποιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον. 15
 Μίωος δ' ἰταμόνι τεισκαδεκάτιω ἀλίσσεται
 Σπέρματος ἄρξασθαι φύτ' αἰ ἐσθρὲ φαθαὶ ἀρίστη.
 Ἐκτῇ δ' ἡ μίωσι μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν.
 Ἀνδρὲς γόνος τ' ἀγαθῆ· κόυρη δ' ἐσύμφορός ἐστιν,
 Οὐτε γένεσθαι παρ' ὧτ' ἔτ' ἀργαίον ὠντὶ κολῆσαι. 20
 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἔκτῃ, κόυρη· τε γένεσθαι.
 Ἀρμόδιος, ἀλλ' ἑράφους τέκεν καὶ πάσα μήλων,
 Σηκόν τ' ἀμφικαλεῖν ποιμνίον, ἦπιον ἦμαρ.
 Εὐδλὴ δ' ἀνδρὲς γόνος· φίλῃ δ' ἐτε κέρτομα βάζεν,
 Ψεύδεά τ' αἰμυλίοις τε λόχοις, χρυφίοις τ' ὀαρισμῶν.
 Μίωος δ' οὐδοατὴ κάπρον καὶ βόωι ἐρέωνον.
 Τάμνι μὲν ἑσπῆας δὲ δωδεκάτῃ ταλαιερζούς.
 Εἰκάσθ' αἶσα μεγάλη πένθ' ἦμαρ ἴσθαι φῶτα.
 Γίνεσθαι μὲν γάρ τοι τὸν πεπνησμένον ἐστίν.
 Εὐδλὴ δ' ἀνδρὲς γόνος δεκάτῃ, κόυρη δ' ἐτε τετράτῃ 30
 Μίωσι. τῇ δ' ἐταμίῃ καὶ οὐλομένης ἔστι βῆμα.

Καὶ καὶ ἄρχαρόδοντα καὶ ἔρῃας ταλαεργούς
 Πρηνέων χαρχαρόδοντα περύλαξο δὲ θυμῷ
 Τεβάρ' ἀλεύσασθαι φθινόγοντος δ' ἰσημέρου τε
 Ἀλγέα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ. 35
 Ἐν δ' τετάρτῃ μινὸς ἄγεθ' εἰς οἶκον ἄκοιτην,
 Οἰωνὸς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄεισοι.
 Πέμπτης δ' ἐξαλείασαι, ἐπὶ χαλεπαί τε καὶ αἰνῶ.
 Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Εὐνύας ἀμφιπαλῦεν,
 Ὀρκον πνυμμένας τὸν Εὐεῖς τέκε πῆμ' ἐπόρκοις. 40
 Μίση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῖν
 Εὖ μάλ' ἐππλεύοντα εὐδὸχάλας ἐν ἁλῶν
 Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμνῶα δῦρα,
 Νηῖά τε ξύλα πολλὰ· τὰ τ' ἄρμυα νηυσὶ πέλονται.
 Τεβάρη δ' ἄρχεται νῆας πύγνυθαι ἀραιάς. 45
 Εἰνὰς δ' ἡ μέση ὀπιδείελα λώϊον ἦμαρ.
 Πρωΐσῃ δ' εἰνὰς πωυαπήμων ἀνδρώποισιν.
 Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἡδὲ φυτεύμεν ἡδὲ γενέσθαι
 Ἀνέει τ' ἡδὲ γυναικί· καὶ ἔποτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τεσσινάδε μινὸς ἀρίστου 50
 Ἀρξάσαι τε πίδου, καὶ ὅτ' ἑυζὸν αὐχέια θείναι
 Βυσὶ καὶ ἡμίονοις καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσιν·
 Νῆα πολυκληῖδα θολῶν εἰς οἶνοντα πόντον.
 Εἰρύμεναι παῦροι δέ τ' ἀληδέα κικλόμενοι.
 Τετάρτῃ δ' οἷα πίδου· ὅτ' ἐν πάντων ἱερὸν ἦμαρ 55
 Μίση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μινὸς ἀρίστου
 Ἦες γνομένης· ὀπιδείελα δ' ἐστὶ χαλεπὸν.
 Ἀδελφὸν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνηαρ.
 Αἱ δ' ἄλλα μετὰ στυπῶα ἀκέραια, καὶ πρὸ φέρουσι.

Et canem asperis dentibus, mulosque laboriosos
Cicurato manū imponēs. cautus vero esto animo,
Vt quartam vites desinentis & inchoati mensis,
Doloribus conficiendo animo, valde hæc accom-
moda est dies,

Quarta autem mensis vxorem domum ducito,
Observatis auibus quæ ad hanc rem sunt optimæ.
Quintas vero euitato: quia difficiles sunt & græues.
In quinta enim aiunt furias obambulare,
Periurium vindicantes, quod malum Cententio
genuit periuris.

Media vero septima, Cereis sacrum munus
Diligenter inspiciens bene æquata in arca
Vtilato: roborūq; sector incidito cubilaria ligna,
Naualiaque ligna multa, & quæ nauibus congrua
sunt.

Quarta vero incipito naues compingere hiantes.
Prima vero nona prorsus innoxia hominibus.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
Bona siquidem est ad plantandū, & ad generandū,
Tam viro quam mulieri: nec vnquā prorsus mala
dies.

Sed pauci rursus sciunt tertium nonum mensis
optimum

Implendis doliis, & sub iugum ponendo collo.

Bobus & mulis & equis celeribus.

Nauem bene clauatā celerem in nigrum pontum

Trahitō. Sed pauci vera intelligunt.

Quarta v. aperi dolium, præ omnibus sacra dies est
Media: pauci vero rursū post viceſimam mensis o-
ptimam,

Aurora vigente: pomeridiana vero est deterior

Et hæc quidem dies sunt hominibus magno com-
modo.

Cæteræ autem incertæ sine sorte, nihil ferentes.

Sed

Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt,
 Interdum non erca est dies, interdum mater.
 Harum beatusque & felix, qui hæc omnia
 Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
 Auguria observans, & delicta evitans.

HESIODI ASCRAEI

Scutum Herculis.

AV T qualis relicta domo ac patria tellure
 Venit Thebas, secuta maritum Amphitryonem,
 Alcmena, filia servatoris populorum Electryonis:
 Quæ mulierum genus superabat foeminearum,
 Formaque & proceritate. mente vtrique nulla cura
 ea certabat
 Harum quas mortales mortalibus peperere con-
 cumbentes.
 Cuius & à vertice, & à palpebris nigricantibus
 Tale quiddam spirabat, quale & ab aurea Venere.
 Atque hæc talis existens, tam animo suum colebat
 coniugem,
 Perinde ut nulla unquam coluit mulierum foemi-
 nearum,
 Quanquam ipsi patrem præstantem occidisset, vi
 domitum,
 Ira commotus propter boves, relicta autem ille patria
 tellure
 Thebas venit, supplicans scutatis Cadmeis.
 Vbi idem habitabat cum veneranda coniuge,
 Seorsim absque concubitu desiderabili. Non enim
 licebat ipsi
 Ante lectum conscendere formosæ Electryonidis,
 Quam cædem vltus esset fratrum magnanimortum
 Sux coniugis, flagrantique combussisset igne vicos
 Viro rum

Αλλος δ' ἀλλοίω αἰνεῖ, παῦροι δ' ἐτ' ἴουσι.

68

Ἀλλοτε μήτηρ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὅς τ' οὗτε πάντες
Εἰδὼς ἐργάζεται ἀνάπτος ἀθανάτοισιν,
Ορνίδας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλειύνων.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Λαοῖς Ἡρακλείοις.

Η Οἱ ἡμετέροις ποταμοῖς δόμοις καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἠλύθεν ἐς Θήβας, ἵεντ' ἀρήϊον Ἀμφιτρυγία
Ἀλκμήων, θυγάτηρ λαοσέως Ἡκελβύωνος,
Ἡ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκκλίνουτο θηλυτέρων
Εἶδ' ἔτε μέγ' ἐστι τέλειον γε μή' ἔτις ἔκχ' οὐ
Τάων αἶε θνητῶν θνητοῖς τέκοντιν ἐνδεῖσαι.
Τῆς καὶ ὑπὸ κρήδει, βλεφάρων τ' ὑπὸ κρανίῳ
Τοῖον αἶψ' οἶον τε πολυχρύσου Διφροδότης.
Ἡ δ' καὶ αἶε κατὰ θυμὸν ἰὸν τίσκειν ἀκοίτῃ,
Ὡς ἔπει τις ἔπαιε γυναικῶν θηλυτέρων.
Ἡ μὲν οἱ πατὴρ ἰδὼν ἀπένεταν ἱερὴ δαμάσπεος,
Χωσάμορος περὶ βυστίλιπὸν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ες Θήβας ἐκένευσε φρεσάκτας καδμείους,
Ἐνδ' ὅγε δόμοις ἔτασε σὺν αἰετοῖς παρὰ χοίτη,
Νόσφιν ἄτερ φιλόπτος ἐφ' ἑμῶν. ὅ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρυόνης,
Πρὶν γε φύον ποικίτο χροσγυήτων μελαθύμων.
Ἡς ἀλόχοιο μαλερῶ δ' ἐκαταφλέξαι πυρὶ κόμην

10

15

Ἀνδρῶν

Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 Ως γὰρ οἱ δέκετο. θεοὶ δ' ὀπιμάρτυροι ἦσαν. 20
 Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μέμιν' ἐπείγετο δ' ἔτι τάχιστα,
 Εκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ δίοθεν Δίμυς ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα ἔμμενοι πολέμοιο τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σκείων πνείοντες,
 Λοφροὶ τ' ἀγχιμαχοὶ καὶ Φωκῆες μεγαθύμοι 25
 ἔσσοντ' ἤρχε δὲ τοῖσιν εὖς πάϊς Λαχάρειο,
 Κυδίοων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἀλλῶ μῆτιν ὑφαίνει μετὰ φρεσίν, ὅφρα θεοῖσιν
 Ἀνδράσι τ' ἀλφειῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύῃ.
 Ωρτο δ' ἀπ' ἐλύμπιο δόλον φρεσὶ βυσιδομεύων 30
 ἱμέρων φιλόπτης εὐζώνοιο γυναικὸς
 Εὐνύχιος· τόχα δ' ἔξε Τυφάονιον, τόθεν αὖθις
 Φίκιον ἀκρότατον φρεσὶ βήσκητο μετῖετα Ζεὺς.
 ἔπειτα καθεῖξ' ὀκνήσας, φρεσὶ μέλειτο δίαιτα ἔργα.
 Αὐτῇ μὲν ᾗ νυκτὶ κτηνοσφύρου Ηλεκτρυόνης 35
 Εὐνῆ καὶ φιλόπτης μήνη, τέλεισιν δ' ἄρ' ἔλδωρ.
 Αὐτῇ δ' Ἀμφιδύων λαοστόχῳ ἐξ ἀλλοῦς ἔργων
 Εκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμασδε.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δ' μῶας καὶ ποιμένας ἀχρειώτας
 Ωρτ' εἶναι φρίν γ' ἥς ἀλόχου ἐπὶ κήρυμαί εὐνῆς 40
 Τοῖθ' ᾗ κραδίῳ πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασὸν ὑπεκσφύρη κακότη-
 τητα
 Νέσσυ ὑπ' ἀρχαλίδος, ἥ καὶ κρατερῶ ὑπὸ δισκοῦ,
 Ως ῥα τίτ' Ἀμφιδύων, χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέ-
 σκε,

Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
Ita enim constitutum ipsi erat, diique testes facti
fuerant.

Quorum ille verebatur iram, festinabatque quam
celerrime

Exequi magnū opus, quod ipsi à Ioue cōcessū erat.
Hunc autem vna cupidi bellique praeliue.

Bceotij acres equis sub clypeis anhelantes,
Locrique hastati, & Phocenses magnanimi
Sequebantur. ducebat autē eos prætās puer Alcæi,
Gaudens tot populis. At pater hominumque deo-
rumque

Aliud consilium terebat intra mentes, vt diis pa-
riter

Et hominibus rerum indagatoribus Martis depul-
sorem plantaret.

Profectus autē ab Olympo est dolum mentib. altis
meditans,

Desiderio concubitus elegantis mulieris, (rursus
Per noctē, celeriterq; venit in Typhaonium, vnde
Ad Phicium summū accessit conciliarius Iupiter,
Vbi residens mentibus versabat diuina opera.

Nā eadem quidē nocte cum procera El et yonide
In lecto cōcubitu mixtus est, perfecitq; desiderium.
Eadem autem & Amphitryo populorum defensor,
splendidus heros

Perfecto magno opere, rediit domum suam.

Neque ille ad famulos & pastores agrestes

Cœpit ire antea, quam suæ coniugis conscendisset
lectum. (populorum

Tale siquidem corde desiderium ceperat pastorem
Vt autem quando quispiam magno affectu effugit
afflictionem

Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:

Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,

Magnoque

Magnoque affectu, lubentiq; animo domum suam
reuerſus eſt,

Totaque nocte concubuit cum veneranda vxore,
Oblectando ſe muneribus aureæ Veneris.

Na autem adeo pariter domita, & ab homine lōge
optimo,

Thebis ſeptem portas habentibus geminos peperit
pueros,

Haudquaquam eadem ſapientes, quanquā fratres
eſſent.

Alterum ſiquidem inferiorem, alterum a. lōge præ-
ſtantiorẽ virum,

Sæuum ac validum, vim Herculanam.

Hunc quidẽ ſubiecta nubiũ offuſcatori Saturnio,

Iphiclum autẽ, haſtarum concuſſori Amphitryoni,

Diuerſa generatione: alterum quidem, cum viro
mortali concumbens:

Alterum autem, cum Saturnio deorum imperatore
omnium,

Qui & Cygnũ occidit, Martis filiũ magnanimum.

Inuenit enim in luco longe iaculantis Apollinis

Ipfum, & patrem ipſius Martem, bello inſatiabilẽ,

Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis.

Stantes in curru: terrã autẽ pulſabant veloces equi,

Perientes vngulis, puluiſq; circa ipſos diuidebatur.

Excitatus cōpactis à curribus & pedibus equorum.

Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circũ

reſonabant,

patus,

Equis faſtinãtib; gaudebat autem Cygnus incul-

Sperans ſe Iouis filium, Mauortium ſe aurigamque

Ferro interẽpturũ eſſe, & inclyta arma deſpoliatu-

Sed ipſius vota nõ exaudiuit Phœbus Apollo. ¶ rũ.

Ipfẽ enim contra illum concitauit vim Herculeam

Totus vero lucus & ara Apollinis Pagasæi

Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipſo,

Et qua

Ασπασίως τε φίλως τε ἔον δόμων εἰσαφίχανε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρθκοίτῃ, ὦ
 Τερπόμενος δ' ὄρασι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δ' ἔπειθ' ὀμνηθεῖσα καὶ ἀνείει πολλὸν ἄριστον,
 Θήκη ἐν ἐπὶ ἀπύλῳ διδυμάωνε γίνατο παῖδε,
 Οὐκ ἔδ' οἷα φροσύνοντε· (χρυσήν τε γέ μιν ἦσαν) 50
 Τὸν μὲν χειρότερον· τὸν δ' αὖ μίγ' ἀμείνονα φῶτα,
 Δαμόν τε κρατὶόν τε βίβω Ηρακλεῖω.
 Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελασνεφὺ Κροτίωνι,
 Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυστόν· Ἀμφιτρυῶνι,
 Κεχειμένω γενεῇ. ἥ μιν βροτῶν ἀνδρὶ μαχίτῃ, 55
 Τὸν δ' Ἀλφειὸς Κροτίωνι θεῶν σημαίντοει πάντων·
 Ὃς καὶ Κύκλον ἔπεφνεν Ἀρητιάδῃσι μεγάθυμον.
 Εὖρε γὰρ ἐν τεμνίῃ ἐκατηβόλῃ Ἀπόλλωνος
 Αὐτὴ καὶ πατρίδ' ἄρ' Ἀλφειὸν πολέμοιο,
 Τεύχεα λαμπομήκες σέλας ὥς πυρὸς αἰδομένηιο, 60
 Ἐσαότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκίης ἱπποῖ,
 Νύσοντες χλῆσι· κόνις δ' αὖ σφ' ἀμφιδεδῆει,
 Κοπιομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσσὶν
 ἱππων.

Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον
 ἱππων ἱμερῶν· κεχάρητο δ' Κύκλος ἀμύμων, 65
 Ἐλπόμενος Διὸς ἔον ἀρήϊον ἰοίοχόν τε
 Χθονὶ δ' ἠρώσειν, καὶ ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχολέωντα ἔκλυε φάϊβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὸς γάρ οἱ ἔπαρσε βίβω Ηρακλεῖω·
 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παρῆαις 70
 Δάμπεν ὑπὸ αἰθεροῖο θεῶν τευχέων τε καὶ αὐτῶ.

Πῦρ δ' ὥς ὀφθαλμῶν ἀπλάμπτο, πῆς καὶ ἐκείνῃ·

Ἐτλη θνητός ἐὼν κατεναυτίον ὀρμηθῆναι,

Πιλλὴ Ἡρακλῆος καὶ κοδάλιμου Ἰολάου,

Καίων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἀάπτοι

75

Ἐξ ὧμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαροῖσι μίλεων.

Ὅς ῥα τόδ' ἰωίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλαον·

Ἡρώς ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,

Ἡ περ μετ' ἀθανάτοις μέγαρα, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν·

Ἥλιτον Ἀμφιβύων, ὅτ' εὐσέφῃον ποτὶ Θέῳ

80

Ἠλθο, λεπὴν Τίρωθον εὐκτίμενον πολίεδρον,

Κτείναις Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἔνεκ' εὐρυμετώπων.

Ἰκετο δ' εἰς κρείοντα καὶ Ἠνίοχῳ τανύπτελον,

Οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρματα πάντα παρέχον,

Ἡ δίκη ἔδ' ἐκίησι· τίον δ' ἄρα κηρόδι μάλλον.

85

Ζῶε δ' ἀγαλλόμεν· ὅ σιν εὐσφύρα Ἠλεκτρυώνη

Ἡ ἀλόχα, τόχα δ' αἴμεις ὀπιπλομένων ἐνιαιτῶν

Γεινόμεθ' ἔτε φυλὰς ἰσαλίχκοι ἔτε νόημα,

Σὸς τε πατήρ καὶ ἐγώ· τῷ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς·

Ὅς σφελιπὼν σφειπρόν τε δόμον σφειτέρως τε τοῖς
κῆας,

Ὡχέτο τιμήσων ἀλγίηδρον Εὐρυδῆα,

Σχίλλιος· ἥ που πολλὰ μετεστοαχίζειτ' ὀπίσω,

Ἦν ἄτις ἀχέων· ἠδ' ἔπαλεινάχετός ὄειν.

Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χθονεπὺς ἐπιτέλλετ' αἰέθλοισι.

ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θάουτον ἔχ' ἰῶα φοινικόεντα

95

Ἰππων ὠκυπόδων· μίγα δ' φρεσὶ θάρσος αἰέξων,

Ἰθὺς ἔχειν δοὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων ὀδύγος ἵππων.

Μηδῆν

Et quasi quidē ignis ex oculis effulgebat. Quis autem illi

Sustinuisset, mortalis existēs, obuiā sub conspectū prodire,

Præter Herculem & gloriosum Iolaum;

Illorum enim & vis magna, & manus inuictæ/bris.

Ex humeris prognatæ erant, vna cū robustis membris.

Is igitur tunc aurigam allocutus est fortem Iolaū.

O Heros Iolæ mortaliū lōge charissime omnium,

Nēpe vere in immortales beatos, qui olympū tenēt

Peccauit Amphitryo, quoniam bene munitas ad

Abiit, relicta Tiryntho, vrbe bene fūdata. (Thebas

Postquam occiderat Electryonem, propter boues latas habentes frontes:

Venitq; ad Creontem, & Henioché longis ornata vestibus,

Qui ipsum vltro receperunt, & necessaria omnia præbuerunt,

Quatenus ius est supplicibus, coluerunt que ex animo magis.

Viuebat autē exultabundus cū formosa Electryo-

Coniuge sua: moxque nos reuoluto anno (nide

Nati sumus, neque ingenio similes, neq; intellectu,

Pater tuus & ego: cuius quidē mentes sustulit Iupiter,

Qui relicta domoque sua, & suis parentibus,

Abiit veneraturus scelera tum Eurystheum:

Infelix. certe multum ingemiscebat postea,

Noxam suam lugens. Sed hæc irreuocabilis est.

Mihi vero deus difficiles imperauit labores.

O amici, sed tu celeriter contine habenas rutilantes

Equorum alipedum, magnamque mentibus fiduciam accumulans

Recta dirige celerem currum, & alipedum robur equorum.

Nihil veritus strepitum Martis, hominū occisoris,
Qui nunc cum clangore circumquaque furit per
sacrum nemus

Phœbi Apollinis, longe iaculantis regis.

Enimvero etiam validus licet existat, tamē exaturabitur bello.

Hunc contra allocutus est inculpatus Iolaus:

O patre, quā multū v. pater hominū atq; deorum
Honorat, caput tuum, & taurinus Neptunus,
Qui Thebarum mœnia tenet, & tuetur ciuitatem;
Quemadmodum & hunc mortalem, validumque
magnumque

Tuas in manus adducunt, vt gloriam magnā auferas.

Sed age, induere arma Mauortia, vt quā celerrime
Curtus inter se committentes Martis & nostrum,
Deceremus. Quoniam neq; intrepidū Iouis filiū,
Neque Iphiclidem perterrebit: sed ipsum puto
Mox fugiturum duos pueros inculpati Alcida:

Qui sibi prope eunt, cupientes bello. (quam cœna.
Certamen instituere. quæ res ipsis multo gratior

Sic ait. arrisit autem fortis Hercules,
Animo oblectatus: admodum enim sibi cōmoda
dixerat.

Atque ipsum, respondens, verbis volucris allocutus est:

O heros Iolae, Iouis alumne, non procul etiā
hinc (bellicosus,
Pugna aspera. Tu vero quemadmodū antea fuisti
Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus
setis oblitum

Quoquouersū conuerte, & auxiliare pro eo ac poteris.

Sic locutus, ocreas ex orichalco splendido,
Vulcani inclyta dona, tibiis induxit.

Mox

Μηδ' ἐν ὑποδδείσας κτύπον Ἀρεῶ· αὐδ' ἐσφόναιο,
 Ος νῦν κακλῆγὼς πειμάνεταί ἱερὸν ἄλσος
 Φοῖβε Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς ἐλέτας ἀνάκτος·
 Ἡ μὲν ἔχρατερός τ' ἔων ἅαται πολέμοιο.

100

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμύμοντος Ἰόλαος,
 Ἡ δέ τ', ἥ μάλα δὴ τι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμᾶ σὺ κεφαλῇ καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
 Ος Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλιν.
 Οἷον δ' ἔχ' τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 Σᾶς ἐς χεῖρας ἄγρουσιν, ἵνα κλέῃ ἐσθλὸν
 ἄρῃαι.

105

Ἀλλά γε δύω το τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
 Δίφρεϊς ἐμπελάσαντες Ἀρήϊός τ' ἡμέτερόν τε
 Μαρνώμεσθ'· ἐπεὶ ἔτι ἀτάκβητον Διὸς υἱὸν
 Οὐδ' Ἡφικλῆϊδω δειδίζεταί· ἀλλ' ἄμιν οἶω
 Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμοντος Ἀλκείδαο,
 Οἱ δ' ἐσσι χεῖδ' ὅν εἰσι λιλαιόμηναι πολέμοιο
 Φυλόπιδά τ' ἔσσειν· τὸσφιν πολὺ φίλτερά
 θοίνης.

110

ὣς φάτο· μείδῃσεν δ' ἐβίη Ἡρακλῆης,
 Θυμῷ γηθήσας· μάλα γὰρ νύ οἱ ἄρμυρα εἶπεν.
 Καί μιν ἀμειβομένοιο ἔπειτα πῆρόεντα προσεπύδα·

115

Ἦρως ὦ Ἰόλαε Διοτρεφές, ἔκ κ' ἐπὶ τῆλ' ἔ
 Τσιμένη τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρες ἦσθα δαΐφρων,
 ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρεΐονα κυανοχαίτῳ
 Παῖτ' ἀσπρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δυνῆσαι.

120

ὣς εἰπὼν, κνημίδας ἔρει χάλκεοι φάεν'·
 Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμησιν ἔθηκε.

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυμε
 Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε 125
 Πάλλας Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὅσπ' ὅτ' ἔμελλε
 Τοσφῶτον σπυρόεντας ἰφορμήσασθαι αἰέθλοισι.
 Θήκατο δ' ἅμφ' ὤμοισιν ἄρης ἀλκτῆρα σίδηρον
 Διγὸς ἀνὴρ· κοίλῳ δ' ἐπερὶ στήθεσσι φασγάνῳ,
 Καββάλετ' ἐξ ὀπίθεν· πολλοὶ δ' ἐντοσθεν οἷστοι 130
 Ριγηλοὶ, θανατῖο λαθιφθόγγοιο δούτῃρες.
 Πρόσθεν μὲν θανάτῳ τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦθον.
 Μέσσοι δ' ἔξωτοί, πειμήκεες· αὐτὰρ ὀπίσθεν
 Μορφοῖο φλεγύας καλυπτόμενοι περύγεσσιν
 Ἦσαν· ὃ δ' ὀβριμὸν ἐγχεῖτο ἀκαχμήων εἴλετο χαλκῷ.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κινέειν εὐτυκτον ἔθηκε
 Δαιδαλέειν, ἀδάμαντος, ὅπ' ἐκροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Ἥ' εἵρυτε κάρη Ἡρακλῆος· δείοιο.

ΧΕΡΣΙ γὰρ μὲν σάκε' εἴλε παλαιόλογον· ἔδ' ἔπε
 αὐτὸ

Οὐτ' ἔρρηξε βαλὼν, ἔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι. 140
 Παῦρ μὲν γὰρ κύκλῳ περὶ αὐτὸν λαβὼν τ' ἐλείφασκε.
 Ἠλέκτρον δ' ὑπολαμπὲς ἔειν, χρυσῶν τε φαινοῖ
 Λαμπρόμενον· κυανὲ δ' ἀπαιχέες ἠλήλαντο.
 Ἐν μέσσοι δ' ἀράκοντος ἔειν φόβος· ἔπι φατειὸς,
 Ἐμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπρομέθοισι διδορκῶς. 145
 Τῷ καὶ ὁ δόντων μὲν πλῆτο τόμα λαβὰ δόντων.
 Δεινῶν, ἀπλήτων ὅπ' ἔβλοσυροῖο μετώπου
 Δεινὴν εἰς πέπλοτον, κορύσσειν κλόνον ἀνδρῶν.
 Σχετλίη· ἥ γὰρ νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῆρ
 Οἵ πινες ἀπὸ γίγλι πόλεμοι Διὸς καὶ ἱφίφροιο. 150

Mox & thoracem pectori induit
 Pulchrum, aureum, variegatum, quem ipsi dederat
 Pallas Minerva filia Iouis, tunc cum coeperat
 Primum luctuosa aggredi certamina.
 Posuit autem circa humeros nocumenti depulso-
 rium ferrum,

Sæuus vir, cauiam autem circa pectora pharetram,
 Reiecitque in tergum. in hac multæ erant sagittæ
 Horrendæ, mortis vocem reprimentis datrices.
 Hæ à capite quidē mortem habebant præfixam, &
 vnguentum lacrymarum:

Mediæ autem politæ erant, longæ: sed à tergo
 Nigræ aquilæ contactæ alis
 Erāt. ille a. validā hastam præfixam ære corripuit.
 Capiti vero ingenti galeam fabrefactam imposuit,
 Variegatam, ferream, temporibus adaptatam,
 Quæ tutum reddebat caput Herculis diuini.

At manibus clypeum accepit, varium totum,
 quem nemo quisquam

Neque perripit iaciendo, neque comminuit, mi-
 rum visu.

Nam totus quidem circumquaq; gypso, candidoq;
 Et electro lucidus erat, auroque fulgido
 Splendēs, cæruleis plicis fulgorem interfecantibus.
 ebore,

In medio autē draconis erat terror, haud quaquam
 effabilis,

Retro oculis igne lucentibus tuens.

Cuius & dentibus quidem repletum erat os candi-
 dantibus,

Sæuis, inaccessis super terribilem autem frontem

Sæua Contentio deuolitabat; accendens pugnas
 hominum,

Tetra, quæ & mentem eximebat, & præcordia viris
 Quicumque bellum aduersus Iouis filiū gererent.

Quorum & animæ quidē sub terram eunt ad Orcum intro

Ipsorum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefacta, Sirio sub torrido in nigra putrescunt terra.

In eo autem & propersecutio, & viceversa persecutio factæ erant. (ferebantur.

In eo tumultus, caedesque, & homicidium huc illuc

In eo Eris quoque, & motus furebat: in eo pernicio
sa Parca, (illæsum.

Vivum alium tenēs recens vulneratum, aliū autē

Alium mortuum per pugnam trahebat pedibus.

Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine virorum,

Sæuū videns, clamoribusque ingrauescens.

In eo autem & serpentum capita sæuorum erant
haud quaquam effabilem,

Duodecim, quæ per terrefaciebāt super terrā genera hominum.

Quicumque bellum contra Iouis filium mouerent.

Quorum & dentium quidem crepitus edebatur,
quoties pugnabat

Amphitryoniades. Hæc autē distincta erant miranda opera.

Porro veluti puncta quædam apparebant videnda
sæuis draconibus

Cærulea per terga, denigrataeq; erant illis maxillæ.

In eo autem & suū greges agrestium erāt, atque
leonum,

Mutuo sese aspicientium, irascentiumque, & festinantium;

Quorū etiam turmatim ordines incedebant, neq;
vero hi, amborum.

Neq; illi alteros timebant, horrebant attamen colla

Iam. n. ipsis iacebat magnus leo, circum autem apri

Duo, spoliati animas. deorsumque ipsis niger

Cruor

Τῶν κ' ψυχὰι μὲν χθονὶα θυώσ' αἶδ'ος εἶπω
 Αὐτῶν ὅσ' αὖ δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσης,
 Σειρίεσ' ἀζαλέοιο κελαυνῇ πύθεται αἴη.

Εν ᾧ φρεσὶ ὥξεις τε παλῖωξεις τε τέτυκτο,
 Εν δ' ὁμαδὸς τε φόβ' ὅτ' αὐδ' εὐκτασθὶ το
 δεδήκει. 155

Εν δ' ἔεις, ἐν ᾧ κυδαιμὸς ἐθιῶεν, ἐν δ' ὀλεῇ
 κρή,

Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νέετατον, ἄλλον ἄκτον,
 Ἄλλον τεθνεῶτα κατὰ μῦθον ἔλκε ποδῶν.
 Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι σαφείνεον αἵματι
 φωτῶν,

Δεινὸν δερκομήνη, καναχῇσιν τε βεβριθῆα. 160

Εν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν ἔπ' φατειῶν
 Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ὅτι χθονὶ φύλ' αἰθρώ-
 πων,

Θῆπνες ἀπὸ γένει πόλεμον Διὸς ἤϊ φέρονεν.

Τῶν κ' ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὖτε μάχιτο
 Ἀμφιτρωνιάδης· τὰ δ' αἶετο θωυτὰ ἔργα. 165

Στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
 Κυανία κατὰ νῶτα, μελαινθήσαν ᾧ γένεια.

Εν ᾧ συῶν ἀγέλαι χλοιδῶν ἔσαν ἠδὲ λεόντων,
 Ες σφίας δερκομήων, κοττόντων τ' ἱερμῶν τε.

Τῶν κ' ἐμμηδὸν σίχες ἥϊσαν· ἔδ' ἐνυτῶγε
 Οὐδέ τι περὶ κρείττω φρίσσον γε μὲν αὐχένες
 ἀμφω. 710

Ἡδὲ γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δ' ἀπὸ πρὸς
 Δοιοὶ ἀπουράμμεναι ψυχὰς· κατὰ δ' ἐσφι κελαυνὸν

Δῖμ' ἀπὸ λῆβος ἔραζ'· οἳ δ' αὖ χένας ἐξείποντες.

Κῆατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέεσι. 175

Τοὶ δ' ἐπὶ μᾶλλον ἐχειρέδω, κοίοντε μάχεσθαι,

Ἀμφότεροι· χλοῦναι τε σῦες, χάροποι τε λέοντες.

Εὐ δ' ὡς ὑσμίνη Λαπιθαίων αἰχμητῶν,

Καινία τ' ἀμφὶ ἀνὰ κτα, Δρύαντά τε, Πηειδόον τε,

Ὀπεία τ' Ἐξαδρόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε. 180

Μόφοι τ' Ἀμπυκίδωι, Τιταρήσπον, ὅσον Ἀρηθ,

Θησία τ' Αἰγυίδωι, ὅππῃ κελον ἀθανάτοισιν·

Ἀργύρεσι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.

Κύνταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐραυτίαι ἠγείροντο

Ἀμφὶ μέγα Πετραίϊον, ἠδ' Ἀσβολον οἰωνισίῳ. 185

Ἀρκτον δ' Οὐρείον τε, μαλαγχαίτῳ τε Μίμαντα,

Καὶ δύο Πάκιδας, Πειριμήδεά τε, Δρύαλόν τε.

Ἀργύριοι, χρυσίας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Καὶ τε σιναῖκτιν ὥσεί ζωοὶ ὥρ' ἔοντες,

Εὐχρουν ἠδ' ἐλάτης αὐτοχρόν ὠρεινῶντο, 190

Εὐ δ' Ἀρηθ βλοσυροῖο ποδῶκες ἔσασιν ἵπποι

Χρῦσοι· ἐν δ' αὖ αὐτὸς ἐναρφύρεσ ἔλιθ' Ἀρηθ

Δίχμω ἐν χεῖρεσσι ἔχων, πυλίσσιν καλεύων,

Αἵματι φοινικόεσι, ὥσεί ζωὴς ἐναρίζων.

Δίφρην ἐμβεβαώς· παρὰ δ' Δεῖμός τε Φόβος τε 195

Ἔσασιν ἱεῖμφοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.

Εὐ δ' Διὸς θυγάτηρ ἀγλαΐη Τειτογένεια,

Τῇ ἱκέλη ὥσεί τε μάχῃ ἐδάσσα κορύσσειν,

Εὐχρὸς ἔχου ἐν χερσὶ χρυσεῖω τε πευφάλειαν,

Λιγίδα τ' ἀμφ' ὀφθαλμοῖς· ὅπῃ δ' ὤχετο φύκῃσιν αἰνέο.

Εὐ δ' ὡς ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς ἐν δ' ἄρα μέσῳ

Cruor distillabat in terrā. ipsi a. ceruicibus deiectis
Iacebant mortui sub terribilibus leonibus.

At illi magis etiam excitabantur, incensi ad pugna-
dum,

Vtrique agrestesque sues, trucesque leones.

In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorū,
Cæneum circa regem, Dryantēq; Pirithoumque,
Hopleumque, Exadiumque, Phalerumque, Prolo-
chumque,

Mopsūq; Ampycidem, Titaresium, nothū Martis,
Theseumque Ægeidem, similem immortalibus:
Argentei, aurea circum corpus arma habentes.

Centaui autem ex altera parte contra hos congre-
gabantur

Circa magnum Petrum atq; Asbolum augurem,
Artūq; Huriumque, nigrūq; pilis Mimantem,
Et duos Peucidas, Perimedem, Dryalumque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.

Atq; impetu pariter facto, perinde ac si viui essent,
Lanceis atque abietibus cominus certabant.

Inter hæc autem Martis terribilis ahipedes stabant
equi

Aurei, & ibidem ipse quoque spoliator perniciosus
Mars,

Mucronem in manibus habens, milites exhortās,
Sanguine cruentus, perinde atque viuos spolians,
Currui insistens. iuxta autem Pauorque Metusque,
Stabant gestientes bellum subire virorum.

Ibidem autem & Iouis filia prædatrix Tritogenia,
Ei similis, quasi quæ pugnam veller armare,
Hastam habens in manibus aureamque galeam,
Ægidemque circum humeros: gradiebatur autem
in prælium sæuum.

At erat eo clypeo & immortalium chorus, in cuius
medio,

Desiderabile quiddam personabat Iouis & Laronæ
filius

Aurea cithara deorum autē sedes, purus Olympus.
Ibi & forum, circum autem opulencia infinita, quasi
in corona erat posita cantum

Immortalium in certamine: Deę autem incipiebāt
Musę Pierides, canorū quiddā canentibus similes.

In eo autem & portus appulsu facilis immēsi maris,
Rotundus factus erat liquefacto è stamno,

Inundanti similis: multi vero per medium ipsius
Delphines hac atq; illac ferebātur piscib. inhiantes,

Natantibus similes. Duo autem sursum efflantes

Argentei delphines, depascebant mutos pisces.

Sub his ærei trepidabant pisces, sed in ripis.

Sedebat vir piscator observans: habebat autem ma-
nibus

Piscium rete, proiecturo similis.

In eo autem erat & pulchricomæ Danaes. filius
eques Perseus, (separatus ab illo:)

Neq; quidē contingēs clypeum pedibus neq; lōge
Miraculum magnum dictur quoniam nusquam in-
sistebat illi.

Ita enim ipsū manibus fecerat inclytus Vulcanus,
Aureum, circum pedes autem habebat afata talaria.
Ex humeris autē circa eum vagina inclusus nigra
ensis pendebat,

Æreus de foro: ipse autem velut cogitatio volabat,
Totum autem tergum eius tenebat caput sæuę
monstri

Gorgonis. circum ipsum autē pera ferebatur, mirū
visū,

Argentea, fimbrięque dependebant lucidę.

Aurea sæua autem circum tempora regis

Posita erat Orci galea noctis caliginem granē ha-
bens,

Ipse

Ἰμερόεν κιδάειζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
 Χρυσείῃ φάρμυγι· θεῶν δ' ἔδος ἀγνὸς Ὀλυμπος·
 Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὀλβῷ ἀπείλειτο ἐσφά-
 νωτο

Ἀθανάτων ἐσθλῶνι. θεαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοιδῆς 205
 Μῆσαι Πιερίδες, λιγυὶ μελπομένηαι εἰκῆαι.
 Ἐν δ' λιμνῇ εὐρυκῇ ἀμαρμακίτοιο θαλάσσης
 Κυκλοτέρῃς ἐτέτυκτο πάνεφθου κραττέροιο,
 Κλυζομένην ἵκαλτο· πολλοὶ γέ μιν ἀμύισον αὐτῇ
 Δελφίνες καὶ τῇ ἐδυώον ἰχθυόοντες, 210
 Νηχευμένοις ἵκαλοῖ. δοιοὶ δ' ἀνὰ φουσιόωντες
 Ἀργυρεοὶ δελφίνες ἐδοίνων ἔλλοπας ἰχθύς,
 Τῶν ὑποχάλκαιοι τρέον ἰχθύες, αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 Ἦσαν αὖτ' ἄλιεὺς δεδοκημένοι· εἶχε δ' ἡ χερσὶν
 Ἰχθύσιν ἀμφίβλαστον, ἀπορρίψοντι τοικῶς. 215

Ἐν δ' ὡς ἠυκόμου Δανάως τέκετο ἰσάποτα Περ-
 σεύς,

Οὐτ' ἄρ' ἐπιφάων σάκετο ποσὶν, ἔθ' ἑκάς αὐτῇ.
 Θαῦμα μῆτα φράσσαθ' ἐπεὶ ἐδαμῇ ἐσθήεικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Χρύσειον· ἀμφὶ δ' ποσσὶν ἔχε πύροντα πίδαλα. 220
 Ωκυοισὶν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄρ' ἔκειτο,
 Χάλκεον ἐκ τελαμῶν, ὃ δ' ὥστε νόημι ἐποτάτο,
 Παῦν δ' ἀπαφρενον εἶχε κατὰ δεινοῖο πλώρου,
 Γοργούς, ἀμφὶ δέ μιν κίδυσις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Ἀργυρῇ· δύσανοι δ' ἐκ τελαμῶν φαεινοὶ 225
 Χρύσειαι· δεινὴ δ' ἐπεὶ κροτάφοισι ἀδακτος
 Κῆρ· Αἰδομένην ἡμυκτὸς ζόρον αἶγόν ἐχρύσει.

Αὐτὸς δ' ἐσπύδοντι καὶ ἑρρίξαντο ἰοικῶς
 Περσεύς Δαναΐδης ἐπιταίνετε. ταὶ δ' μετ' αὐτὸν
 Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ ἐφαταὶ ἑρρώοντο, 230
 Ἰμβραι μακρίν. ὅτι δ' ἡ χλωρὴ ἀδάμαντος
 Βαυνοσίῳ ἰάχεσκε σάκος μέγας ὀρυμαγδῶ
 Οὔρεα καὶ λιγύως· ὅτι δ' ἡ ζώνῃσι δράκοντες
 Δοιοῖ ἀπὸ ἡρωεῦντ', ὅτι κυρτῶοντες κάρηνα.
 Λίχμαζον δ' ἄρα τῶγε. μῦθε δ' ἐχάρακτον ὀδόντας
 Λαχία δερκῶ μῦθε. ὅτι δ' ἡ δεινοῖσι καρλίκοις
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ἐπὶ αὐτίκῃ
 Ἄνδρες ἐμαρνάδην, πολεμὴν τεύχε' ἔχοντες.
 Τοὶ μὲν, ἐπὶ σφετέρῃσι πόλεσσι σφετέρων τε τοκήων
 Δοιχὸν ἀμυρόντες· τοὶ δ' ἡ παραδίειν μεμαῶτες. 240
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλείονες δ' ἐπὶ δῆειν ἔχοντες,
 Μάρτυρας δ' αἱ δ' ἡ γυναικες ἐὺδμήτων ὅτι πύργων
 Χάλκεον ὄξυ βίῳ, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 Ζωῆσαν ἱκέλαι, ἔργα κλυτὰ Ἡφαίστοιο.
 Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἴσαν γῆρας τε μεμάρπον, 245
 Ἀδρόοι ἐκτοδὲν πυλίων ἴσαν, αὖ δ' ἡ θεοῖσι
 Χεῖρας ἔχον μακάρεσσιν, περὶ σφείδεσσι τέκλει
 Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔχον. αἱ δ' ἡ μετ' αὐτοῖς
 Κῆρες κυάνεαι, λαλοῦντες ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 Δεινωτοὶ, βλοσυροὶ τε, θαφονοῖτ', ἄπλητοί τε, 250
 Δῆειν ἔχον περὶ πτόντων. πᾶσι δ' ἄρ' ἵεντο
 Αἶμα μέλαν πίειν· ὃν δ' ἡ πρῶτον μεμάρπομεν
 Κεῖμενον ἢ πτόντα νέετατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῶ
 Βάλλ' ἀνυχας μεγάλοις, ψυχὴ δ' αἰδομένη κατεῖεν
 Ἰάρταρον ἐς κρυοῖνδ'. αἱ δ' ἡ φρίσαι εὐτ' ἀρίσαντο 255
 Ἄμει

Ipse autem properanti & formidanti similis
 Perseus Danaides extendebatur. post ipsum vero
 Gorgones inaccessæ & ineffabiles ruebant,
 Cupiētes ipsum apprehendere. in viridi a. adamāte.
 Euntibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu
 Acutum & tinnulum quippiam. in zonis a. dracones.
 Duo suspensi erant, attollentes capita.
 Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentes,
 Crudele tuentes. supra sæua autem capita
 Gorgonū agitabatur magnus terror, ac supra ipsas.
 Viri pugnabant, bellica arma habentes.
 Hi quidem pro sua ciuitate, suisque parentibus,
 Pestem depellentes: illi autem depopulari studētes.
 Ac multi quidem iacebant, plures autem etiam pu-
 gnam tenentes,
 Dimicabant. mulieres autem à bene cōstructis tur-
 ribus
 Æreum acutum clamabāt, lacerabāturque genas,
 Viuis similes, opera inclyti Vulcani.
 Viri autem qui seniores erant, & senectutem appre-
 henderant,
 Conferti extra portas ibant, sursumque dijs
 Manus tendebant beatis, pro suis liberis (ipsos autē
 Metuentes. illi a. contra pugnam conserebant. post
 Parcæ nigræ candidis crepantes dentibus,
 Toruæ terribilesque, cruentæque, inaccessæque
 Certamē habebant de iis qui cadebāt, omnes enim
 cupiebant
 Cruorem nigrum bibere. Et quem primum forte
 ceperant
 Iacentem vel cadentem recens. faucium, ei quidem
 Inijciebant vngues magnos, animaque ad Orcum
 abibat,
 Tartarū in frigidum. illæ autē præcordia postquā
 exatiascent

Sanguine hominis, ipsum quidem abiiciebant post
tergum:

Retro autem in tumultum & stragem festinabant
iterum ire,

Clotho & Lachesis ipsis astant, atq; paulo minor
Atropos: neque enim erat magna dea: sed tamen
Aliis quidem præstantiorq; erat, & æuo grādissima.
Omnes autem circa vnum virum pugnam acerbā
instituerant.

Sæuoq; modo seipsas mutuo aspiciebāt, oculis suc-
censentes,

Inter se autē ungues manusq; audaces exæquabāt.

Iuxta autē & Caligo stabat, perustæ similis, & grauis,
Pallida, aridaque, fame exhausta, & compressa,

Craffipes: longique ungues à manibus prominebāt.

Huius quidē ex naribus mucus manabat, ex genis
autem (res stringens

Cruor distillabat in terram. ipsa a. terribiliter den-
stabat, multusque pulvis constrauerat ei humeros,
Lachrymis humida. iuxta autem turrata ciuitas ho-
minum.

Auræ autē ipsam tenebāt super liminarib. adaptatę
Septę portæ: hominesq; in voluptatibus & choreis
Oblectationē capiebant. Alij siquidem fabrefacto
in curru

Ducebant viro vxorem, multusq; hymenæus exci-
tabatur.

Et procul ab ardentib. facibus fulgor resplendebat,
In manibus famulorum. Mulieres autē venustate
florentes

Praebant, quas chori ludentes sequebantur.

Atq; hi quidem canoris tibiis emittebant cantum.

Et tenero ore, circūq; ipsos repercutiebatur sonus.

Ille autem ad modulationem ducebant chorum a-
mabili. m.

Inde

Αἶματ' αὐδ' ἐμὴν, τ' μὴ ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 Ἀλλ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐδυάεον αὐτὶς ἰῆσαι,
 Κλωθὴ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφίστασαν· ἢ μὴ
 ὑφίππων

Ἄξιος, ὅτι πῖλεν μεγάλη θεός, ἀλλ' ἂ καὶ ἔμπας
 Τῶν γε μὴ ἀλλὰων περφερέας τ' ὑπ' ὠρεσβυτάτη τε.
 Πάσαι δ' ἀμφὲν ὀφωτὶ μάχην δειμῖαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὀμμασι θυμὴν αἶσαι,
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
 Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰσέκει ἐπορευγρή τε καὶ αἰνὴ,
 Χλωρὴ, αὐσαλὴν, λιμὸν γὰρ ταπεπτήνῃα,

265

Βουνοπαχὴς· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσιν ἰσῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὴ ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δ' παρειῶν
 Αἶμα' ἀπελείβει· ἔραζε δ' ἀπλητον σεσαρῆα
 Εἰσέκει, πολλὴ δ' κόνις κατὰνύλοθεν, ὥμοις,
 Βάκρισι μυδαλέη. παρὰ δ' εὐπυργος πόλις αὖ-
 δρων.

270

Χρύσεια δ' ἐμιν εἶχον ὑπ' ἑσθυρίοις ἀραρυῖαι
 Ἐπὶ ἀπύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν δ' εὐσώτρει ἐπ' ἀπείκῃς
 ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναιῖκα, πολλὺς δ' ὑμῖναι· ὁρῶ-
 ρει.

Ἦλε δ' ἅπ' αἰδομένην δαΐδων· σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐπὶ δ' ὤμων. καὶ δ' ἀγλαΐη τεδαλῆαι
 Πρόδ' ἔκειον, τοῖσιν δ' χοροὶ παίζοντες ἔπαντο.
 Τοὶ μὲν ὑπ' ἀλ' λιγυρῶν σοφίγγων ἔσαν αὐδ' ἡμῶν
 Ἐξ ἀπαλῶν φομάτων, περὶ δ' ἐσφιον ἄγρυπτο ἡχώ.
 Αἶδ' ὑπ' ἀφ' ὀφρὶν αἶμαζον χορὸν ἡμῶν.

280

Εἰδοῦ

ἔνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθεν νέοι κάμαζον ὑπὸ αὐλῷ,
 τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπὸ ὀρχηδμοῦ καὶ αἰοιδῆς,
 τοίγε μὲν αὖ γελῶντες. ὑπὸ αὐλητῆρι δὲ ἔκασ-
 τος

Πρὸ δ' ἔκον' παῖσιν ἢ πόλιν θαλία τε χερσὶ τε
 ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ περπάροιν πόλιν 285
 Νῶ δ' ἵππων ὀπιθεῖντες ἐδυώεον. οἳ δ' ἀρετῆρες
 ἤρκεον χθόνα διὰν ἐπιστολάδην ἢ χιτῶνας
 ἐσλάατ'. αὐτὰρ ἔλω βαδὺ λήϊον οἷγε μὲν ἥμων
 αἰχμῆς ὀξείης κορυφίοντα πέτῃλα,
 βειδομήνα σαχύων, ὡσὲν Δημήτερος ἀκτῆν. 290
 οἳ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδαμοῖσι δέον, καὶ ἐππλον ἀλαλῆα.
 οἳ δ' ἐτρεύων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες
 οἳ δ' αὖτ' ἐς θαλάρας ἐφόρου ὑπὸ τρυγητῆρων
 ἀδικοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ὑπὸ ὄρε-
 χων,

βειδομήων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσι. 295
 οἳ δ' αὖτ' ἐς θαλάρας ἐφόρου. παρὰ δὲ σφισιν
 ὄρχη

Χρῦσε 296 (καὶ τὰ ἔργα περίφρον 297 Ἡραίοιο)
 Σεϊόμην 298 φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
 τοῖ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπὸ αὐλητῆρι ἕκαστος 299
 βειδομήν 300 σαφυλῆσι μελάνθησαν γε μὲν αἶδε.
 οἷγε μὲν ἐτράπον, τοὶ δ' ἤρουν. οἳ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκεδόν τοὶ δ' ἀκύπεδας λαγὺς ἔρευν
 ἄνδρες θηράται, καὶ καρχαρόδοντες κυνέσσι παρὰ
 ἱέρμοι μαπίων, οἳ δ' ἱέρμοι ὑποθύξαι.
 Παρὰ δ' αὐτοῖς ἵπκῆες ἔχον πόκαν, ἀμφὶ δ' αἰθλοῖς 308

Δίει

Inde rursum ex alia parte iuvenes comessabatur ad
fistulam,

Alij quidem contra ludentes saltatione & cantu,
Alij autem contra ientes. ante tibicinem a. singuli
Præcedebant, totamq; ciuitatem lætitiæ, choreæque
Voluptatesque tenebant. Alij autem rursus extra
ciuitatem

Tergis equorum conscensis currebāt. aratores autē
Proscindebant terram bonam, ornateque tunicas
Succinctas habebant: sed erat profunda seges, vbi
ali j quidem metebant

Mucronibus acutis rostrata folia,
Grauida spicis, veluti Cereris cibum.

Alij autem in manipulos ligabāt & implebant arcā:
Rursum alij vindemiabāt vineas, falces in manibus
habentes.

Alij autem in calathis ferebant à vindemiatoribus
acceptos

Albos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
Grauidis foliis, & argenteis capreolis.

Alij rursus in calathis portabant, iuxtaq; ipsos vitis
Argentea erat (inclyta opera prudentis Vulcani)
Agitata foliis, & argenteis perticis.

Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem vnusquis-
que,

Oneratus vnīs, quæ ipsæ nigræ erant,

Alij quidem calcabant in lacu, alij hauriebant, alij
autem dimicabant

Pugnis, & luctando: alj vero alij pedes lepores vena-
bantur,

Viri venatores, & ferratis dentibus canes duo ante
ip̃sos,

Cupientes assequi, illi à cupientes effugere.

Iuxta ipsos autem & equites habebant laborem,
proque præmiis

Certamen habebant & pugnam. bene iunctis autē
in curribus

Aurigæ stantes, immittebant veloces equos,
Habenas laxantes. illi autem subsultantes volabāt
Currus ferruminati, rotarumque modioli valde ex
eo resonabant.

Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem,
neque enim dum ipsis

Victoria cōpleta erat, sed indefinitum habebāt. cer-
tamen.

Ipsis ætiam propositus erat magnus tribus intra a-
Aureus, inclyta opera prudentis Vulcani. (gonem,
Circa extremā autem oram manabat Oceanus, in-
undanti similis. (autem

Totum æ continebat clypeum variegatū. per ipsum
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic
multi

Natabāt in summa aqua, iuxta autem pisces moue-
bantur,

Mirum visu, etiam Ioui grauitonanti, cuius cōsiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumque validūque,
Componēs manibus: quem quidē Iouis fortis filius
Iactabat facile: equestrem autem assiliit in currum
Similis fulguri patris Iouis, ægida tenentis,
Leuiter ingrediens. huic autē auriga fortis Iolans,
Bigis insistens regebat curuum currum.

Prope autē ipsis aduenit dea cæsis oculis Minerua,
Atq; ipsos cōfirmans verbis volucris. alloquebatur.

Salute Lyngei progenies longe inclyti,
Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is qui beatis
imperat,

Cygnumque interficere, & inclyta arma eius de-
spoliare.

Sed tibi aliud verbum dicam, multo præstantissime
populorum:

Postquam

Δῆειν ἔχον ἢ μόχθον· εὐπλοκίων δ' ὅπ' δίφρων
 Ηνίοχοι βεβαῶντες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
 Ρυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ὀπικρατίοντα πέτοντο
 Ἀρματα κολλήεντ', ὅπ' ὃ πλῆμνα μίγ' αὖτεω.
 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίων εἶχον πόνον· ἐδ' ἐπατέσθιν
 Νίκη ἐπικροῦσθαι, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.
 Τοιοῖσι δ' ἢ περὶ μέγας τρίπῳ ἐντός
 ἀγῶν·

310

Χρῦσι·, αὐτὰ ἔργα περίφρεν· Ηφαίστιο.
 Ἀμφὶ δ' ἵπῳ ῥέειν Ωκεανὸς κλήθοντι ἐοικώς·
 Παῦ ὃ σῶειχε σάκος πολυδαίδαλον· οἱ δ' κατ' αὐ-
 τὸν

315

Κύκνοι ἀερισπῶται μεγάλ' ἥπυνον· οἳ ῥά γε πολλοὶ
 Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρ δ' ἵχθυες ἐκλονέοντε,
 Θαῦμα ἰδέειν ἢ Ζεὺς βαρυκτύπερ, ἢ διὰ βελάς
 Ηραϊσ· ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Ἀρσάμην· παλάμησι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς 320
 Πάλλειν ὀπικρατίως· ὅπ' δ' ἵππῳ δόρε δίφρεν,
 Εἴκελ· ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Κῦφα βιβίας· τῷ δ' ἰώιοχ· κρατερὸς Ιόλα·
 Δίφρεν ἐπεμβεβὰς ἰδανέτο καμπύλον ἄρμα.
 Ἀγχιέμολον δ' ἐσθ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ, 325
 Καὶ σφίας δαρσύνεσθ' ἔπειτα πειρόεντα φροσινύδα·
 Χαίρετε Λυγρῇ· γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
 Νῦν δ' ἢ Ζεὺς κράτος ὑμῖν διδοῖ μακάρεσσιν
 ἀνάστων,

Κύκνον τ' ἐξενάρειν ἢ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Ἀλλο δ' ἐσοί π' ἔπος ἐρέω μέγα φέρτετε λαῶν·

330
 Εἶτ'

Εὖτ' αὖδ' ἢ Κύκρον γλυκερῆς αἰῶν ᾧ ἀμείρσῃς,
 Τὸν μὲρ' ἔπειτ' αὐτὲ λιπέειν ἢ τεύχεα τοιοῖο,
 Αὐτὸς ᾧ βροτολοιγὸν Ἀρίω δ' ἰόντα δοκεύσας,
 Ἐνθά κε γυμνωδέντα σάκκας ὑπὸ δαιδαλίοιο
 Οφθαλμοῖσιν ἴδῃς· ἐν δ' ὑτάμην ὀξείῃ χαλκῷ 335
 Ἀψ δ' ἀναχάσασθαι ἐπὶ ἐνὺ τοι αἰσιμόν ἐστιν
 Οὐδ' ἴσῃ τοις ἐλέειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοιοῖο.

Ως εἰποῦσ' ἐς Δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
 Νίκην ἀθανάτης χερσὶν ἢ κῦδ' ᾧ ἔχουσα,
 Ἐσσυμένως· τότε δ' ἦ ῥα διόγνητος Ἰόλα ᾧ 340
 Σμαρδαλίον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμο-
 κλῆς.

Ρίμφ' ἔφερον δοὸν ἄρμα· κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γάρ σφιν μῆδος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγίδι' ἀνασείσασα· φεισσονάχιζε ᾧ γαῖα.
 Τοὶ δ' ἄμυδις φεγγέγοντ' ἵκελοι πυρὶ ἢ ἐνυέλη. 345
 Κύκλῳ δ' ἱππόδαμος ἢ Ἀρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲρ' ἔπειθ' ὡπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὀξεία χρέμισαν, περὶ δ' ἐσφιν ἄγρυτο ἦ χῶ.
 Τὸν φρότερον φροσέειπε βίη Ἡρακλεΐη.
 Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ὀπίσχετον ὠκείας ἵπποις, 350
 Ἀνδράσιν οἷτε πόνον ἢ οἷζύν ᾧ ἴδεις οἰμῆς;
 Ἀλλὰ πάρεξ ἔχε Δίφρον εὐξοον, ἢ δὲ κελεύθου
 Εἶχε πάρεξ ἰέναι· Τρηχίνα δέ τοι παρελαύω
 Ἐς Κήρυκα· ἀνὰ τα· ὅ γ' ὁ δυνάμει τε ἢ αἰδοῖ
 Τρηχίνος φρεβέβηκε· σὺ δ' εὖ μάλα οἶδα ἢ αὐ-
 τός. 355

Τῷ γ' ὀπήεις παῖδε Θειμοτολόω κυαδῶπιν.

Postquam igitur Cygnum dulci æuo spoliaueris,
 Illum quidē tū eodē loco relinque, & arma ipsius.
 Ipse autem hominū pestem Martem accedentem
 Vbi nudatum clypeo variegato (obseruans,
 Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro,
 Retroque te recipe, quoniam tibi fas non est
 Neque equos capere, neque inclyta arma illius.

Sic locuta, in currum ascendit diua dearum,
 Victoriā immortalibus manibus & gloriam tenens
 Certatim. Tunc igitur Ioui notus Iolaus
 Horrendum equos increpuit. illi autem à commi-
 natione (per campum:
 Leuiter ferebāt celerem currum, puluerem cientes
 Nam ipsis animum addiderat dea cæsis oculis Mi-
 nerua, (tellus,
 Ægide concussa. ingemiscebat autē circūquaque
 Illi autem pariter procedebant, similes igni siue
 procellæ,
 Cygnus equum domitor, & Mars insatiabilis cla-
 more.

Horum equi deinde obuiam sibi mutuo facti,
 Acutum hinniuerunt, circaque ipsos reuerberabatur
 sonus.

Atque hunc prior alloquebatur vis Herculeæ:
 Cygne ignaue, cur cōtra nos tenetis velocēs e-
 quos.

Viros qui laboris & ærumnæ experti sumus;
 Ad diuersum tene currum bene politum, atq; è via
 Cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
 Ad Ceycē regem. nam ille potestate pariter & ma-
 iestate

Trachini antistat. Tu vero satis admodum scis e-
 tiam ipse.

Eius enim connubio tenes filiam Themistonoen
 nigroculam.

O igna

O ignaue, non enim tibi neq; Mars mortis exitum
 Prohibuerit, si nos inter nos cōgrediamur bellādo:
 Iā ipsum quidē aio ante quoq; aliquoties periculū
 Hastæ nostræ, quando pro Pylo arenoso (fecisse
 Aduersus sterit mihi pugnam insatiabiliter optans.
 Ter siquidē mea hasta percussus sustinuit se terra,
 Vulneratus clypeo: quarto autem transadegi femur
 eius,

Totis animis festinās, magnumq; illius clypeū per-
 forauī.

Pronus autem in pulueribus humi prostratus ceci-
 dit hastæ impetu,

Vbi etiā ignominia affectus inter immortales fuit,
 Manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.

Sic dixit. at Cygnus bellicosus haud quaquam
 curabat,

Huic obtemperans, retinere trahentes currum
 equos,

Ac tunc à beñe cōpactis bigis desilierunt celeriter
 in terram,

Et Iouis filius magni. & Enyalij regis.

Aurigæ autē propius egerunt pulchricomos equos.

Illis a. irr. entib. sonitu pedū concitata est lata terra.

Vt autem ab alto vertice montis magni

Rupes desiliunt, aliæ super alias cadentes:

Multæque quercus, multæ item picæ,

Alnique totis radicibus refringuntur ab ipsis

Celeriter delabentibus, donec in campū perueniāt:

Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clāgore:

Tota autē Myrmidonum ciuitas celebrisq; Iaolcus

Arneque, & Helice, & Anthea herboſa,

Præ voce vtriusque valde resonabāt. Illi autem cū
 clamore

Mirādo congressi sunt. magnū autē intonuit con-
 siliarius Iupiter,

Et a

Ω πάπον, ἔ μὲν γάρ τοι Ἀρης θανάτοιο τελευτῶ
 Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνεισόμεθα πολεμίζειν.
 Ἦδ' ἢ μὲν τέ εἴ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 Εὐχεσθ' ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος 360
 Ἀντιθ' ἐσπ' ἐμῆος, μάχης ἄμυτον μνηστῆρων.
 Τρεῖς μὲν ἐν ᾧ ὑπὸ δουρὶ τυπτοῖς ἠρείσατο γαῖη,
 Οὐτα μὲν σάκεσθ' τὸ δ' τέτρατον ἤλασε μῦθον,
 Παντὶ μὲν αἰσούδων, διὰ δ' ἢ μέγα σάκος ἄραξαι
 Πρηνὲς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔλκεος ὀριῆ. 365
 Ενθά κε δὴ λαβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχευεν,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 Ως ἔφατ'· ὅθ' ἄρα Κύκνος ἑὺμμελὲς ἐμυρόνεα
 Τῷ ἐπ' ἐπιδόμῃνος ἰχέμεν ἐρυσάρματι ἰσποῖς.
 Δὴ τύτ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἰψ' ὅππῃ
 γαῖαν 370

Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ ἐνυαλίοιο ἀΐακτις.
 Ἠνίοχοι δ' ἐπ' ἔλασαν καλὴν τεύχεα ἰσποῖς·
 Τῶν δ' ὑποσφοδρῶν κανέχζε πόσ' εὐρεῖα χερσὶν.
 Ως δ' ὅτ' ἀπ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλου
 Πέτραι ἀποθρόσκωσιν, ἔπ' ἀλλήλαις δὲ πέσῃσι, 375
 Πολλαὶ δὲ δρυὲς ὑψίκμοι, πολλαὶ δὲ τε πύργαι,
 Αἰγίρεσι τε πανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 Ρίμφοι κυλινδρῶν, εἴως πεδίον δ' ἀφίκονται·
 Ως οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πύσσον μέγα κεκλήροντες.
 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλέϊν τ' Ἰαωλὸς 380
 Ἀρνῆ τ' ἠδ' Ἐλίκη, Ἀνθεῖά τε πειήεσσα
 Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἰαχόν. οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Θεασσάμενοι σῶσαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Κέκλ'

Κάδ' δ' ἄρ' ἀπ' ἐρανόθεν ψάδας βάλεν αἰμά-
τοέσας,

Σῆμα πειθεὶς πολέμοιο ἐὼ μεγαθαρσείῃ παιδί. 385

Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς περὶ δέδωκε

Κάθερος χαυλιόδων φρενέει θυμῷ μαχίσσασθαι

Ἀνδράσι θηράτῃς, θήγει δ' ἐπελκὸν ὀδόντα

Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δ' ἐπερὶ σῶμα μαστιχόωντι

Λείβεσθαι, ὅσπερ δ' οἱ λαμπυρόωντι εἰκτῶ, 390

Ορθαὶ δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει πείχας ἀμφὶ τε δερμὶ.

Τῷ ἱκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππίου θόρε δίφρου.

Ἡμος δ' ἐχλοερῷ κυασόπτερος ἠχέτα τίττις

Οὗ ἄν' ἐφεζόμενος θέρεε ἀνδρώποισιν αἰεΐδειν

Ἀρχεται, ὅτ' ἐπεὶ πόσις καὶ βρῶσις θήλεις ἔερση. 395

Καί τε πανημέριός τε καὶ ἡμέρας χεῖρ' αὐδ' ἰκνέει

Ἰδοὶ ἐν αἰνοτάτῃ, ὅπότε γέοα Σείριος ἄζει.

Τῆμος δ' ἠέ κ' ἐγχεοῖσι περὶ γλῶχες τελέθωσι

Τοὺς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὀμφαδες αἰόλλονται,

Οἷα Διώνυσος δῶκε' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος. 400

Τικτὼ ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὄρυμα γδὸς ὀρώρει.

Ὡς δ' ἐλόντε δύνω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο

Ἀλλήλοισι κοτίοντε, ἐπὶ σφῆας ὀρμήσωσι,

Δεινὴ δ' ἐσθ' ἰαχὴ ἄρατος θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·

Οἱ δ' ὥστ' αἰγυποὶ γαμφώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι, 405

Πέτση ἰφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθω

Λίγος ὀρεατνόμου ἢ ἀχροτέρην ἐλάφοιο

Πίσοις, ὡς τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ

Ἰφ' ἀπαλινδρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη

Χώρου αἰδέεισ' ἰών· οἱ δ' ὀτρυνόμενοι ἐνόησαν, 410

Et à cœlo guttas demisit sanguinolentas,
 Signum id ponens bello, suo multū confidēti filio.
 Qualis autem in vallibus montis acerbus aspectu
 Aper, dentes habens exertos, fertur impetu ad pu-
 gnandum

Cum viris venatoribus, acuitq; candidum dentem
 Per obliquum actus, spuma autē circa os mādente
 Destillat: oculique ipsi igni splendenti similes sunt,
 Rectis autē in vertice horret setis, circaque collum:
 Talis similis Iouis filius ab equestri defiliit curru.
 Quando autem viridi nigricans alis sonora
 cicada

Ramo insidens, æstatem hominibus canere
 Incipit, cuius & potus & cibus foemineus ros est,
 Atque per totum diem, & mane sub auroram fun-
 dit vocem

Æstu in grauissimū, quando corpus Sirius exiccat,
 Quando item & milio circum aristæ nascuntur,
 Quod æstate seminant, cum vix acerbæ colorem
 mutant,

Qualia Bacchus dedit hominibus in lætitiā & la-
 bore.

Eo tempore pugnabant, multus a tumultus excita-
 batur.

Vt autem leones duo, pro occisa cerva
 Sibi mutuo irati, in seipsos impetum faciunt,
 Sæuisque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur
 dentium:

Atque vt vultures incuruis vnguibus repādi rostru
 Rupe in excelsa, magno clangore dimicant,
 Capræ montiuagæ gratia, aut feræ ceruæ
 Pinguis, quam interfecit iaculando iuuenis vir,
 Sagittæ neruo emissa: ipse autem vagatur alio loco
 Loci ignarus existens, at illi celeriter animaduerte-
 runt,

Certatimque pro ea pugnam acerbā instituerunt:
Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.

Ibi sane Cygnus quidem potentis Iouis filium
Occidere meditans, clypeo æream hastam adegit,
Neq; tamē perrupit æs: defendebant.n. dona Dei.
Contra autem Amphitryoniades, vis Herculeæ,
Inter galeam & clypeum, hasta longa
Cervicem nudatum, celeriter infra mentum
Percussit valde, amboſque detondit tendones
Homicida læcea. magnū enim robur inciderat viri,
Cecidit autē veluti cū quercus aliqua, aut cū rupes
Excelsa, icta Iouis fumanti fulmine:
Sic cecidit. circum ipsum autem resonabant arma
variegata ære.

Atque hunc quidem ibi reliquit Iouis ærumnosus
filius.

Ipsæ autem occisorem hominum Martem accedentem observans,

Sæuum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
Quique admodū accurate pelle validis unguibus
Dissecta, quam celerrime dulcem animū abstulit:
Alacriter autem nigrum expletur cor.

Ac cæsis intuens oculis sæuum quiddā, costasque
& humeros

Cauda flagellans, pedibus fodit, neq; quisquā ipsū
Sustinet ex aduerso aspiciens prope ire, neque pugnare,

Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis clamore

Contra Martem stetit, in præcordiis audaciā augēs
Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.

Utrique autem cum clamore alter alterū inuaserūt.
Ut autē quādo à magno rupes cacumine præcipitās,
Et in longum delata saltū voluitur, fragorque

Venit

Εσσυμένως δ' εἰσὶν ἀμφὶ μάχῃ δειμαῖαν ἔθεντο·
 ὧς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Εὐδ' ἦ τοι Κύκλω μὲν ἑσπερίῃ Διὸς υἱὸν
 κτεινέμεναι μεμαῶς σάκει ἔμβαλε χάλκιον ἔγχος·
 οὐδ' ἔρρηξεν χερσὶν ἄρυστο ἦ δ' ὦρα θεοῖο 415
 Ἀμφιτρυωνιάδης ἦ βίη Ἡρακλῆϊ,
 Μεσηγυρὸς κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἔγχρ' ἑμακροῖ·
 Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ἐπ' ἵνερθε γενεῖε
 Ἠλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε
 Ἀνδρῶν μὲν μελίν· μέγα γὰρ δένος ἔμπισε φωτός. 420
 Ἦειπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἦειπεν, ἦ ὅτε πέτρῃ
 Ἠλίδας πλεγεῖσα Διὸς φολῶεντι κεραυνῷ·
 ὧς εἰπὼν ἀμφὶ δ' εἰσὶν βράχε τεύχεα ποικίλα χερσὶν
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶσσε Διὸς τολακάρδιος υἱός.
 Αὐτὸς ἦ βρετολαγρὸν Ἀρλὺ ὀπίοντα δεκύσας, 425
 Δρῦν ὄρων ὅσοισι, λείων ὡς σώματι κύρσας,
 Ὃς τε μάλ' ἐνδυκίως ῥινὸν κρατερὴς ὀνύχεσσι
 Σχίσας ὅττι τάχιστα μελίφρονι θυμὸν ἀπὸ πύρα·
 Εὐμενέως δ' ἄρα τῷ γε κελαῖον αἰμῶντι ἦτορ·
 Γλαυκιδῶν δ' ὅσοις δεινὸν πλάγας τε καὶ ὤκεις 430
 Οὐρῇ μασιόων, ποσσὶ γλάφῃ· ἔδ' εἰς αὐτὸν
 Ἐτλη εἰς ἅντα ἰδὼν χερσὶν ἐλθεῖν, ἔδ' εἰς μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
 Ἀντίος ἔσθ' Ἀρης· ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 Εσσυμένως· ὁ δ' εἰσὶν χερσὶν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ. 435
 Ἀμφοτέρω δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσθαι.
 ὧς δ' ὅτ' ἀπαὶ μεγάλου πέτρῃ παρῶνος ὄρουσθαι,
 Μακρὰ δ' ἐπ' ἄρ' ὄρουσθαι κυλινδεταί, ἦ δ' εἰς τε ἡγεῖται

Ερχεται ἔμμεμαΐα, πάρος δέ οἱ αὐτεβόλησεν
 Τηληλὸς, τῷ δὲ συνεείκεται, ἐν δ' αὖ μιν ἴχει· 440
 Τόσση ὁ μὲν ἰαχῇ βεισάρματος οὐλῖος Ἀρης
 Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἔμμεμα πῆγος ὑπέδεκτο.

Αὐτὰρ Ἀθρυαῖη κόρη Διὸς αἰγιόχοιο
 Ἀντήν ἦλθεν Ἀρης, ἱρεμνὴ αἰγίδι' ἔχουσα.
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ἄρες ὅππῃ μῆρος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπλους. (445
 Οὐ γάρ τοι δέμις ἐστὶν ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλῆα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε παῦτε μάχης, μηδ' αὐτίος ἴσασ' ἐμῷο.

Ὡς ἔφατ'. ἄλλ' ἔπειθ' Ἄρες μεγαλήτορα θυ-
 μόν. 450

Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ ἐκέλα τεύχεα πάλων
 Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίη Ἡρακλεΐη.
 Κακτόμηναι μεμαώς, καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 Σπέρχονον, εἴη παιδὸς κοτίον τίει τεθνεώτος,
 Ἐν σάκει μεγάλῳ. ὑπὸ δ' ἐγλαυκῶπις Ἀθύνῃ, 455
 Ἐγχεος ὀρμὴν ἔτραπ', ὄρεξ μὲν ὑπὸ δόφρου.

Δειμὺν δ' Ἀρίω ἄχος εἶλεν· ἐρυσάμηνος δ' ἄερ ὄξυς,
 Ἔσυντ' ἐρ' Ἡρακλεΐῃ κρατερόφρυνι, τὸν δ' ὀπιόντα
 Αμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 Μηρὸν γυμνωθέντα σάκεις ὑπὸ δαιδαλέοιο 460

Οὔτασ' ὀπικρατίως· διὰ δ' ἐμέγα σάκος ἄραξεν,
 Δύραπι νωμήσας, ὅππῃ δ' ἐχθρὸν ἐκάββαλε μέσση.
 Τῷ δ' ἐφόβος, καὶ Δεῖμος ἐϋΐπχον ἄρμα καὶ ἵπποις
 Ἥλασαν αἰψ' ἔγχε, καὶ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης

Ες δίφρου θήσαν πολὺ δαΐδαλον. αἰψὰ δ' ἔπειτα 465

Ἴπποις

Venit subito ingens, collis autem ipsi obuius fit
 Altus, ad quem cursu deferretur, vbi ipsam retinet:
 Tanto ille fremitu, curruum grauator, perniciosus
 Mars

Vociferans irruit. ille autem prompte venientem
 excepit.

Porro Minerva filia Iouis ægida tenentis
 Obuiam venit Marti, tenebrosam habens ægidem.
 Sæua autem torue intuens, verbis volucris allo-
 cuta est:

Mars inhibe animos ingētes, & manus inuictas.
 Neque enim tibi fas est inclyta arma auferre,
 Hercule occiso, Iouis magnanimo filio.

Sed age, desiste à pugna, neq; aduersus steteris mihi.

Sic ait: sed non persuasit Martis magnanimi ani-
 mo:

Sed magno fremitu, flammæ similia arma vibrans,
 Celeriter inuasit viam Herculeam,
 Occidere festinans. & coniecit æratam hastam
 Acriter, ob suum filium irascens mortuum,
 In clypeum magnum, At procul cæssa Minerva,
 Hastæ impetum auctit, manu deflectens à curru.
 Acerbus autem dolor Martem cepit, extractoque
 gladio acuto

Irruit contra Herculem magnanimum, at illum ac-
 cedentem

Amphitryoniades, sæuo insatiabilis clamore.

Femore clypeo sub variegato

Vulneravit valide, magnumque traiecit clypeum

Hasta vibrans. in terra autem prostravit media Martem

At illi Pavor & Metus agilem currum, & equos

Adegerunt celeriter propius, & à terra habente la-
 tas vias

In currum posuerunt variegatum, atq; inde celeri-
 ter

Equos flagellis impulerunt, veneruntque in altum
Olympum.

Filius autem Alcmenæ & gloriosus Iolaus,
Cygno despoliato, armis ab humeris pulchris de-
tractis,

Reuertebantur. moxque exinde ad ciuitatem Tra-
chiniam venerunt,

Equis velocibus. At cæsis oculis Minerva
Peruenit in Olympum magnum, & domus patris.
Cygnum autem contra Ceyx sepeliuit, & populus
infinitus,

Qui prope ciuitatem habitant inclyti regis,
Anten, Myrmidonumque ciuitatem, celebremque
Iolcum,

Arnenque & Helicen. multus autem congrega-
batur populus,

Honorantes Ceycem, charum beatis diis.
Sed illius sepulchrum & monumentum obscurum
reddidit Anaurus,

Imbre hyemali exundans. ita enim ipsum Apollo
Latonæ filius iussit, propterea quod inclytas heca-
tombas

Quicumque portaret Delphos, eum vi spoliabat in-
ediarus.

Ἰσποῖς μασπίνην, ἴκοντο δ' μακρὸν Οὐλύμπον.
 Τῖος δ' Ἀλκμύνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,
 Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 Νέσσαν δ' αἶψα δ' ἐπιτα πόλιν Γρηχίνος ἴκοντο
 Ἰσποῖς ὠκυπόδεσσιν. ἀτὰρ, γλαυκῶπις Ἀθήνη 470
 Εξίκετ' ἔλνυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ θάπτεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
 Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος κλειτῆ βασιλῆος,
 Ἀντίω, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτῷ τ' Ἰαώλ-
 κόν,
 Ἀργίω τ' ἠδ' Ἐλίκῳ πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς, 475
 Τιμῶντες Κήϋκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τῷ δ' τάφον καὶ σῆμ' αἰδῆς ποίησεν Ἀτάνερος,
 Ομβρῶ χειμερίῳ πλήθων. τῶς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοῖδης ἰωῶξ, ὅππῃα κλητὰς ἱκατόμβας
 Ος πες ἄγοι Πυθοῖδι, βίη σύλασθε δοκύων. 480

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΠΙΔΟΣ.

ΤΑΦΙΟΙ κρατεύσαντες ἐπὶ τὰς ἡλεκτύνοντας ἔως,
 ἀνείλον τοὺς δ' ἀλκμειῶνι ἀδελφοὺς, τῇ θρημ-
 μάτων ὑφ' ἀγωνιζομένοις. τῷ δ' ἀμφιτύνοντι βουλο-
 μένῃ αὐτῇ συνελθεῖν, ἐπ' ὅτερον αὐτῇ ὑπέχετο, πρὶν
 ἢ παρὰ τῷ ἀδελφοκτόνων εἰσφάξινται τιμωρίαν.
 ὃ δ' ἐπεκρατεύσας, ἀνείλεν αὐτοῦς. κατὰ δ' τὴν αὐ-
 τῶν ὕλην συνέρχονται αὐτῇ ἀμφοτέρω, ὅ, τε Ζεὺς καὶ
 ὁ ἀμφιτύνων. ὁ μὲν ἐκ τοῦ πολέμου ὑποτρέψας, Ζεὺς δ'
 βυληθεὶς τοῖς ἀνθρώποις βοηθὸν γενῆσαι. ἡ κύει, ἐκ
 μὲν ἀμφιτύνοντι ἰφικλῆα, ἐκ δ' οἷος ἡρακλῆα. ὃς καὶ
 ὅτι κύκρον ἄρειον, κούρην ἔχων ἰόλαον, κρατεύε-
 ται. ὅς τες τὰς δεκάδας ἄγοντας εἰς πυθῶν, πειρεσύ-
 λαοσκεπαθεῖς οὐκ ἠφαιστοτεύκῃ ἀσπίδι, πρόσσεισιν εἰς
 περχίνα πρὸς κήρυκα. συμβαλὼν δ' ὁ κύκρος, αὐτὸν
 μὲν ἀναίρει. τὸν δ' ἄρ' οὐκ ὑπερασπίζοντα τῷ ἡοῦ, κα-
 τὰ μηρὸν πτερώσκει. καὶ ὅπως ἔρχεται πρὸς κήρυκα. καὶ δ'
 ὁ κύκρος, χαμβρὸς κήρυκα, ἐπὶ θυγατρὶ θεμιστοσύμῃ.

ПЕРІ

SCVTVM HERCVLIS.

TAPHII militantes ad Electryonis boues, interfecerunt Alcmenæ Fratres, iumentorum defensores. Amphitryone autem volente ipsi coire, non prius ei promisit, quam de fratricidis pœnas sumpisset. Ille autem immilitans, interfecit eos. Sed in eadem nocte cocunt ipsi vtrique, Iupiter & Amphitryon: hic quidem ex bello reuersus, Iupiter autem volens hominibus auxiliatorem generare. Illa vero parit, ex Amphitryone quidem Iphiclem, ex Ioue autem Herculem: qui & contra Cygnū Martis filium, aurigā habens Iolaum, militat: qui decimas ducentes ad Pytho, deprædabatur. Protectus igitur per Vulcanum facto scuto, accedit ad Trachina ad Ceycem. Congressusque cum Cygno, ipsum quidem interemit: Martem vero scuto defendentem filium, in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis ob filiam Themistonomen.

DE EODEM SCUTO.

HIVS Aspidis principium in 4. Catologo dicitur vsque ad versum 50. & 200. Suspensus est autem Aristophanes, non Comicus ille, sed quidam alius grammaticus, non esse ipsam Hesiodi, sed alterius cuiusdam, qui Homericum scutum imitandum sibi delegerit. Megacles autem Atheniensis, legitimū poema agnoscit : sed alioquin reprehendit Hesiodum : absurdum enim esse, facere Vulcanum matris hostibus arma præbentem. Apollonius autem Rhodius in 3. dicit, ipsius esse, & ex stylo, & quod Iolaus in Catalogo inuenitur aurigans Herculi. Itidem & Stesichorus dicit Hesiodi esse hoc poema.

F I N I S.

ΠΕΡΙ ΑΤΤΗΣ ΑΣΠΙΔΟΣ.

Τῆς Ασπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' κατὰ λόγον φέρεται μέχρι εἰχων ὦ καὶ σ. ὑπὸ πῖδα καὶ ὁ αἰετοφάνης, ἐχὼ κωμικός, ἀλλὰ πρὸς ἑτέρας ἱεραιματικούς, ὡς ἐκ ἑσάν αὐτὴν ἡ σφόδρα, ἀλλ' ἐτίθεν πρὸς τὴν ὁμεικλὴν ἀσπίδα μιμήσασθαι φεραίου μέχρις. μετακλῆς καὶ ὁ ἀδύνατος γήσιον μὴ οἶδε τὸ ποίημα· ἄλλως καὶ ὁ πῖμα τῷ ἡσίοδῳ· ἄλογον γάρ, φησι, ποιεῖν ἠφαιστον τοῖς τῆς μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. ἀπολλώνιος καὶ ὁ ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτὴ εἶναι, ἐκ τε τῆς χαρὰς καὶ ἐκ τῆς τὸν ἰόλαον ἐν τῷ κατὰ λόγον εὐρίσκειν, ἠγιοχουῦται τῷ ἡρακλεῖ. ὡσαύτως καὶ ὁ σπείχονος φησὶν ἡσίοδῳ εἶναι τὸ ποίημα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ
ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΓΕΟ-
ΓΟΝΙΑ

HESIODI ASCRÆI
DEORVM GENE-
RATIO.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ
ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΓΕΟ-
ΓΟΝΙΑ

HESIODI ASCRÆI
DEORVM GENE-
RATIO.

HESIODI ASCRÆI DEORVM GENERATIO.

MUſas Heliconiades incipiamus canere,
 Quæ Heliconis habitant montem, ma-
 gnumque diuinumque:
 Et circa fontem nigrum pedibus teneris
 Saltant, aramque præpoſentis Saturnij,
 Atque ablutæ tenero corpore in Permeſſo,
 Aut in Hippocrene, aut in Olmio ſacro,
 Summo in Helicone choreas duxerunt,
 Pulchras, amabiles, fortiterque tripudiarunt pedi-
 bus.
 Inde concitatæ, velatæ aere muko
 Nocturnæ incedebant, perpulchram vocem emit-
 rentes,
 Celebrantes Iouemque ægida tenentem, & vne-
 randam Iunonem
 Argiuam, aureis calceamentis incedentem:
 Filiamque Ægiochi Iouis, cæruleos oculos ha-
 bentem Mineruam:
 Auguremque Apollinem, & Dianam ſagittis gau-
 dentem,
 Atque Neptunū terræ cōtinentem, terræ motorem,
 Et Themis venerandam, & nigris oculis Venerē:
 Hebenque aurea corona decorā, formoſāq; Dionē,
 Auroramq;, Solemque magnū, ſplēdidamq; Lunā,
 Latonamque, Iapetumq;, ac Saturnum verſipellem,
 Terramq;, Oceanumq; vaſtum, & Noctem atram,
 Aliorumque immortalium ſacrum genus ſemper
 exiſtentium:
 Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerūt carmen,
 Agnos paſcentem Helicone ſub diuino.
 Hoc autem me primum deſ ſermone cōpellarunt,
Muſæ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θεογονία.

Μουσάων Ελικωνιάδων ἄρχώμεθ' αἰδέειν,
 Αἰῶν' Ελικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζαθίον τε.
 Καί τε πρὶ κρήνῳ ἰοιδέα πόσ' ἀπαλοῖσιν
 Ορχεῦνται καὶ βωμὸν ἱερὸν ἑσέας Κρονίωνος.
 Καί τε λοισάμεναι τέρενα χεῖρα Περικλυτοῖς,
 Ἡ Ἰσπουκρήνης, καὶ Ολμειῶ ζαθίοιο,
 Ακρετάτῳ Ελικῶνί χερσὺς ἐνεποιήσαντο
 Καλοὺς, ἱμερόεντας ἐπερρώσαντο ὃ προσῖν.
 Εὐδεν ἀπορτύμβου, κακὰ λυμμένα ἦεν πολλὰ,
 Εὐνύχαι σείχον, πειθαλλία ὄωσαν ἰεῖσαι,
 Τυμειῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
 Ἀργείῳ, χρυσεόισι πεδίλοις ἐμβεβαῖαν,
 Κέρην τ' Αἰγίοχου Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτέμιν ἰοχίεραν,
 Ἡδὲ Προσειδάωνα γαίηοχον, ἐννοσίγαιον,
 Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἐλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
 Ἡδὲ τε χρυσοσέφανον, καλὴν τε Διώνην,
 Ἡώ τ', Ἠελίον τε μέγαν, λαμπρὰν τε Σελήνην,
 Ἀντὶ τ' Ἰάπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
 Ταστάν τ' Ωκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν
 Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἶν' ἔοντων.
 Αἶψά ποθ' Ἡσίωδον γαλήνῃ ἐδίδαξαν ἀοιδῶν,
 Ἀργεὶς περμαίνονθ' Ελικῶνος ὑπὸ ζαθίοιο.
 Τὸν δὲ δέ με προσέειπε θεὰ πρὸς μῦθον ἔειπαι,

Μῦσαι Ολύμπιαδες κῆραι Διὸς αἰγόχοιο·
 Ποιμένες ἄρξαιλοι, κάκ' ἐλέγχεια, γαστέρες οἶον,
 Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 Ἰδμεν δ' εὖτ' ἐδέλωμεν ἀληθεία μυθήσασθαι.

Ὡς ἔφασκεν κοῦραι μέγας Διὸς ἀρπύπεια·
 Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐειδηλὲς ὄζον,
 Δρέψασθαι θηητόν· ἐνέπνυσαν δέ μοι αὐδὴν
 Θείην, ὥς τε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶ τ' ἔοντα.
 Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἔοντων,
 Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰεδεῖν.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυὶ ἢ περὶ πέτρῃ;

Τυὴν Μυσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
 ὕμνεῦσαι, τέρπουσι μέγα νόον ἐντὸς Ολύμπου,
 Εἰρεῖναι τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶ τ' ἔοντα,
 Φωνῇ ὁμνεῦσαι· τῇ δ' ἀκάματος ῥίει αὐδῇ
 Ἐκ σομάτων ἡδεῖα· γὰρ δέ τε δώματα πατρὸς
 Ζηνὸς ἐειγδύποιο, διὰ δ' ὅπῃ λειοῖσθαι
 Σκιδναμένη· ἢ χεῖρ' ἢ κάρη νιφόεντος Ολύμπου,
 Δώματα ἀθανάτων· αἱ δ' ἄμβροτον οὔσαν ἱέσθαι.
 Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν αἰοδῇ,
 Ἐξ ἀρχῆς ἕς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐπικτειν,
 Οἳ τ' ἐκ οἷο ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἰάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζηνᾷ θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ἀρχομένη· ὃ ὑμνεῖσι θεαὶ, λήγουσιν αἰοδῆς,
 Οὐδὲν φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτει τε μέγιστος.
 Αὐδῆς δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γγάντων
 ὕμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ολύμπου.
 Μῦσαι Ολύμπιαδες, κοῦραι Διὸς αἰγόχοιο·

Musæ Olympiades filiæ Iouis Ægiochi:

Pastores in agris pernoctantes, mala probra
ventres solum,

Scimus mendacia multa dicere veris similia:

Scimus etiam, quando voluerimus vera loqui,

Sic dixerunt filiæ Iouis magni veridicæ,

Et mihi sceptrum dederunt, lauri peruiridis ra-
mum.

Decerpere mirandū. inspirarunt aut mihi vocem
Diuinam. ita ut audirem tam futura quam præte-
rita:

Et me iubebāt celebrare beatorum genus sempi-
ternorum,

Se vero primo & postremo semper decantare.

Sed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?

O tu, à Musis ordiamur, quæ Ioui patri

Canendo oblectāt magnum animū in Olympo,

Memorantes & præsentia, & futura, & præterita,

Voce cōcordantes. illarū vero indefessa fuit vox

Ab ore suavis. rident autem domus patris

Iouis valde tonantis, dearum voce à suavi

Dispersa: resonat vero vertex niuosi Olympi,

Domus immortalium. hæc vero immortalem vo-
cem emittentes,

Deorū genus venerandū in primis celebrant can-
tilena,

Ab exordio, quos Tēllus & Coelū latū genuerunt,

Quiq; ex his prognati sunt dij datores bonorum.

Secundo rursum Iouem, deorum patrem atque
etiam virorum,

Incipientesque canunt deæ, & finiunt carmen,

Quā sit præstātissimus deorū, & imperio maximus.

Porro & hominum genus, fortiumq; gigantum

Celebrantes, oblectāt Iouis mentem in Olympo,

Musæ Olympiades, filiæ Iouis ægida habentis:

Quas

Quas in Pieria Saturnio reperit patri mixta
 Mnemosyne, fertilitati Eleutheris imperans:
 Oblivionemque malorum, & solatium curarum
 Nouem .n. ei noctes mixtus est prudens Iupiter,
 Scorsim ad immortalibus sacrum lectum conscen-
 dens.

Sed cum iam aënus exactus, circumuoluta vero
 essent tempora

Mensium decrecentium, diesque multi transacti
 essent,

Ipsa peperit nouem filias concordēs, quibus carmē

Curæ est, in pectoribus securū animū habentibus,

Paululum à summo vertice niuosi cœli:

Vbi ipsis splendidique chori, & ædes pulchræ.

Iuxta vero eas Gratiæ & Cupido domos habitant,

In conuiujs: amabilem autem per os vocem
 emittentes

Canunt, omniumque leges, & mores venerandos

Immortalium celebrant, amabilem vocē emittentes.

Istæ tum ibant ad Olympum exultantes voce pul-
 chra

Immortali cantilena, vndique vero resonabat terra
 aëra

Canentibus hymnos: iucundus vero à pedibus
 strepitus excitabatur

Euntium ad patrem suum. ille autē in cœlo regnat.

Ipse habens tonitru, atque ardens fulmen,

Vi superato patre Saturno: bene autem singula

Immortalibus disponit simul, & induxit honores.

Hæc sane Musæ canebant, cælestes domos tenentes:

Nouem filiæ magno è Ioue progeneræ:

Clioque Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,

Terpsichoreq;, Eratoque, Polymniaque, Vraniaq;

Calliopeque: hæc autem excellentissima est omnium.

Hæc enim & reges venerandos comitatur.

Quemcum

Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μεγάρῃ
 Μνημοσύνῃ, γυναικὶσιν Εὐφροσύνης μεδέουσαι,
 Λησμοσύνῃ τε χακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
 Εὐνεία γάρ οἱ γύκτας ἐμίσητο μητιέτα Ζεὺς,
 Νόσφιν ἀπ' Ἀδανάτων, ἱερὸν λείχῳ εἰσαναβαίνων.
 Ἀλλ' ὅτε δ' ἦρ' ἐν ἑαυτοῖς ἔειπε, περὶ δ' ἔτρεπτον ὦραι
 Μελῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ ἐτελέσθαι.
 Ἡ δ' ἔτεκε Εὐνεία κούρας ὁμόφρονάς, ἥσιν αἰοιδὴν
 Μῆμβλεται, ἐν σήδεσσι ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
 Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νεφέεντος Οὐλύμπου,
 Ἐνθά σφιν λιπαροὶ τε χρεὶ καὶ δώματα καλά.
 Παρ δ' αὐτῆς Χάριτες καὶ Ἱμερὶ οἰκὲ ἔχουσιν,
 Ἐν θαλίῃς ἔρατ' αὖτ' ὅτ' ἐπὶ σόμα ὥσαν εἶσαι,
 Μέλπονται πάντων τε νόμοις καὶ ἥδεα κεδνὰ
 Ἀδανάτων κλείουσιν, ἐπὶ ἥρατον ὥσαν εἶσαι.
 Αἱ τὸτ' ἴδ' ὥς Οὐλύμπῳ ἀγαλλόμεναι ἐπὶ χαλῇ,
 Ἀμβροσίῃ μολπῇ περὶ δ' ἰαχὴ καὶ μέλαινα
 Χρυσέῃσι, ἔρατ' ὅτ' ἐπὶ πόδων ἴσ' ἀδύπος ὀρώρει,
 Νηιοσύμων πατέρ' εἰς ὅν. ὃ δ' ἔρατ' ἔμβασλευσεν,
 Αὐτὸς ἔχων βροντὴν καὶ αἰταλόωντα κεραυνὸν,
 Κάρτεϊ νικήσας πατέρα Κρόνον. εὖ δ' ἔχουσα
 Ἀδανάτοισι δέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε πῦρ.
 Ταῦτ' ἄρα Μῦσαι ἄφρον, Οὐλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Εὐνεία θυγατέρες μεγάλῃ Διὸς ἐκγεγαῖαι,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Ερατώ τε, Πολύμνια τ', Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη δ' ἡ δὲ φερόμεναι εἰς ἅπαντας.
 Ἡ γὰρ βασιλεύσῃ ἅμ' αἰδοίμεσθαι ὁππότε.

Οὔτινα πμήσοισι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 Γεινόμενόν τ' εἰδῶσι διοξέφειαν βασιλήων,
 Τῷ μὲν ὅπῃ γλώσῃ γλυκερὶν χεῖρσιν ἀοιδίῳ,
 Τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ σώματος ρεῖ μείλιχα. οἳ δ' ἐνυ λαοὶ
 Πᾶντες εἰς αὐτὸν ὀρῶσι διακρινοντα δέμιας
 Ἰδέησι δι' ἧσι ὁ δ' ἀσφαλείως ἀγορεύων,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νείκε' ἐπισαυφίως κατέπαυσε.
 Τοιῦτ' αὖ γ' βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐκ ἐν λαοῖς
 Βλαπτομένοισι ἀγορήφει μετὰ ἔσπα ἔργα τελευτοῖ
 Ρηϊδίως, μαλακοῖσι φθραϊσάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ερχόμενον δ' αὖτ' ἄστυ θεὸν ὥς ἰλάσκοντα
 Αἰδοῖ μείλιχ' ἦ, μετὰ δ' ἐπρίπει ἀγροτέροισιν,
 Οἷα τοι Μυσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γ' Μυσάων καὶ ἰκοβόλυ Απώλων
 Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ὅπῃ χθόνα καὶ κισσαρίαι.
 Ἐκ δ' Διὸς, βασιλῆες ὁ δ' ὀλβίος ὕπνια Μῦσαι
 Φιλεῦνται γλυκερὴ οἳ ἀπὸ σώματος ρεῖ αὐδής.
 Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεκρῷ δέῃ θυμῷ
 Ἀζηται κραδίῳ ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
 Μυσάων θεράπων κλέια φροτέρων ἀνθρώπων
 Τμῆσῃ, μάκαράς τε θεὸς οἳ Ολυμπον ἔχουσιν,
 Αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ὀπλήθεται, ἐδέπκη δέων.
 Μέννηται ταχέως ὅ παρ' ἐτραπέδωρα θεάων.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότε δ' ἡμερόεσσαν ἀοιδίῳ.
 Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἔοντων,
 Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντος,
 Νυκτὸς καὶ ἡμερῆς, ἧς δ' ἀλμυρὸς ἔζεφε Πόν-
 τος,

DEORVM GENERATIO. 9

Quemcunque honoraturꝫ sunt Iouis filiꝫ magni,
In lucem editumque aspexerint à Ioue nutrito-
rum regum;

Huic quidem super linguã dulcem fundunt can-
tilenam,

Huius verba ex ore fluunt blãda:cæterum populi
Omnes ad ipsum respiciunt,discernentem ius
Rectis iudicijs.hic autem tuto *cauteque* loquens,
Statim etiã magnam cõtentionem scite diremit.
Propterea enim reges prudentes , quod populis
Damno affectis in foro res iterum integras resti-
tuunt

Facile,mollibus alloquentes verbis.

Incedentem vero per urbẽ,veluti deum , placant
Reuerentia blãda:eminet v.inter ipsos cõgrega-
tos.

Tale Musarum ingens munus hominibus.

A Musis etenim , & eminus feriente Apolline,

Viri cantores sunt super terram & citharœdi:

Ex Ioue v.reges. ille v.beatus , quemcunq; Musæ
Amant:suavis ei ab ore fluit vox.

Quod si enim quis luctum habens recenti dolo-
re faucio animo

Tristetur,animo dolens,cæterum Poeta

Musarũ famulus res claras priscorum hominum
Laudibus celebrauerit,beatosque deos qui Olym-
pum incolunt;

Statim hic sollicitudinum obliuiscitur,nec quic-
quam dolorum

Meminit:cito.n.deflexerunt eũ alio dona dearum.

Saluete natæ Iouis,date v.amabilem cantilenam,
Celebrare quoq; immortalium diuinum genus,
semper existentium,

Qui Tellure prognati sunt, & Cœlo stellato,

Nocteq; caliginosa, quosq; salsus nutriuit Pontus.
Dicite

Dicite insuper, vt primum dij & terra fuerint,
 Et flumina, & pontus immensus, æstu furens,
 Astraque fulgentia & cœlum latum superne:
 Et qui ex his nati sunt dij, datores bonorum.
 Vtq; opes diuiserint, quomodo honores distinxe-
 rint,

Atque quomodo primum multis implicitum
 sphaeris tenuerint cœlum.

Hæc mihi dicite Musæ, cœlestes domos inhabi-
 tantes

Aq; initio & dicite quodnan primum fuerit illorū.

Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
 Tellus lato pectore prædita, omnium sedes tuta
 semper

Immortalium, qui tenent iuga niuosi Olympi,
 Tartaraque tenebricosa in recessu terræ spaciosa:
 Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales
 deos,

Soluens curas, & omnium deorum, omniumque
 hominum

Domat in pectoribus animum, & prodēs cōsilium.
 Ex Chao vero Erebusque, nigraq; Nox editi sunt.
 Ex Nocte porro Ætherque & Dies prognati sunt:
 Quos peperit vbi concepisset, Erebo amore mixta.
 Tellus vero primum quidem genuit par m sibi
 Cœlum stellis ornatum, vt ipsam totam obtegar,
 Vtque esset beatis diis sedes tuta semper: (luncas
 Genuit præterea montes altos, dearum gratas spe-
 Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
 Atque etiā infrugiferū pelagus peperit æstu furēs,
 Pontum absque amore suauī. cæterum deinde
 Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos
 vortices habentem,

Cœumque, Creumq;, Hyperioneaq;, Iapetumque,
 Theamque, Rheāque Themique Mnemosynēq;,
 Phœben

Εἶπατε δ' ὥς ταῦτ' ἔσθ'· οἱ δὲ καὶ γαῖα γίνοντο,
 καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος οἶδματι θυῶν,
 Ἀσρά τε λαμπυρόντα, καὶ ἔρανος εὐρύς ὑπὲρ θυῶν,
 οἳ τ' ἐκ τῆς ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων.
 Ὡς τ' ἄσπερον δάσαντο, καὶ ὥς τιμὰς δέλοντο,
 Ἡδὲ καὶ ὥς ταῦτ' ἔσθ' πολὺπυχον ἔργον Ὀλύμπου.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Εξ ἀρχῆς, καὶ εἶπαθ' ὅ,τι πρῶτον γίγεται αὐτῆς.
 Ἡτοίμην ὡρῆσαι χάθ' ἔσθ'· αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύσπερον, πάντων ἔδ' ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσιν κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου.
 Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς ἐρύουδεις.
 Ἡδ' Ἐρεβὸς καλλις ἐν Ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Λυσιμελὲς, πάντων θεῶν πάντων τ' ἀνδρώπων
 Δάμναται ἐν σήθεσι νόον καὶ ἔπιφρονα βελία.
 Εκ χάθ' δ' Ἐρεβός τε μέλαινα τε Νύξ ἐγένοντο,
 Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
 οὗς τέκε κυσαμένη, ἑρέβει φιλότῃ μιγείσασα.
 Γαῖα δ' ἐτοίμην πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ
 οὐρανὸν ἀστερόενθ' ἵνα μιν πᾶσι πάντα καλύπῃσι,
 ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γένεατ' δ' ἔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλοισι
 Νυμφέων, αἳ γαίοισιν ἀν' ἔρεα βροσθήεντα.
 Ἡ δὲ καὶ ἀστυγέτον Πέλαγος τέκεν οἶδματι θυῶν,
 Πόντον ἄτερ φιλότῃτος ἐφ' ἡμέρην· αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκεν Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κρίον τε, Κρεῖον δ', Ὑπέριονά τ', Ἰαπετόν τε,
 Θείαν τε, Ρείαν τε, Θείμην τε, Μνημοσύνην τε.

Φοίβῳ τε χρυσοσίφανον, Τηδῶν τ' ἐρατεινὸν.
 Τοὺς δ' ἔτι μῖθ', ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες,
 Βρόντιω τε, Στερόπῳ τε καὶ Ἀργεὺς Ὀβριμόθυμον,
 Οἳ Ζηνὶ βροτῶν τ' ἔδσαν, τεύξασθαι τε κεραυνόν.
 Οἳ δ' ἡ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλύγχοι ἦσαν,
 Νῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσση ἐπέκειτο μετώπῳ.
 Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμιον, οὐκ ἄρα σφείων
 Κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς ἦεν ἐνέκειτο μετώπῳ·
 Ἰχὺς τ' ἠδὲ βῆν καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἐξεγένοντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοί, ἐκ ὀνομαστῆς,
 Κόττος τε, Βειαρεὼς τε, Γύγης δ', ὑψηλὰ τέκνα.
 Τῶν ἑκάτ' ὁ μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰέουσιντο
 Ἀπλάσοι, κεφαλαὶ δ' ἑκάσθ' ἐπὶ πντήκοντα
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ὅππῃ σιβαροῖσι μέλεισιν.
 Ἰχὺς δ' ἀπλάτος, κρατερὴ, μέγας ἐπὶ εἶδει.
 Οἶοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἐξεγένοντο,
 Δεινότατοι παίδων, σφετέρῃ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ.
 Ἐξ ἀρχῆς καὶ τῆς μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φῶς ἐκ ἀνίσκε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῶ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ.
 Οὐρανὸς, ἡ δ' ἐν τὸς σὺν ἀχίζετο Γαῖα πύλωρ,
 Στενομένη δολίῳ δ' ἐκάλυπτε πειφράσασα τέχνη.
 Αἶψα δ' ποιήσασα γένος πολὺν ἀδάμαντος,
 Τεύξε μῆλα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παρὶ φίλοισιν.
 Εἶπε δ' ὑπερβύουσα, φίλον τυττή μὲν ἦτορ,

Phœbenque aurea corona insignem, Tethynque
amabilem.

Hos vero post natu minimus natus est Saturnus
vater,

Acerimus inter liberos. floridam autem odio
prosequebatur parentem.

Porro genuit & Cyclopes superbum cor habentes,
Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo
præditum:

Qui Ioui & tonitru dederunt, & fabricarunt ful-
men.

Qui sane per alia dijs similes erant,

Vnus vero oculus media positus erat fronte.

Cyclopes vero cognomento erant, eo quod ip-
sorum

Circularis oculus vnicus inerat fronti:

Roburq; & vires, & molimina erāt in operibus.

Alij deinde è Tellure & Cœlo, prognati sunt

Tres filij magni, & præualidi, non nominandi,

Cottusque, Briareusque, Gygesq;, superba proles,

Quorū centū quidē manus ab humeris manabant,

Inaccessę. capita vero unicuique quinquaginta

Ex humeris prognata erant, super robustos artus

Robur autē immensum, validū, ingenti in statura.

Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati sunt,

Potentissimi filiorum, suo v. infensi erant parenti

Ab initio. & horum quidem vt quisque primum

nascebatur,

Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,

Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere

Cœlum. ipsa v. intus ingemiscebat Terra vasta,

Arctata: dolosam v. malamq; excogitauit artem.

Statim vero cum procreasset genus cani ferri,

Fabricauit magnā falcem: edixit v. charis liberis.

Dixit aūt animum addens, charo mœrens corde:

Filij mei & patris nefarij, si volueritis.

Parere, patris malam vlciscemur contumeliam
Vestri. prior enim saeva machinatus est opera.

Sic dixit. illos vero omnes inuasit metus, neque
quispiam illorum

Locutus est, confirmato animo tandem magnus Sa-
turnus versutus

E contra verbis compellauit matrem castam:

Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam

Facinus. patrem enim inauspicatum nihil curo

Nostrum. prior enim saeva meditatus est opera.

Sic dixit. gauisa est autem valde animo Tellus
ingens:

Collocauit aut ipsum celans in insidiis: indidit ve-
ro manui

Falcem asperis dentibus. dolo aut instruxit omni.

Venit autem Noctem adducens magnum Cœ-
lum, vndique vero Telluri

Cupiens amorem imminebat, & sane extentum est

Passum: ex insidiis autem filius petiit manu

Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,

Longam, asperos dentes habentem, charique
genitalia patris

Festinatèr demessuit, rursusque abiecit vt ferrètur

Pone. illa quidem non incassum elapsa sunt manu:

Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,

Omnes suscepit Terra: circumuolutis aut annis,

Produxit Erinnesque validas magnosq; Gigantes,

Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:

Nymphasq; quas Melias vocant super immensam
terram,

Testiculisque vt prius resectis, ferrum

Proiecit circa Epirum vndis algitatum in pontum.

Sic ferebatur per pelagus longo tempore, cir-
cumcirca vero alba

Spuma

Παῖδες ἔμοι καὶ παῖδες ἀπατάλῃ, αἱ κ' ἐδέλντε
Παῖδες δαί, παῖδες γε καὶ κλῶ παῖδες δα λώβῃ
Τμετέρῃ. πόρτερον γ' αἰκία μήσατο ἔργα.

Ὡς φάτο. πύς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέῃ, ἔδῃ πῶς
αὐτῷ

Φθέρξατο. θαρσύνουσι δ' μέγας Κρόνον ἄγκυλομήτην
Αἱ αὖτις μύθοισι θαρσύνουσι μητέρα κεδνῶ.

Μῆτερ' ἐγὼ κεν τὸ γ' ὑποχόρῃς τελέσειμι
Εργον. ἐπεὶ πατὴρ γε δυσανύμενος ἀνέγίξω
Ημετέρῃ πόρτερον γ' αἰκία μήσατο ἔργα.

Ὡς φάτο γήθησεν δ' μέγας φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἶσε δέ μιν κρύψασα λίχῳ, ἐκείνη δ' χερσὶ
Αρπύῃ χαλαρόδοντα, δόλον ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δ' Νύκτ' ἐπάζων μέγας Οὐρανός. ἀμφὶ δ' Γαίῃ
Ἰμέρων φιλόπτης ἐπέχετο, καὶ ῥ' ἐπενύθη
Πάντῃ. ὁ δ' ἐκ λοχεῖο πᾶσι ὠρεῖατο χερσὶ
Σταγνῇ, δεξιτερῇ δ' πελώριον ἔλαβεν ἄρπην,
Μακρῶ, χαλαρόδοντα, φίλῃ δ' ὑπὸ μηδέα παῖδος
Εσσυμένως ἤμισε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Εξοπίσω, τὰ ῥ' ὑπὲρ ἑτάσια ἐκφυγῇ χεῖρος.
Οὔσαι γ' ῥα δάμνηες ἀπώσανθεν αἵματόεσσαι,
Πάσι δ' ἔξαστο Γαῖα, πρὸς πόρτον δ' ἐν αὐτῇ,
Γίγαντες Εἰννῆς τε κρατερὰς, μεγάλας τε Γίγαντας,
Τεύχεα λαμπρότατα, δόλιχα ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
Νύμφας δ' ἄς Μελίτας καλεῖσθ' ἐπὶ ἀπείρονα γαῖας.
Μηδέα δ' ὡς ποσειδῶνα ἀποτιμήσας ἀδ' ἄμαντον
Κάβδη' ἐπ' Ἡπείρῳ πολυκλῦσα ἐνὶ πόντῳ,
Ὡς φέρετ' ἀμείλαρος πευλαῶ χέρονον, ἀμφὶ δ' ἐλάκῃς

Ἀφρὸς ἅπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 Ἐθρέφθη· παῖτον δ' Κυθήριοι ζαθέουσιν
 Ἐπλετο· ἐν δὲν ἔπειτα περίρρυτον ἔκετο Κύθρον·

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δ' ποίη
 Πρὸσιν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν αἰέζετο· τῷ δ' Ἀφροδίτῳ,
 Ἀφρογένειά τε διαὶ καὶ εὐσεφάνον Κυθήριαν
 Κικλίσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐκ ἐν ἁφρῇ
 Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθήριαν, ὅτι παρσέκυρσε Κυθήριος.
 Κυθρογένειαν δ', ὅτι γέντο πολυκλῦσθ' ἐνὶ Κύθρῳ.
 Μδ' ἐφίλομιν δέα, ὅτι μινδίων ἐξεφαάνθη.

Τῇ δ' Ἐρεῖς ὠμάρτησε, καὶ Ἰμερος ἔσπετο κυλὸς
 Γεινομίη ταφῶντα· θεῶν τ' ἐς φύλον ἴση.
 Ταύτῳ δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴ ἔχει, καὶ δ' ἀλόγχε
 Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Παρθενίους τ' ὁάρεαι, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε,
 Τέρψιν τε γλυκερίω, φιλοπότηα τε, μελιχίῳ τε.

Τοὺς δ' πατὴρ Τιτλίῃας ὀπίκλων καλίσκεν,
 Παῖδας γεικίων μέγας Οὐρανός, ὅς τέκεν αὐτός.
 Φέσκει δ' πταίνοντας ἀπαδαλίη μέγα ῥίξαι
 Ἐργον, τοῖο δ' ἔπειτα πῖον μετόπισθεν ἔσεσθαι.
 Νύξ δ' ἔτεκε συγκρόν τε Μόρῳ καὶ Κῆραι μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὑπνον, ἔπκτε δ' φύλον Ουείρων.
 Οὗ πινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή.
 Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἴζυν ἀλγύνεσαν.
 Εσπερίδας δ', αἷς μῆλα πέρην κλυτὰς Ὀκεανοῖο
 Χρῦσεα καλὰ μέλκσι, αἶεον τὰ τε δένδρεα καρπὸν·
 Καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποιόις,
 Κλωθῶ τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀΐον· αἶτε βροτοῖσι

Spuma ab immortalī corpore oriebatur: in ea puel-
 Innutrita est: primum vero ad Cytheras diuinas (la
 Vehebatur. inde tū circumfluā peruenit ad Cyprū.
 Prodiit v. veneranda formosa dea: circum v. herba
 Pedib. sub mollib. crescebat: Aphroditē aut ipsā,
 Spuma progeneratam deam & decoram pulchris
 fertis Cytheream,

Nominant tā dii quā homines: eo quod in spuma
 Nutrita fuit: sed Cythereā quod appulit Cytheris:
 Cyprigenā vero quod nata sit vndosa in Cypro.
 Atque Amantem genitalia, quia ex genitalibus
 emerfit.

Hāc v. Amor comitatus est, & Cupido sequebatur
 pulcher,

Natam primum, & deorum ad coetum euntem.
 Hunc v. ab initio honorem habet, atq; sortita est
 Sortem inter homines & immortales deos,

Virgineas cōfabulationes, & risus, & deceptiones,
 Oblectationemq; suauē, & amicitiam, blādiniaq;

Illos vero pater Titanas cognomēto vocabat,
 Filios obiurgās, manus Coelus, quos genuit ipse.
 Dictabat porro, extendentes ex protentia ma-
 gnūm patrasse

Facinus, cuius deinceps vltio in posterum futura
 fit.

Nox præterea peperit odiosū Fatum, & Parcam
 atram,

Et Mortē: peperit etiam Somnū. peperit v. agmen
 Somniorum:

Non vlli condormiens dea peperit Nox obscura.
 Rursū postea Morū, & Ærumnā dolore plenam,
 Hesperidesque, quib. mala vltra inclytū Oceanum
 Aurea pulchra curæ sunt, ferentesq; arbores fructus
 Et fatales deas, & parcas genuit immites,
 Clothoq; Lachēsinq; & Atropon: quæ mortaliū.

Nascentibus. dant habendum bonumq; malumq;
 Quæq; hominumq; deorumq; delicta presequentes,
 Nunquam desinunt deæ à vehementi ira,
 Priusquam illi rependerint malam ultionem quis-
 quis peccarit.

Peperit præterea & Nemefin, cladem mortalibus
 hominibus

Nox perniciofa : post hancque Fraudem enixa est,
 & Amicitiam

Seniumq; noxium, & Cōtentionem peperit perti-
 nacem.

Ceterum Contentio odiosa peperit quidem La-
 bore moleftum;

Obluionemque Pestemque, & Dolores lacrima-
 biles,

Pugnaſque, Cedefque, Præliaq;, Stragesq; virorū,
 Iurgiaq;, mēdaceſque, Sermones Diſceptationeſq;,
 Legū contemptū Noxamq;, familiares inter ſeſe,
 Juramentumq; quod plurimū terreſtres homines
 lædit, quādo quiſpiā volēs peierauerit : (Pontus,
 Nereumq; alienum à mēdacio, & veracē genuit
 Maximum natu filiorum. ſed vocant ſenem,

Eo quod verus atque placidus, nec iuris & æqui
 Obluiſcitur, ſed iuſta & māsuetæ conſilia nōuit.
 Deinde ruruſum Thaumātem magnum & fortem
 Phorcyn, (tam,

Terræ commiſtus, & Ceto pulchris genis prædi-
 Eurybiamque, adamantis in pectore animum ha-
 bentem. (boles dearum

Ex Nereo porro prognati ſunt perquā amabilis ſo-
 Ponto in inſuſtuoſo, & ex Doride pul. hricoma,
 Filia Oceani perfecti fluij,

Protoque, Eucræteque, Saoque, Amphitriteque,
 Eudoraque, Thetiſque, Galeneque, Glaucque,
 Cymothoe, Spioque velox, Thaliaque iucunda,

Et Mc

Γεινομένοι δὲ θούσιν ἔχειν ἀγαθόν τε καὶ κόν τε,
 Αἴτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παρθενασίας ἐφέπυσσε
 Οὐδέποτε λήγῃσι θεαὶ δεινὸν χόλοιο.
 Πρὶν γ' ἄπο πρὸ δώωσι κακὴν ὅστις αἰμάρτη.
 Τίχτε δὲ καὶ Νέμεσσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νύξ ὀλοή. μετὰ τλήδ' Ἀπάτῃ τέκε καὶ Φιλότητα,
 Τῆρας τ' ἐλόμβων, καὶ Εἰν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Εἰς συγρὴν τέκε μῦθ' Πόνον ἀλγινόεντα,
 Λήθην τε, Λοιμὸν τε, καὶ Ἀλγὰ δακρυόεντα,
 Υσμῖνα τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκια τε, Ψευδέας τε Λόγους, Αμφιλοχίας τε,
 Διανομίην, Ἀτίαν τε, σιωπῆδας ἀλγέλαιον.
 Ορκον δ', ὅς δ' ἂν πλείστον ὅτι χθονίοις ἀνθρώποις
 Πηγαίνει ὅτε κέν τις ἐκὼν ὅτι ορκον ὁμόσῃ.
 Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 Πρεσβύτατον παίδων. αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 Οὐνεκα νημερτῆς τε καὶ ἡπίος· ἔδ' ἐδεμισίων
 Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἡπία δώεα οἶδεν.
 Αὖτις δ' αὖ θαύματα μέγαν, καὶ ἀζώορα φόρ-
 κων,

Γαίην μισγόμενον καὶ Κηδὼν καλλιπάρην,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μέγιστα τέκνα θεάων,
 Πόντος ἐν ἀπυγέτα, καὶ Δωρίδες ἡυκόμοιο,
 Κέρης Ωκεανοῦ τελέεντος ποταμίου,
 Πρωτό τ' Εὐκράτη τε, Σαώ τ', Αμφιτρίτη τε,
 Εὐδώρα τε, Οἶπι τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
 Κυμοθῶν, Σπειώ τε θυῖ, Θαλίη τ' ἐρύεσσα,

Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμήνη, καὶ Ἀγαυὴ,
 Πασίδη τ' Ἐρατώ τε, καὶ Εὐείκη ῥοδόπῃχες,
 Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Διωμαμένη τε,
 Νησαίη τε, καὶ Ἀλταίη, καὶ Πρωτομήδεια,
 Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια·
 Ἰστροδόη τ' ἰρόεσσα, καὶ Ἰστρονόη ῥοδόπῃχος.
 Κυμοδόκη δ', ἡ κύμα' ἐπ' ἡερεῖδ' εἰσόντῳ
 Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σιὸν Κυματολήγη,
 Ρεῖα κρηναίη, καὶ εὐσφύρη Αἰφαιτρίτη·
 Κυκώ τ', Ἠϊόνη τε, εὐεσίφανές δ' Ἀλιμήνη·
 Γλαυκονόμη τε φίλομμείδης, καὶ Πορτοπόρεια·
 Δαιαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομείδεια.
 Πελωόμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσαιάσσα,
 Εὐάρνη τε φυκίη τ' ἰράτῃ καὶ εἰδῇ ἁμύμης·
 Καὶ Ψαυάδη χαρίεσσα δέμας, δῖη τε Μενίππη·
 Νησώτ', Εὐπόιμπε τε, Θμισώ τε, Περίον τε.
 Νημερτής δ', ἡ πατρὸς ἔχει νόον ἄθανάτοισιν,
 Ἀπὸ γὰρ μηρῶν ἔρρηθη ἁμύμων ἐξεγίνοντο
 Κῦραι πεπτήκοντα, ἁμύμονα ἔργ' εἰδῆαι.
 Θαύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυρρεῖταις δύγατρα
 Ἠγάγετ' Ἠλέκτερον, ἡ δ' ὠκυϊαν τίκει Γειν.
 Ἠυκόμης δ' Ἀρπύας, Αἰλλώ τ' Ὀκυπέτιον τε·
 Αἶψ' αἰέμων νοοῖσι καὶ οἰνωτοῖς ἅμ' ἔπονται,
 Ὀκείης περὶ γαστρί μεταχρόνισαι ῥ' ἰαλλον.
 Φόρμυι δ' αὖ Κητώ Γραίας τέκε χαλλιπρήγους,
 Ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὸς δ' ἡ Γραίας καλέουσιν
 Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἀνθρώποι.
 Πιεφρηδῶ τ' εὐπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,

Et Melita gratiosa & Eulimene & Agaue,
Pasitheaque, Eratoque, & Eunice roseis lacertis
prædita,

Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
Nesæaque, & Actæa, & Protomedia,
Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
Hippothoeque lepida, & Hippone roseis lacertis
prædita,

Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus diuinorû ventorû, vna cum Cymatolege
Facile mitigat, & cum pulchros talos habente
Amphitrite:

Cymoque, Eioneque, pulchreque coronata Hali-
mede,

Glaucenomeque hilaris, & Pontoporia,
Liagoreque, & Euagore, & Laomedia,
Polynemeque, & Autonome, & Lysianassa,
Euarneque tam indolis gratæ, quam inculpatae
formæ.

Et Psamathe decora corpore, diuinaq; Menippe.
Nesoque, Eupompeque, Themistoq;, Pronoeque,
Nemertesque, quæ patris habet animû immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatae sunt
Filiz quinquaginta, inculpata opera callentes.

Thaumas vero Oceani profundistui filiam
Duxit & lectram. hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomasque Harpyias, Aelloq;, Ocypetenq;,
Quæ ventorum flamina, & aues allequantur
Pernicibus alis. in cœlo enim degentes volitant.
Phorco post hæc Ceto Græas peperit pulchris
genis præditas,

A partu canas, quas ob id Græas vocant.
Immortalesque dij, humiq; incedentes homines.
Pephredoque pulchro peplo, Enyoque croceo
peplo.

Gorgonesque, quæ habitant celebrem Oceanum,
 In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides argutæ,
 Sthenoq; Euryaleque, Medusaq; grauiâ perpeſſa.
 Ipſa erat mortalis, aſt aliæ immortales, & ſenio
 non obnoxia

Dux: cum vna concubuit cærulæa cæſarie Neptu-
 nus

In molli prato & floribus vernis.

Eius autem Perſeus caput cum amputaſſet,

Exiliit Chryſaor magnus, & Pegafus equus.

Huius quidem cognomentum erat, quod Oceani
 apud fontes

Natus eſſet: cæterum hic enſem aureum tenebat
 manibus charis:

Et ille quidem cum auolaſſet, relicta terra matræ
 pecorum

Peruenit ad immortales. Iouis vero in domibus
 habitat,

Tonitruque & fulgur ferens Ioui prudenti.

Chryſaor porro genuit tricipitem Geryonem,

Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.

Illum quidem armis exiit vis Herculana,

Boues apud flexipedes circumflua in Erythia,

Die illo boues egit latas frontes habentes

Tirynthum in ſacram, emenſus iter Oceani,

Orthoque interfecto, & bubulco Eurytione,

Stabulo in obſcuro, ultra inclytum Oceanum.

Ipſa inſuper peperit aliud ingens perplexum, ni-
 hil ſimile

Mortalibus hominibus neque immortalibus diis,

Specu in cœcauo, diuinâ animo inſracto Echidnâ:

Dimidio nympham. nigris oculis, pulchris genis,

Dimidio item ingentem ſerpentem horrendum-
 que, magnumque,

Varium, crudiuorum, diuinæ ſub cavernis terræ.
 Illic

Γοργούς δ' αἰναῖσι πέρι κλυτὸ Ωκεανοῖο,
 Ἐχαπὴ πρὸς νυκτός· ἴν' Ἐσπερίδες λιγύφανοι,
 Σδεινώτ'· Εὐρυάλη τε, Λίδευσά τε, λυγρὰ παθούσα,
 Ἡ μὲν ἔκω θνητῇ, αἱ δ' ἀθανάτοισι ἀγῆρας
 Αἰδύοτ' ἢ μὴ παρελίζατο Κυανοχαίτης,
 Ἐν μαλακῷ λεηῶνι, καὶ αὔθουσιν εἰαυνοῖσι.
 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπιδειροτόμηνεν,
 Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήλασθ' ἵππος.
 Τῶ μὲν ἐπ' ὠνυμὼν ἔω, ὅτ' ἄρ' Ωκεανὸς περὶ πηγὰς
 Γένεθ' ὅδ' ἄρ' ἔχουσιν ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλησι.
 Χ' ὦ μὲν ἀποπιάμεσθ' ὅ, περιπὼν χθονα μνῆρα
 μῆλων,

Ἰκετ' ἐς ἀθανάτοισι. Ζηλὸς δ' ἐν δώμασι γαίη
 Βροντὴν τε σερπὴν τε φέρον Διὶ μνῆρα, τε
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τριχάρμυον Γηρυονῆα,
 Μιχ' αἰὲς Καλγρόν κούρη κλυτὸ Ωκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάειξε βίη Ἡρακληεῖη,
 Βασί πᾶρ εἰλιπόδεσσι, περὶ ῥύτῳ ἐν Εὐρυθείῃ.
 Ἡματι τῷ ὅτε πρὸ βῆς ἦλασεν ἰουματώπαις
 Τίραυθ' εἰς ἱερὸν, διαβάς πόρεν Ωκεανοῖο,
 Ορδον τε κτείνας καὶ βυκόλον Εὐρυτίωνά,
 Στυγμῶν ἐν ἡρόεντι, πέρι κλυτὸ Ωκεανοῖο.
 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, ἐδ' ἐν ἰσχυρὸς
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖς,
 Σπῆνι καὶ γλαφύρῳ, θεῖον κρατιόρεν Ἐχιδναῖον,
 Ἡμῶν μὲν νύμφῳ ἐλκώπιδά, καλλιπάρηον,
 Ἡμῶν δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, θεινὸν τε μέγα, τε,
 Παικίλον, ὠμῆν, ζαδὴν ἐπὶ κούρεσι γαίῃ.

Ἀνδρα δ' εἰοίσατο ἐς ἱκάτω, κοίλῃ ὑπὸ πύτρῃ,
 Τηλὺ δ' ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν διηγήσ' ἀνδρώπων·
 ἔνθ' ἄρα εἰδάσκατο θεὸν κλυτὰ δώματα ναίειν.
 Ἡ δ' ἔρυτ' ἐν Ἀρίκμοισιν ὑπὸ χθονὶ λυγρῇ Ἐχιδνᾷ,
 Ἀθάνατος νύμφῃ καὶ ἀγῆρα ἥματα πάντα.
 Τῇ δ' Τυτῶνα φασὶ μινυῖσθαι ἐν φιλότῃ,
 Δειρὸν θ' ὑβρισι καὶ ἀέριον, ἐλινώπιδι κούρῃ.
 Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονά τέκνα.
 Ὀρδον μὲν πρῶτον κυῖα γείνατο Γερουονῆι·
 Δεύτερον αὖτις ἔπικτεν ἀμήχανον, ὅππῃ φατερόν,
 Κίβερυν ὤρησι καὶ αἰθέρι κυῖα χαλκίόφρονον,
 Περηκοντοκάρμιον, αἶαν δ' αἶα τε κρατερόν τε·
 Τὸ τρίτον. Τδρίω αὖτις ἐγείνατο, λύχρ' εἰδύσας,
 Λερναίην, καὶ θρήψε διὰ λελκώλεν Ἥρη,
 Ἀπλητον κοτύσση βίῃ Ἡρακλῆϊ.
 Καὶ τέλει μὲν Διὸς υἱὸς ἐκῆρατο νηλεῖ χθονὶ
 Ἀμφικτυονιάδης, σιωὶ ἀρηϊρίλῃ, Ἰολάφ,
 Ἡρακλῆος, Βυλῆσιν Ἀθηνάϊος ἀγλαίης,
 Ἡ δ' Χίμαιραν ἔπικτε, πνέουσαν ἀμοιμάκετον πύρ,
 Δεινὸν τε, μεγάλῃ τε, ποδῶκαά τε, κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἐκ τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν, χαροπαῖο λέοντος.
 Ἡ δ', χμαίρης ἥδ' ὄφει, κρατερεῖο δράκοντ',
 Πρόδτε λέων, ὅππῃ δ' ὄφρων, μέσση δ' χίμαιρα,
 Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μὲν αἰδομένοιο.
 Τέλει μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἰδλὸς Βελλεροφόντης,
 Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὀλεθρὸν,
 Ὀρδῶ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖον τε λέοντα,
 Τῶν δ' Ἡρῇ θρήψασα Διὸς κυδνὴ περὶ κοίτης,

Illic v. ei specus est in imo, caua sub petra,
Procul ab immortalibusque dijs mortalibusq; ho-
minibus.

Ibi sane ei destinantur dii inclytas domos incolere.
Atque coercebatur in Arimis sub terra tetra E-
chidna,

Immortalis nympha, & senij expers diebus om-
nibus.

Huic Typhaonem aiunt mixtum esse amore,
Vehementem & violentum ventum, nigris ocu-
lis decoræ puellæ.

Illa vero grauida facta, peperit fortes filios,
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni,
Iterum secundo edidit partu immensum, mini-
me effabilem,

Cerberam crudiorum, Plutonis canem ærea voce,
Quinquaginta capitū, impudentemq; fortemque,
Terio, Hydram genuit odiosa edoctam,
Lernæam, quam contulit dea albis vlnis Iuno,
Insatiabiliter indignans virtuti Herculanæ.

Ac illam quidem Iouis filius occidit sæuo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
Hercules ex consilijs Minervæ prædatrix. (ignem,
Tum ipsa Chimæram peperit, spirantē terribilem
Trucemque, magna mq; pernicemq; validamque.
Illius erant tria capita: vnum quidem terribilis
leonis, (draconis:

Alterum capellæ, tertium vero serpentis robusti
A fronte leo, pone vere draco, media vero capra,
Horrendæ efflans ignis robur ardentis. (phontes,
Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Belleropho-
næ
Illa sane Sphingen exitialem peperit, Cadmeis
perniciem,

Ab Ortho subacta: Nemeenque leonem,
Quem Iuno cum contulisset, Iouis venemanda vxor,
In Jo

In locis fertilibus collocavit Nemeæ cladem hominibus:

Ibi sane hic commorans decipiebat tribus hominum,

Imperans cauernosæ Nemeæ, atque Apesanti.

Sed ipsum robur domuit virtutis Herculanæ.

Ceto v. minimū natu, cum Phorco amore mixta,
Peperit grauem serpentem, qui obscuræ in latibulis terræ

Finibus in amplis ptorfus aurea mala custodit.
Hoc quidem ex Ceto & Phorco genus est.

Thetys autem Oceano flumina peperit vorticosa,
Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem,

Strymonem, Mæandrumque, & Istrum pulcherrimum,

Phasinque, Rhesumque, Archeloiū argentiuorticæ,
Nessumque, Rhodiumque, Haliacmónemque,
Heptaporumque,

Granicumque, & Æsapum, diuinumque Simoenta,
Peneumque, & Hermum, amœneque fluentum
Caicum,

Ságariumque magnū, Ladonemque, Partheniumque,
Euenumque, & Ardescū, diuinumque Scamandrū.

Peperit quoque filiarum sacrū genus quæ per terram
Viros à teneris educant, vna cum Apolline rege,

Et fluminibus: hanc vero à Ioue sortem habent,
Pithoque, Admeteque Iantheque, Electraque,

Dorisque, Prymnoque, & Vrania forma deam referēs,
Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroeque,

Zeuxoque, Cytieque, Idyiaque, Pasithoeque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabilisque Dione,

Melobosisque, Thoeque, & venusta Polydora,
Cerceisque indole amabilis, Plutoque bouinis ocu-

Perseique, Ianiraque, Acasteque Xantheque, (lis,
Petraea

Γουνοῖσιν κατένευσσε Νεμείης, πῆν' ἀνθρώποις.
 Εὐθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
 Κοιρανέων τρητοῖο Νεμείης ἠδ' Ἀπείραντος.
 Ἀλλὰ εἰς ἐδάμασσε βίης Ηρακληεῖης.
 Κητὼ δ' ὀπλότατον, Φόρκυι φιλότῃ μιγείσα,
 Γείνατο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἱρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
 Πείρασεν ἐν μεγάλοις παγχεύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τὺτο μὲν ἐκ Κητῆς καὶ Φόρκυος γένετ' ἐσί.
 Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμούςς τέκε δι' ἡέντας,
 Νεῖλον τ' Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡεῖδαυόν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Νικιάανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλὸν ἱέεδρον,
 Φάσιν τε, Ρῆσιν τ' Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.
 Νέεον τε, Ροδίον δ', Ἀλιάκμονά δ', Ἐπιδάπρον τε,
 Γριώϊκόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖον τε Σιμοῦντα,
 Πύλαιόν τε, καὶ Ἑρμῶν, ὑπέρειττον τε Κάϊκον,
 Σαργαεῖόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένοιόν τε,
 Εὐκλῶν τε, καὶ Ἀρδυσκον, θεῖον τε Σκάμανδρον.
 Τίκτε δ' οὐρατέρων ἱερὸν γένετ', αἰ κατὰ γαῖαν,
 Ἄνδρας κουρίζουσιν, ἀπόλλωνι ξυὸν ἀνακτι,
 Καὶ ποταμοῖς, τούτῳ δ' Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσιν,
 Πειθῶ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθῃ τ', Ἠλέκτρῃ τε,
 Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίᾳ θεοειδῆς,
 Ἰσπώ τε, Κλυμῶν τε, Ροδία τε, Καλλιρόη τε,
 Ζαῤῥώ τε, Κλυτίη τε. Ἰδυῖά τε, Πασθόη τε,
 Πληξάυρη τε, Γαλαξάυρη τε, ἱρατὴ τε Διώνη,
 Μηλόβοσις τε, Θόη τε, καὶ εὐειδῆς Πολυδιώρη,
 Κερκίς τε φύλα ἱρατὴ. Πλετώ τε βρώπη,
 Περσῆς τ', Ἰαίειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξανθή τε,

Πετραίη τ' ἱρόεσσα, Μενετώ τ', Εὐρώπη τε,
 Μῆτις τ', Εὐρυνόμη τε, Τελετώ τε κροκόπεπλος.
 Κεισίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ.
 Εὐδάρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρῶ, Ωκυρόη τε.
 Καὶ Στυξ, ἥ δ' ἡ σφίον ὠρεφρεσάτη ἐς ἡ ἀπασέων.
 Αὗται δ' Ωκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 Πρεσβύτεται κοῦραι, πολλαί γε μὴ εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χίλια εἰσὶ τανύσφυραι Ωκεανίαι.
 Αἷρά πολυσπερεῖς γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
 Πάντη ὁμῶς ἐφίποισι, θεῶν ἀγλαὰ τέκνα.
 Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ κρηναὶ δ' ἄρροντες,
 Τίτες Ωκεανῶ, τοὺς γίνατο πότνια Τηθύς.
 Τῶν ὄνομ' ἀρχαλέον πάντων βροτῶν ἀνδρα εὐίασεν,
 Οἳ δ' ἔκαστοι ἴσασιν οἳ αὖθ' ἀθανάτωνται,
 Θεῶν δ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπρὰν τε Σελήνην,
 Ἡὼ δ', ἥ πάντεσσιν ὅτι χθονίοισι φαίνεται,
 Ἀθανάτοισι τε θεοῖς τοὶ ἕραν ἔρυν ἔχειαι,
 Τεῖνα δ', ἑσπέρην τε Τηθύος ἐν φιλότῃ.
 Κρίω δ' Εὐρυβίη τέκτεν φιλότῃ μηρίσσει,
 Ἀσραῖον τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων.
 Πέρσιω δ', ὅς καὶ πᾶσι μετέπειπεν ἰδμεσυνήσιν.
 Ἀσραῖα δ' Ἡὼς ἀνέμοισι τέκε καρτερόθυμοις,
 Ἀργείω Ζέφυρον, Βορείω τ' αἰφροκίλιδον,
 Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεῶν θεὰ εὐνὴν δῖαν.
 Τὴς δ' μετ' Ἀσεία τέκτεν Εὐσφόρον ἡειγένηαν,
 Ἀσρα τε λαμπρόωντα, τὰ τ' ἕραν ὅς ἐσφαίνονται.
 Στυξ δ' τέκε Ωκεανῶ θυγάτηρ, Πάλλαντι μηρίσσει.
 Τηλοῦ καὶ Νίκης καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι

Petreaque lepida, Menesthoque, Europaque.
 Merisque, Eurinomeq;, Telestoque croceo peplo:
 Criseque, Asiaque & amabilis Calypso:
 Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroeque,
 Et Scix, quæ ipsarum excellentissima est omnium:
 Atque hæ Oceano & Tethyde prognatæ sunt,
 Grandiores natu filiar. multæ quidem sunt & aliar:
 Ter mille enim sunt celeres filiar Oceani,
 Quæ sane dispersæ terram & profunditates lacus.
 Passim pariter incolunt, dearum splendida proles.
 Tot rursus alij fluij cum strepitu fluentes:
 Filij Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
 Quorum nomina difficile omnium mortalem
 virum proloqui:
 Sed singulatim nouerunt quicunque circum ha-
 bitant.
 Thia præterea Solemque magnum, lucentemque
 Lunam,
 Auroramque quæ omnibus terrestribus lumen
 præbet,
 Immortalibusque diis qui cælum latum tenent,
 Genuit, congressa cum Hyperione in amore:
 Crio autem Eurybiæ peperit, per amorem mixta,
 Astræumque magnum, Pallantemque, præstan-
 tissima dearum,
 Persenque, qui etiam omnes præcellebat peritia,
 Astræo v. Aurora ventos peperit magnanimos,
 Argesten, Ephyrum, Boreamque rapidum,
 Et Notum, in amore cum deo dea congressa.
 Post hos vero Aurora stellam genuit Luciferum
 mane genita.
 Astraque fulgentia quibus cælum cinctum est,
 Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
 Zelum & Nicen pulchros talos habentem, in ædi-
 bus,

Et Robur, atque Vim præclaros genuit filios,
Quibus non est seorsim à Ioue domus nec vlla se-
des,

Neque via qua non illis deus præit:
Sed semper apud Iouē grauitē tonantē sedē habēt.
Sic. n. consuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocauit deos ad altum cælum.

Dixit autem, quod quisquis vna secum deorum
contra Titanes pugnet,
Nulli se adempturū præmia, sed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales deos.
Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit sub
Saturno atque immunis,

Ad honores ac præmia prouecturum, vt fas est.
Venit autē prima Styx incorruptibilis ad Olympū
Cum suis filiis chari per consilia patris.
Ipsam vero Iupiter honorauit: eximia quoque
dona dedit.

Ipsam .n. constituit deorum magnum vt sit iura-
mentum;

Filij autem dieb. omnib. sui cohabitatores vt sint.
Simi liter etiā omnib. prorsus sicuti pollicitus erat,
Perfecit. ipse autē præpotens est, atque regem agit.
Phœbe porro Cœi peroptabilem venit ad lectum.
Grauida vero facta deinde dea dei in amore,
Latonam cæruleo peplo peperit blandam semper,
Mitem homibus atque immortalibus diis,
Suauem ab initio, in primis hilarē intra Olympū.
Genuit iū super Asteriā claram, quam olim Perſes
Duxit in amplam domum. chara vt vocetur vxor.
Illa autem grauidata Hecatē peperit, quam su-
per omnes

Iupiter Saturnius honorauit: dedit v. ei splendi-
da dona,

Καὶ Κράτῳ, ἠδὲ Βίλῳ, ἀειδείκετα γίνατο τέκνα,
 Τῶν ἔκ' ἐς' ἀπαίδεθε Διὸς δόμου, ἔδ' ἐπὶ ἔδρῃ,
 Οὐδ' ὁδὸς, ὅππῃ μὴ κείνοις, θεὸς ἠγεμονεύει,
 Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδείοωνται.
 Ὡς γ' ἐβούλασε Στυξ ἄφθιτ' Ὠκεανίνῃ,
 Ἡματι τῷ ὅτε πάντας Ολύμπῳ ἀστεροπητὴν
 Ἀθανάτους ἐκάλεισε θεὸς ἐς μακρὸν Ὀλύμπου.
 Εἶπε δ', ὅς αὖ μετὰ εἶο θεῶν Τιτῇσι μάχοιτο,
 Μὴ πιν' ἀποβραΐσειν γράων, τιμὴν δ' ἢ ἔργον
 Εξέρχῃ κ' τοσάδε γέ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄπμ' ὑπὸ Κρόνῳ ἠδ' ἀγίρατος,
 Τιμῆς κ' γράων ὀπιβησέμεν ἢ θέμης ἐσί.
 Ἦλθε δ' ἄρα παρ' ἑστῇ Στυξ ἄφθιτος Ὀλύμπόνδε
 Σιωπρίσι παῖδεσσιν, φίλῳ δ' αὖ μήδεα πατρὸς,
 Τὴν δ' Ζεὺς τίμησε, παῖδ' αὖ δῶρα ἔδωκεν.
 Αὐτὸς γὰρ γ' ἔθηκε θεῶν μέγα ἔμμεναι ὄρκον,
 Παῖδας δ' ἤματα πάντα εἰς μετανάειγας εἶναι,
 Ὡς δ' αὖτως πάντεσσι διαμπερές, ὥς δ' ὑπῆρχε,
 Εξετέλει' αὐτὸς ἢ μέγα κρατεῖ ἠδ' ἐνθάσσει.
 Φοίβῃ δ' αὖ Κοῦν πολυήρατον ἦλθε ἐς εὐνὴν.
 Κυανομήνῃ δ' ἥπειτα θεῶν δὲ εὖ φιλότῃ
 Λητῷ κυανόπεπλον ἐγείνατο μέλιχρον αἰεὶ,
 Ἡπὼν ἀνδρῶποισι κ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Μείλιχρον ἐξ ἀρχῆς ἀγαθότατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
 Γείνατο δ' Ἀσπερίῳ εὐώνυμον, κ' ὅποτε πέρις
 Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλῳ κεκληῖσθαι ἀκοίτιν.
 Ἡ δ' ὑποκυανομήνῃ Ἐκάτῃ τέκε, τὴν πᾶσι πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε πόρεν δ' ἐοὶ ἀγλαὰ δῶρα,

Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀπρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἡ δὲ καὶ ἀσπερόεντος ὕψος ἑρᾶν ἔμμορε πρῆνς,
 Ἀθανάτοισ τε θεοῖσι τε περὶ μῆν ἐς ἰ μάλισσα.
 Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνδρῶπων
 ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
 Κικλήσκει ἑκάτιω· πολλὴν γὰρ οἱ ἔσπετο τιμὴν
 Ρῆα μάλ', ὅφ' ὀρόφρῳ γε θεὰ ὑποδείξεται εὐχάς·
 Καὶ οἱ ὄλβον ὀπάξει παῖ δυνάμει γε πάριον.
 Οὐσα γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανῷ ἐξεγίνοντο,
 Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων.
 Οὐδέ τι μὲν Κρονίδης ἐβόησατο ἐδὲ τ' ἀπύρρα
 Οὐδ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ περτίεσσιν θεῶσιν,
 Ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δαομένη.
 Οὐδ' ὅτι μενοειγής, ἥσων θεὰ ἔμμορε πρῆνς,
 Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ ἑρᾶν ἡδὲ θαλάσση.
 Ἀλλ' ἐπὶ καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίηται αὐτίκῃ·
 Ωἱ δ' ἐδέλῃ μεγάλας φθραγίνεται καὶ ὀνένουσι.
 Ἐν τ' ἀγορῇ λάοισι μετὰ φίπτι· ὧν κ' ἐδέλῃσιν.
 Ἡ δ' ὀπότ' ἐς πόλεμον φθισκώρεα θωρήσκοντα
 Ἀνέρες, ἐνθα θεὰ φθραγίνεται οἷς κ' ἐδέλῃσι,
 Νίκῃω φρεσὶν ὀπάσει, καὶ κῦδ' ὀρίξει.
 Ἐν τε δίκῃ βασιλεύει παρ' αἰδείοισι καθίζει.
 Ἐδλὴ δ' αὖθ' ὀπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεδλεύουσιν,
 Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς φθραγίνεται, καὶ ὀνένουσι·
 Ναιήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτει χαλὸν αἰεθλον,
 Ρῆα φέρει, χαίρων τε πεκῦσιν κῦδ' ὀπάξει.
 Ἐδλὴ δ' ἱππῆεσι παρεσάμεν οἷς κ' ἐδέλῃσι,
 Καὶ τοῖς οἱ γλαυκῶ δυνάμει φερον ἐργάζονται,

Εὐχῶν

Partem vt habeat terræque & infrageseri maris.
Imo etiam stelligero à cœlo sortita est honorem,
Immortalibusque diis honorata est maxime.

Et enim nunc quando alicubi aliquis terrestrium
hominum,

Faciens sacra honesta ex lege expiat,
Inuocat Hecaten : ingens v. cum sequitur honor-
Facillime , cuius beneuola dea suscipit preces:

Et illi diuitias largitur, nam facultas ipsi adest.

Quotquot enim Terra Cœloque progenerati sunt,
Et honorem sorte acceperunt , istorum habet sor-
tem omnium:

Neq; quicquā ipsi Saturnius per vim ademit, neq;
priuauit

Eorum quæcunque sortita est Titanas inter prio-
res deos:

Sed habet sicut prius ab initio facta est distribu-
tio.

Nec quia vnigenita , minus dea sortita est honorē
Et præmium tam in terra ac cœlo , quam in mari:
Sed insuper multo magis , quoniam Iupiter ho-
norat ipsam.

Cui vero vult magnifice præsto est , atque iuuat.

Inque concione inter homines eminet , quorum
scilicet voluerit.

Atque quando ad bellum perdens , viros armantur
Viri , tum dea adest quibus voluerit,

Victoriam prompte vt præbeat , & laudēt porrigar.

Inque iudicio reges apud venerandos sedet.

Bona in super quādo viri in certamine colluctantur:

Ibi dea & illis præsto est, atque iuuat. (mum

Qui vero vicerit virtute & robore , pulchrum præ-
Facile fert , lætusque parentibus gloriam dat.

Commoda itē equitib. quæ adstet quibus voluerit:

Et his qui glaucum mare tempestuosum secant,
Votaque

Votaq; faciunt Hecataë, & valde sonanti Neptuno,
Facile etiam prædam inclyta dea dedit copiosam,
Facile vero abstulit apparentem, volens saltem
animo.

(augere,
Bona præterea in stabulis cum Mercurio pecus
Armentaue boum, gregesque latos caprarum,
Gregesque lanigerarum ouium animo saltem vo-
lens,

Ex paucis fœcunda facit, & ex multis pauciora
reddit,

Adeo sane licet vnigenita ex matre existens,

Omnibus inter deos honorata est muneribus.

Fecit autem ipsam Saturnius alumnam iuuenum.
qui post ipsam

Oculis aspexerunt lumen multa contuentis Au-
roræ.

Sic ab initio nutriens filios: atque hi sunt honores.

Facile porro domita à Saturno, peperit illustres
liberos,

Vestam, Cererem, & Junonē aureis calceamentis
gaudentem,

Fortemq; Plutonem, qui sub terra domos incolit,

Immitte cor habens, & valde sonantem Neptunum;

Iouemq; consiliarium, deorū patrem atq; hominū,

Cuius & à tonitru concutitur lata terra.

Atque istos, quidem deglutiebat Saturnus ma-
gnus, quicumque

Ex vtero sacro matris ad genua venerat.

Hæc animo voluens, ne vllus clarorū filiorū Cœli

Alius inter Immortales haberet regium decus.

Audierat enim ex Terra & Cœlo stellis micante;

Quod sibi fatale esset proprio à filio domari.

Quantumuis robusto existenti, Iouis magni per
consilia.

(dias struens
Ideoq; hic non cæcā speculationē habuit, sed insi-
Filiis

Εὐχονται δ' ἑκάτη καὶ ἑικτύτα Εὐνοσηαίῳ,
 Ρηϊδίῳ δ' ἄχλω κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλὴν,
 Ρεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐδέχθη δ' αὖ θυμῷ.
 Εὐδλὴ δ' ἐν σαυμοῖσι σὺν Ερμῇ λυγρὸν αἶψιν,
 Εὐκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατὺ αἰ-
 γῶν,

Πείκας τ' ἱερσάκων γ' οἴων, θυμῷ γ' ἐδύσσα,
 Εξ ὀλίγων βεῖαι, καὶ πολλῶν μείων αὖ θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μετόχῃς ἐκ μητρὸς εἴσα,
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετμήνεται γέρα εἶσι.
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουρσέοφον, οἱ μετ' ἐκείνῳ
 Οφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἥης.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουρσέοφος, αἰδὶ τε πημαί.
 Ρεῖη δ' αὖ δμηδεῖπι Κρόνον τέκε φάιδμα τέκνα,
 Ἰσίῳ, Δῆμῳ τε, καὶ Ἡρῳ χρυσοπέδιλον,
 Ἰφιδιμόν τ' Αἰδῶν, ὅς ἐπ' ὅχλον δώματα ναίει,
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχων καὶ ἐρίκτυπαν Εὐνοσίγασον,
 Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Τῷ καὶ ἐπὶ βροτῆς πελειίζεται εὐρεῖα χθώνε
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπνευε Κρόνος μέγας, ὅστις ἐκ-
 σος

Νηδυῖος ἐξ ἱερῆς μητρὸς παρὸς γυνῆα δ' ἵκοιτο.
 Τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν ἔρται γένων.
 Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιλεύειν τιμὴν.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανῷ ἀστέροεντας,
 Οὐκ ἐκείνοι πύρρως τοῖς ἀπὸ παιδὶ δαμνέσθαι,
 Καὶ κρατερῶν παρ' ἑόντι, Διὸς μεγάλῃ δὴ βουλῇ.
 Τῷ ὅγε ἐκ ἀλαοσκοπῆν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεῖν

Παῖδας εὖς κατέπνε' Ρέω δ' ἔχε πίνθος ἄλαστος
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δι' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Τέξεσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτὰνδετοκῆας
 τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκούσα
 Παῖδα φίλον, τίσκειτο δ' ἐργῶν πατρὸς ἐγίοιο
 Παίδων ἕς κατέπνε' μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δ' ὅθι θυγατρὶ φίλη μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὀπίθοντο.
 Καὶ οἱ πεφραδίπλω ὅσα ἄρ' ἐνέπρητο γενέσθαι
 Ἀμφὶ Κρόνον· Βασιλῆϊ καὶ υἱῷ καρτεροδύμῳ.
 Πέμψαν δ' εἰς Λύκτον, Κρήτης εἰς πόλιν αἰόλον,
 ὅπως ὅτ' ἄρ' ὁ πλότετον παίδων ἠμελλε τέκεσθαι,
 Ζεῦα μέγαν τὸν μὲν οἱ εἰδέξατο Γαῖα πελώρη
 Κρήτη[εν] εὐρείῃ τραφείμην ἀπὸ ταλλέμεναι τε.
 Ἐνθα μὲν ἴκτο φέρουσα δοῦν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Πρώτῳ εἰς Λύκτον κρύψεν δέ εἰ χερσὶ λαβῆσαι
 Ἀντρά ἐν ἡλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἀργαίῃ ἐν ὄρει πεπυγασμένη ὑλήεντι.
 Τῇ δ' ἀπαργασίᾳ μὲν λίθον ἐγγυάλιξεν
 Οὐρανίδῃ μὲν ἄνακτι, θεῶν ἀρετῆφ βασιλῆϊ.
 Τὸν πῶθ' ἐλὼν χεῖρεσιν ἐκὲν ἐγκάθετο νηδυνί.
 Σχίτλιθον δ' ἐπὶ ἐρόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
 Ἀντὶ λίθου εἰς υἱὸς ἀνίκητον καὶ ἀκηδῆς
 Λείπειθ', ὅ μιν πᾶχ' ἔμελλε βίη καὶ χερσὶ δαμῆσθαι,
 Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξεν.
 Καρπιδίμους δ' ἄρ' ἔπειτα μὲν καὶ φαίδιμα
 γῆα
 Ἡὔξετο τοιοῦτον ἄνακτον ὀπιπλομένη δ' ἐν αὐτῇ

Filios suos deuorabat , Rheam autem tenebat luctus grauis

Sed quando iam Iouem erat deorum patrem atque virorum

Paritura , iam tum charis supplicabat parentibus Suis , Terræque , & Cœlo stellato,

Consilium vt suggererent, quo pacto lateret pariens Filium charum , posseque vlcisci furias patris sui Contra filios , quos deuorabat ingens Saturnus versurus, (serunt,

Illi vero filia dilecta auscultarunt & morem gest- Et ei commemorarunt quæcunque fati constitutum esset fieri

Circa Saturnum regem , & filium magnanimum.

Miserunt a. in Lyctum, Cretæ ad pinguem populū,

Cum minimum natu filiorum esse paritura,

Iouem magnū, hūc quidē ipsi suscepit Terra vasta

In Creta lara , ad educandum & enutriendum ab infantia, (nigram,

Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem

Primum ad ipsam Lyctum , abscondit autē ipsum manibus prehensum

Antro in excelso , diuinæ sub latebris terræ,

Argæo in monte denso syluoso.

Huic a. fasciis inuolutum magnum lapidem in manus dedit

Cœli filio , præpotenti deorum priori regi.

Quem tum arreptū manibus, suā condidit in aluū,

Miser , nec cogitauit animo quod sibi in posterum,

Pro lapide suus filius inuictus & securus

Superesset, qui ipsū mox esset vi & manib. domitū

Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus imperaturus.

Celeriter autem deinde robur & fortia membra

Crescebant illius regis : reuoluto autem anno,

Terræ consilio astuto circumuentus,
Suam sobolem iterū emisit magnus Saturnus ver-
futus,

Victus artibus ac vi filij sui.

Primum vero euomuit lapidem vltimo deuora-
tum.

Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terrā spa-
ciosam

Pytho in diuina, iugis sub Parnassi,

Monumentum vt sit in posterum, miraculum
mortalibus hominibus.

Soluit vero patruos noxiis à vinculis

Cœligenas: quos vinxerat pater ex amentia.

Qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,

Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,

Et fulgur: quæ aurea immanis terra occultauerat:

Quibus confusus, mortalibus atque immortali-
bus imperat.

Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem O-
ceanidem

Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.

Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filiū.

Peperit præterea gloria præsignem Menœtium,
atque Prometheum.

Varium, versipellem: stultumque Epimetheum,

Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inuen-
toribus rerum.

Primus enim Iouis fictam suscepit mulierem,

Virginē. Iniuriū v. Menœtium late vidēs. Iupiter

In Erebum detrusit, feriens fuliginoso fulmine,

Propter improbitatē & fortitudinem insolentem.

Atlas v. cœlum latum sustinet dura ex necessitate,

Finibus in terræ, e regione Hesperidum argutarum

Stans, capiteque & indefessis manibus.

Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Iupiter.

Ligauit

Γαίης ἐνεσίησι πολυφραδέεσσι θάλαθεῖς
 Ον γένον ἄψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Νικηθεῖς τέχνησι βίηφι τε παῖδός ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμισε λίθον, πύματον κατὰ πίνων.
 Τὸν μὲν Ζεὺς σήειξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πυθοῖ ἐν ἡγαθῇ, γυάλοις ὑπὸ Παρνηωτοῖο,
 Σῆμ' ἐμὲν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Λῦσε δ' παῖδας αἰγιόχοις ὀλοῶν ὑπὸ Διομῶν
 Οὐρανίδας ἕς δῆσε πατὴρ αἰσιφροσυνῆσιν,
 Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
 Δῶκαν δ' ἐροῦντι καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Καὶ σερπικώτορον δ' ἢ πελώρη Γαῖα κεκεύθει.
 Τοῖς πίσυνον θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
 Κέρων δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ωκεανίνου
 Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἠδέ οἱ Ἀτλαντα κρατερὸφρονα γίνατο παῖδα.
 Τίκτη δ' ὑπερκύδαντα Μεινοίππον, ἡ δ' Ἐπιμηθεῖα
 Ποικίλον, αἰολόμητιν ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθεῖα,
 Ος κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφειῆσι.
 Πρῶτες γάρ ῥα Διὸς πλάσιν ὑπὲρδεκτο γυναῖκα
 Παρθένον, ὑβείτω δ' Μεινοίππον εὐρύσπασ Ζεὺς
 Εἰς ἔρεβον κατέπεμψε, βόθρων πολλόν τι κεραυνῶν,
 Εἵνεκ' ἅτα θαλίσσης τε καὶ λιτορέης ὑπερόπλι.
 Ἀτλας δ' ἕρανὸν εὐρυὸν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 Πέρασιν ἐν γαίης, πόρτοφ Εσπερίδων λιγυφά-
 νων

Εσπῶς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.
 Ταῦτ' ἔτι γὰρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητρίετα Ζεὺς.

Δῆσε δ' ἄλυκτοπέδῃσι πορθυμένηα ποικιλόεσλον,
 Δεσμοῖς ἀργαλίοισι μέσον διὰ κῆον' ἐλάσας·
 Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὤρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὄγ' ἦ παρ
 Ἡθιγν ἁθάγατον, τὸ δ' αἰέξετο ἶσον ἀπάντη
 Νηκτὸς, ὅσον πρόπαν ἡμᾶρ ἔδοι τανυσίπτερον
 ὄρνις.

Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήωνος καλλισφύρου ἀλκιμος υἱὸς
 Ἡρακλῆος ἐκτείνε, κακῶ δ' ἀπὸ νῦσον ἀλδήκεν
 Ἰαπεπονίδῃ, καὶ ἐλύσατε δυσφροσυνάων,
 Οὐκ ἀέκητι Ζυμὸς ὀλυμπία ὑψιμέδοντος,
 Οφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
 Πλείον ἔτ' ἢ τοσάδεϊδεν ὅππ' χθόνα πουλυβότει-
 ραν.

Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀειδείκετον υἱόν·
 Καί περ χθόμενος, παύδῃ χόλε, ὃν πρὶν ἔχεσκεν,
 Οὐδ' ἐκ' ἐρίζετο βελάς ὑφ' ἡμῶν Κρονίωνι.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θνήτ' ἀνδρωποὶ
 Μηκίῳνῃ, τότε ἔπειτα μέγα βουῶν πόφρονι θυμῷ
 Δασάμχος περὶ δῆκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγχεα πίονι θυμῷ
 Ἐν ῥινῷ κατέδθηκε, καλύψας γαστρί βροίη·
 Τῷ δ' αὖτ' ὅς τ' ἐλα λάρκα βοὸς δολίῃ ὅππ' τέχνη
 Εὐθετίσας κατέδθηκε, καλύψας ἀργέτι θυμῷ.
 Δὴ τότε μιν περσείειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Ἰαπεπονίδι, πάντων ἀειδείκετ' ἀνάκτων,
 Ω πέπον, ὡς ἔτερες ἤλως διεδάσασθαι μείρας.

Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε περσείειπε Περικλιδεύς ἀγκυλομήτης,

ἢ ἐπὶ

Ligauit vero ineuitabilibus compedibus Prometheus versutum,

Vinculis duris mediam per columnam adigens.

Et ei aquilam immisit expansis alis: ceterum hæc epar

Comedeat æternum, quin ipsum crescebat par
vbique

Noctu, quantum toto die edisset extentas alas
habens auis,

Hunc quidem Alcmenæ pulchros talos habetis for-
tis filius

Hercules occidit, malum v. morbum profligauit

Ab Iapetionida, & liberauit ab ægitudine:

Non inuito Ioue Olympio in alto imperante,

Quo Herculis Thebis geniti gloria esset

Maiores etiam quam antea super terram multos
pascentem.

Ob id itaque veneratus honorabat præclarum filium.

Quamuis succensens, remisit iram, quam prius habuerat,

Eo quod contempsisset consilio cum præpotenti Ioue.

Etenim quando disceptabant inter se dii mortalesque homines,

Meconæ, ibi tum magnam bouem prompto animo

Diuisum proposuit, Iouis mentem fallens.

Nam hac quidem parte carnesque & intestina pingui
adipe

In pelle deposuit, tegens ventre bouino:

In altera rursus ossa alba bouis, dolosa arte,

Rite disponens recondidit tegens candida aruina.

Iamque tum ipsum allocutus est pater hominum-
que deorumque:—

Iapetionida omnium illustrissime regum,

O ignaue, quam inique partitus es portiones!

Sic dixit latenter carpens Iupiter perpetua con-
silia sciens.

Hunc vicissim alloquutus est Prometheus vaser,

Tacite arridēs (dolosa aut nō immemor erat artis.
Iupiter gloriosiss. maxime deorum sempiternorū,
Harum elige vtrā tibi in pectorib. animus suadet.

Dixit sane dolosa cogitans. Iupiter autem æterna consilia sciens,

Cognouit certe nec ignorauit dolum. mala autem præuidebat animo

Mortalibus hominibus, quæ & perficienda erant.
Manibus vero hic vtrisque sustulit album adipem.
Irascebatur a. mente: ira v. eius occupabat animū,
Vt vidit ossa alba bouis, dolosa arte.

Ex illo tempore diis super terram genus hominum
Adolent ossa alba odoratis in aris.

Hunc autem valde contristatus allocutus est nubicogus Iupiter,

Iapetionida, super omnes consilia edoctus,

O ignaue, nondum sane dolosa oblitus es artis.

Sic dixit, ira percitus Iupiter æterna cōsilia sciēs.

Ex illo tempore deinceps doli memor semper,
Non dabat miseris ignis robur indefessi

Mortalibus hominibus, qui super terram habitant:
Sed ipsum decepit bonus filius Iapeti,

Furatus indomiti ignis eminus apparentem splendorem.

In concūa ferula. momordit vero imo animo

Iouem in alto tonantem, ad iramque ipsum commouit charo corde,

Vt vidit inter homines ignis longe apparentem splendorem.

Protinus autem pro igne struxit malum hominibus.

E terrā. conformauit perquam celebris Vulcanus
Virgini pudicæ simile, Saturnij consilio.

Cinxit v. & adornauit dea cæsis oculis Minerva,
Candida veste: à capite vero calyptram

Ingenio

Ἦκ' ὅθι μείδῃσας, (δολίης δ' ἔλθ' ἔδοτο τέχνης)
 Ζεὺς κούδισε μέγιστε θεῶν αἰετάρεσσιν,
 Τῶν δ' ἔλ' ὅπποτέρῳ σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
 Ἰνῶ ῥ' ἔδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσπερ θυμῷ
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
 Χερσὶ δ' ὄγ' ἀμοστέηναι ἀείλετο λάκκον ἄλειψαρ.
 Χώσατο ὃ φρένας, ἀμφὶ χόλῳ δέ μιν ἵκατο θυμὸν,
 ὣς ἴδεν ὅσ' ἔα λάκκα βοὸς δολίη δὲ τέχνη.
 Ἐκ τῷ δ' ἀθανάτοισιν ὅτ' ἔχθονι φύλ' ἀνθρώπων
 Καίκο' ὅσ' ἔα λάκκα θυέντων ὅτ' ἐβωμῶν.
 Τὸν ὃ μέγ' ὀχθήσας φρεσὶ φηγελεγγέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιοῖδιν, πάντων πῆρι μῆδεα εἰδὼς,
 ὣς εἴποι, καὶ ἄρα πω δολίης ὀπιλήθεο τέχνης.
 ὣς φάτο χρομόμῳ Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς.
 Ἐκ τούτου δ' ἠπειπα, δόλον μεμνημένος αἰεὶ,
 Οὐκ εἰδίδεν μαλίσσι πυρὸς μῆδ' ἀχαμάτῳ
 Θνητοῖς ἀνθρώποις εἰ ὅτ' ἔχθονι γαίεσσιν.
 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς πᾶς Ἰαπετιοῖς,
 Κλέψας ἀχαμάτῳ πυρὸς τηλέσκοπον αὐγλή.
 Ἐν κοίλῃ νάρθηκι δάκεν δ' ἄρα νεόθι θυμὸν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτιν, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
 ὣς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγλή.
 Αὐτίκα δ' ἀπὸ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 Γαίης γ' οὐκ ἐπὶ πλάσσει περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένην αἰδεῖν ἵκελον, Κροσίδεω δὲ βελάε.
 Ζῶσε γ' ἡ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργυφείῃ ἐδῆπ' ἑσπέρῃ κρήδην ὃ καλύπτειν

Δαίδαλέω χείρεσι κατέχευε, δαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀμφὶ δ' εἰ σφαῖραι γεοθυλίας αὐθιγαί ποῖναι
 Ἰμερτοῦ παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθηνῆ.
 Ἀμφὶ δ' εἰ σφαῖραι χρυσέαι κεφαλῇ φιν ἔθηκε,
 Τὴν αὐτὸς ποῖναι δεικλυτὸς Ἀμφιγυῖαι,
 Ἀσκήσας παρθάμηναι, χαρίζομαι Διὶ πατρί.
 Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαστο, δαῦμα ἰδέσθαι,
 Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ἐθάλασσα.
 Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὰ,
 Θαυμασίην, ζωῶν ἐοικότα φωνήεσσαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύχεα καλὸν κακὸν αὐτ' ἀγαθοῖο,
 Ἐξέλαγ' ἐνθά περ ἄλλοι ἴσαν θεοὶ ἠδ' ἀνδράποιοι,
 Κόσμη' ἀγαλλομήνῃ γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
 Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτοισ τε θεοῖς τ' ἀνδράποιοις,
 Ως εἶδεν θόλον αἰπὴν, ἀμήχαρον ἀνδράποισιν.
 Ἐκ τῆς γὰρ γένε' ἐσὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
 Τῆς γὰρ ἐλώϊόν ἐστι γένε' ἢ φύλα γυναικῶν
 Ἰῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
 Οὐλομένης πνέουσ' ἐς σύμφορα, ἀλλὰ κόρου.
 Ὡς δ' ὅπότε' ἔο σπλύνεσσι κατηρεφέεσσι μέλιττα
 Κηφύλαι βόσκοισι, κακῶν ξυμῆνας ἔργων,
 Αἰ μὲν τε φρόταν' ἡμᾶρ ἐς ἥελιον κατὰ δυνώτα
 Ἡμάται στυγέουσιν περὶ σὶ τε κροῖα λάκκῃ,
 Οἱ δ' ἐντοδε μέλιοντες ἐπιρροφίας κατὰ σίμβλους,
 Ἀλλότρετον χάματον σφείτερον ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.
 Ὡς δ' αὖτως αὐδρεοσι καλὸν θνητοῖσι γυναικῆς
 Ζεὺς ὑψιβρέμετης δῆκε, ξυμῆνας ἔργων
 Ἀργαλείων, ἔτερον δ' ὅρεν κακὸν αὐτ' ἀγαθοῖο.

Ingeniose factam manib. detinebat. mirum visu.
 Circum v. ei serra recens florentis è florib. herbæ.
 Optata imposuit capiti Pallas Minerva:
 Circunque ei coronam auream caput posuit,
 Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus.
 Elaborans manibus, gratificans Ioui patri.
 In hac artificiosa multa cælata erant, mira visu
 Animantia quæcunque continens multa alit, at-
 que mare,
 Ex illis hic multa indidit. gratia vero resplendebat
 magna,
 Mirabilis, animantibus similia vocalibus.
 Cæterum postquam effecit pulchrum malum pro
 bono,
 Eduxit eo vbi alij erant dij atque homines,
 Ornatu gestientem cæsiæ Palladis forti patre pro-
 gnata:
 Admiratio autem cepit immortalesque deos mor-
 talesque homines
 Vbi viderunt dolum arduum, inexplicabilem ho-
 minibus.
 Ex illa enim genus est mulierum fœminearum.
 Illius. n. perniciosum est genus, & sexus mulierum.
 Nocumentum ingens mortales inter viros habi-
 tant,
 Perniciosæ paupertatis non comites sed luxus.
 Ac veluti cum in alueariis tectis apes
 Fucos pascunt malorum participes operum:
 Illæ quidem per totum diem ad solem occidentē
 Diurnæ festinant, & faciunt fauos albos:
 At illi intus permanentes coopertis in alueariis,
 Alienum laborem suum iu ventrem metunt:
 Similiter. viris rem malam mortalibus mulieres
 Iupiter altitonans dedit, participes operum
 Molestorum. aliud v. præbuit malum pro bono.

Qui nuptias refugiens, & sollicita opera mulierū,
Non vxorem ducere velit, grauem vero attinge-
rit senectam,

In penuria eius qui senem foueat, hic non victus
indigus

Viuit: mortui verò possessionem inter se diuidunt
Remoti cognati. cui v. nuptiarū cōditio contigerit,
Pudicam vero habuit coniugē, ornatā præcordiis,
Huic ab æuo malum bono adæquat (fœminam,
Esse. qui vero adeptus fuerit nocentis ratiuitatis
Viuit in pectorib. habens indefinentem afflictionē
Animo & corde, & immedicabile malum est.

Quoniam non licet Iouis fallere mentem neque
præterire.

Neque .n. Iapetionides nullo malo dignus Pro-
metheus

Illius saltem euitauit grauem iram: sed necessario
Quauis multiscium existentem, magnum vin-
culum coerces.

Briareo vero vbi primum pater iratus est animo,
Cottoque atque Gygæ, ligauit forti vinculo,
Fortitudinē immanē admiratus, atq; etiā formā,
Et magnitudinem, collocauit aut sub terram latā,
Vbi illi dolores habentes sub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus terræ,
Vsq; valde mœrentes, corde magnū luctū habētes.
Sed ipsos Saturnius atque immortales dij alij,
Quos pepit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum.

Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
Cum illis victoriamque & splendidam gloriam
accepturos.

Diu. n. pugnarunt, laborem animam cruciantem
habentes,

Titanesque dij, & quotquot è Saturno nati sunt.
Contra

Ος κα γάμον φεύγων ἢ μέριμνα ἔργα γυναικῶν,
 Μὴ γῆμαι ἐθέλη. ὁλοὸν δ' ὅτι γῆρας ἵκηται,
 Χήτει μερόμοιο. ὅδ' ἔβριότ' ἐπιδευῆς
 Ζῶει, ἀποφθιμὸς ἢ διὰ κτῆσιν λατύνεται
 Χηρῶσαι. δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
 Κεδνὺ δ' ἔχει ἀκοιπν, ἀραρυῖ αὖ περὶ δέσσι,
 Τῷ ὃ ἀπ' αἰῶν κακὸν ἐθλῶ ἀντ' ἀφ' ἑρὶς
 Εμψυαίος δέ κα τέτμη ἀταρτηροῖο γένεθλος,
 Ζῶει ἐνὶ σήδεσσιν ἔχων ἀλίσσων αἰῶν
 Θυμῷ ἢ κραδίη, καὶ στήθεσσι κακὸν ἐστὶν
 Ως καὶ ἐστὶ Διὸς κλέψαι νόον ἐδὲ παρελθεῖν.
 Οὐδ' ὃ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Περσηίδης
 Τοῖς γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' αἰάκης
 Καὶ πολὺ δεινὸν ἵοντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
 Βελάρει δ' ὡς πρῶτα πατήρ ὠδύσατο θυμῷ,
 Κότλα τ' ἠδὲ Γύγη, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἡγηρέω ὑπὲρ πλοῦν ἀγῶμιν ὃ ἠδὲ καὶ εἶδ' ὃ
 Καὶ μέγας κατένευσεν δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυδείης.
 Εὐδ' οἷγ' ἄλγ' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Εἴατ' ἐπ' ἐρατῇ μεγάλῃς ἐπείρασιν γαίης,
 Διὶ δ' ἀλλ' ἀχρὺ μῆνοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφείας Κρονίδης τε ἢ ἀδανάτοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὐς τε κεν ἠΰκομος Ρεῖη Κρόνῳ ἐν φιλότῃ,
 Γαίης φραδ' μωσμήσσι ἀνήγαγον ἐς φάθ' αὖτις.
 Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διωικίως κατέλεξε,
 Σὺν καίνοισι νίκῃ τε ἢ ἀγλαῶν εὖχος ἀρίδαι.
 Διὸν γὰρ μάρνασθαι πόνον θυμὸν ἔχοντες,
 Ἰγτῶες τε θεοὶ ἢ ὅσοι Κρόνῳ ἐξεγίνοντο,

Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Οἱ μὲν ἄφ' ὕψιλλης, Οὐρύθ' Τιτλίωες ἀγαυοί,
 Οἱ δ' ἄρ' ἐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἑάων,
 Οὓς τέκεν ἠύκομος Ρεῖη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
 Οἳ ῥα τότε ἀλλήλοισι μάχῃ θυμαλγὴ ἔχοντες,
 Σιυνεχίως ἐμάχοντο δέχα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ὡς εἶδος χαλεπῆς λύσις ἐδὲ τελευτῇ
 Οὐδετέροις, ἴσον ᾧ τέλ' ὅ τ' ἐτατο πολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέχεθεν ἄρμυρα πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίῳ τε, τά τ' ἑ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 Πάντων ἐν σήθεσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγλῆϊορ.
 Ως νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίῳ ἱρατεσίῳ,
 Δὴ τότε τοῖς μετίειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ με Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἀγλαὰ τέκνα,
 Οὐρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδ' ἔχ' μάλα θυρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νίκης καὶ κράτε' ὅ π' ἐρι μαριάμεδ' ἥματα πάντα,
 Τιτλίῳς τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνῳ ἐκγεγόμεθα.
 Ὑμεῖς ὅ μ' ἐχάλεον τε βίῃ καὶ χεῖρας ἀάπλους
 Φαίνετε Τιτλίεσσιν ἐναντίοι ἐν δαΐλυχῃ,
 Μνησάμενοι φιλόπητος ἐρηΐ' ὅσα παθόντες
 Εἰς φάθ' ἀφ' ἀφίκεσθε δυσηλεγέ' ὑπὸ δεισμῷ,
 Ἡμετέρας διὰ βέλ' ἀπὸ ζοφῆς ἠερόεντος.

Ως εἶπ' οὗτος· τὸν δ' ἐξαυτίς ἀμείβετο Κόττος· ἀμύ-
 ρων.

Δαιμόνι' ἔν' ἀδάητα πφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Ἰδμεν ὅτι περὶ μὲν περσίδες, περὶ δ' ἔστι νόημα,
 Ἀλητὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένηο κρυερίο.

Contra sese mutuo per validas pugnas:

Hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,

Illi vero ab Olympo, dij datores bonorum,

Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.

Illi sane tum inter se pugnam animi excruciantem habentes,

Continue pugnabant, decem plus annis.

Neque vlla erat contentionis grauis compositio neque finis

Neutris: æqualiter autem finis extensus erat belli.

Sed quando iam illis apposuit congruentia omnia,

Nectarque ambrosiamque, quibus dij ipsi vescuntur,

Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.

Vbi v. nectar comederunt & ambrosiã amabilem,

Iam tum ipsis interlocutus est pater hominumque deorumque:

Audite me Terræque & Cœli inclyti liberi

Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.

Iam enim admodum diu aduersi nobis mutuo,

Pro victoria & imperio pugnauius dies omnes,

Titanesque dij, & quotquot è Saturno sati sumus.

Vos vero magnamque vim & manus inuictas

Ostendite Titanibus contrarij in pugna graui,

Memores amicitiae placidae, quibus perpeillis

Ad lucem redieritis molesto à vinculo,

Nostra per consilia à caligine ebbscura.

Sic dixit. illum vero rursus excepit Cottus irreprehensibilis:

Venerande, non ignota loqueris: sed & nos

Scimus quod excellunt quidem tibi præcordia,

excellens vero est & intellectus,

Depulsor immortalibus damni fuisti horrendi.

Tua

Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retrograde iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, insperata passi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti consilio
Vindicabimus vestrum imperium in graui con-
flictu,

Pugnantes cum Titanibus per acria praelia.

Sic dixit. collaudarunt, v. dij datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam v. arduam ex-
citarunt

Omnes, foeminaeque & mares, die illo,
Titaneſque dij & quotquot Saturno prognati sunt,
Quosque Iupiter ex Erebo sub terra miſit ad lucē,
Acres robuſtique, vires immenſas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris pro-
manabant

Omnib. ſimul: capita vero vnicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robuſtis artubus.

Qui tū Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luſtuola,
Saxa praeſumpta validis in manibus geſtantes.

Titanes vero ab altera parte confirmabant pha-
langes,

Alacriter, manuumque viriumque ſimul opus
oſtentabant

Vtrique. horrende v. inſonuit pontus immenſus.
Terra vero valde ſtridebat: ingemiſcebat vero
latum cælum

Quaſſatum, è fundo vero concutiebatur amplius
Olympus

Imperu à deorum. concuſſio vero venit grauis
Ad Tartarum tenebricoſum, & pedū altus fragor,
Immodici tumultus, iſtuumque fortium.

Ita ſane in ſeſe mutuo iaciebant tela gemebunda.
Vox autem virorumque peruenit ad cœlū ſtellarū

Contra

Σῆς δ' ὑποφραδ' μεσσησὶν ὑπὸ ζόφῳ ἡρόεντος·
 Αφ' ὅρου δ' ἐξαυτὶς ἀμειλίκτων ὑπὸ δεσμῶν
 Ἠλύδομην, Κρόνου γ' ἔαυξ, ἀν' ἀελπῆα παθόντες.
 Τὰ δ' ἔνυ αὖτε νύξ τε νόσος δ' ὅππῃ βελῆ
 Ρυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ Διὸς ἰότητι,
 Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Ὡς φάτ' ἐπήνησαν ὃ θεοὶ Δωτῆρες ἑάων,
 Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμῳ δ' ἐλilaiέτο θυμὸς
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ πεπάρειδε μάχῳ δ' ἀμέγαρον ἔχειραν
 Πᾶντες, δῆλ' αἰ τε καὶ ἄρσενες ἡματι κείῳ,
 Τιτλῆες τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνῳ ἐξεγένοντο.
 Οὓς τε Ζεὺς ἐρέβόσφην ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόως δέ.
 Δεινοὶ τε κρατερεῖ τε βίῳ ὑπὸ ἐρεπλὸν ἔχοντες.
 Τῶν, ἕκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἶψαντο
 Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλῇ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
 Εξ ὤμων ἐπέφυκον ὅππῃ σιβαροῖσι μέλεισιν.
 Οἱ τότε Τιτλῆας ἐκτίσαντο ἐν δαΐ λυγρῇ,
 Πέτρας ἡλιβάτους σιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τιτλῆες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτυῶντο φάλαγγας
 Πειφρηνίεις, χειρῶν τε βίης δ' ἅμα ἔργον ἔφαλλον
 Ἀμφοτέρωθεν δεινὸν ὃ πρὶν ἀρχὴ πόντος ἀπείρων.
 Γῇ δ' ἐμύ' ἐσμαράγησεν· ἐπέσενε δ' ἕρως ἐρύς
 Σειόμην, πρὸ δ' ὅθεν δ' ἐπνέσσετο μακρὸς Ὀλυμπός.
 Ριπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἔχανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἡρόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωή
 Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα σονόεντα.
 Φωὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἔκαστ' ἕρως ἀστερόεντα,

Κεκλομένων. οἳ δ' ἔξωσαν μεγάλην ἀλαλητὴν.
 Οὐδ' ἄρ' ἐπὶ Ζεὺς ἔχεν ἐὼν μὴ θεῶν· ἀλλὰ νῦν τῷ γε
 Εἶδ' αὖ μὴ φέρεται πλεῖστον φρένες, ἐκ δ' ἐπεὶ πᾶσαν
 φαίνει βίβη. ἄμυδ' δ' ἄρ' ἀπ' ἐρανῶν ἠδ' ἀπ' ὀ-
 λύμπτου

Ἀσπράπτων ἔσχε σιωπῆ χάδον, οἳ δ' ἑραυνοὶ
 Ἰκταρ ἄμα βροτῶν τε καὶ ἀστεριῶν ποτίζοντο
 Χειρὸς ὑπὸ σιβαρῆς ἱερῇ φλόγα θ' εἰλυθόωντες
 Ταρφέες· ἀμφὶ δ' γαῖα φερίσβιθε ἰσφαράζουσα
 Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 Εἴσει δ' ἡ χθονὶ πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα,
 Πόντος τ' ἀπείγχετο· τοὺς δ' ἀμφεπε δερμὸς
 αὐτμῆ

Τιτλήσας χθονίοις· φλόξ δ' ἠέρα θ' ἴαν ἴκαται
 Ἀσπετος· ὅσπερ δ' ἄμερθε καὶ ἰφθίμων ὄρ' ἐόντων
 Αὐτὴν μαρμαίρουσα κεραυνῶν τε σερπετῆς τε.
 Καῦμα δ' ἐπεσέσασον κατέχεν χάθε· εἶσατο δ' αὖτα
 Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἔασιν ὅσων ἀκοῦσαι,
 Αὐτὸς ὥς ὅτε γαῖα καὶ ἐρανὸς εὐρύς ὑπὲρθεν
 Πίλνατο· τοῖθε γάρ κε μέγιστος δούπος ὀρώρει.
 Τῆς μὲν ἔρειπε μέγης, τῷ δ' ὑψύθεν ἐξεειπόντος.
 Τόσους δούπος ἔγχετο θεῶν εἰδὶ ξυμίωντων.
 Σιωὶ δ' αἶετοι ἔνοσιν τε κόνιν τ' ἰσφαράζοντες,
 Βροτῶν τε σερπετῶν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνῶν,
 Κῆλα Διὸς μεγάλιοι· φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπλίῳ τε
 Ες μέσον ἀμφοτέρων· ὅτε βος δ' ἀπλητὴς ὀρώρει
 Σμερδαλέης· εἰδὼς καρπὸς δ' ἀεφαίνετο ἔργων.
 Ἐκλήθη δ' μάχη· ὅρῳ δ' ἀλλήλοισι ἐπείχοντες,

Adhortantium. at illi congregiebantur magnocum clamore.

Neque sane amplius Iupiter cohibebat suū robur,
sed ipsius

Statim robore implebantur animi, & omnem

Exeruit vim simul etiā à cœlo atque ab Olympo

Fulgurans incedebat confertim : fulmina autem

Celerrime vna cum tonitru & fulgure volabant

Manu à robusta, sacram flammam circonvoluētia

Crebra. circum vero terra alma reboabat (ua.

Ardēs : crepitabat v. vndiq; igne valde magna syl-

Feruebat v. terra tota, & Oceani fluenta (por

Pontusque immensus. circumdedit autē calidus va-

Titanes terrestres, flāma v. ad aerē diuinū peruenit

Magna. oculos v. visu priuabat quantumuis fortiū

Splendor radians fulminisque fulgurisque.

Incendium autem immensum occupauit Chaos:

videbatur autem coram

Oculis aspicere, ac auribus vocem audire,

Itidem vt cum olim & terra & cœlum latum superne

Appropinquabat : talis .n. maximus strepitus excitabatur,

Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente.

Tantus fragor erat diis pugna confligentibus.

Simul quoque venti motumque pulueremq; cum strepitu excitabant

Tonitruque fulgurque & ardens fulmen,

Tela Iouis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque

In medium vtrorumque : strepitus a. ingens excitabatur

Stupendæ pugnae : robur autem exerebatur operū.

Inclinata vero est pugna. prius vero sibi mutuo imminentes,

Fortiter

Fortiter pugnabant in forti prælio.

Illi v. inter primos pugnam acrem excitarunt,
Cottusque, Briareusque, Gygesq;, insatiabilis belli.
Hi sane trecentas petras robustis à manibus
Mittebant frequentes obumbrarunt aut iaculis
Titanas : atque hos quidem sub terram longe pa-
tentem

Miserunt & vinculis molestis alligarunt,
Vincentes manibus magnanimos licet existentes:
Tantum infra sub terram , quantum cœlum distat
à terra.

Par enim spacium à terra in Tartarum caligino-
sum.

Nouem enim noctes ac dies ferrea incus
Cœlitus delapsa , decimo die ad terram perueni-
ret:

Nouem rursus noctes & dies ferrea incus
Ex terra descendens , decimo die ad Tartarum
perueniret.

Quem circa ferreum septum ductum est. circum v.
ipsum nox

Triplici ordine fusa est circa collum , sed superne
Terræ radices creuerunt , & infructuosi maris.

Illic dij Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt , consiliis Iouis nubicogi,
Loco in squalido , vastæ vltima terræ.

His non exitus patet : portas v. imposuit Nep-
tus

Ferreas : murus etiam circumdatus vtrinque.

Illic Gyges, Cottusque & Briareus magnanimus
Habitant , custodes fidi Iouis ægida habentis.

Ibidem terræ tenebricosæ , & Tartari opaci, .

Pontique infructuosi , & cœli stelligeri,

Ex ordine omnium fontes & fines sunt,

Molesti, squalidi , quos oderunt etiam ipsi dij

Hic

Εμμενέως ἰμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ φρεσὶ τοῖσι μάχῃ δειμῖαν ἔχειραν,
 Κόττος τε Βειάρεως τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
 Οἳ ῥα τεικασίας πέτραις σιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 Πέμπον ἐπαυυτέρας, κατὰ δ' ἰσκίασαν βελέεσσιν
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πέμψαν, καὶ δισμοῖσιν ἐσαρχαλείοισιν ἔδνησαν,
 Νικήσαντες χερσὶν ὑπὸ θυμῷ ὡς ἰόντας.
 Τόσσον ἔνεργ' ὑπὸ γῆς, ὅσον ἔρανος ἔς' ἀπὸ γαίης.
 Ἰσὸν γάρ τ' ἀπὸ γῆς εἰς τάρταρον ἠερόεντα.
 Ἐννία δ' νύκτας τε καὶ ἡμέρας χάλκεον ἄκμων
 Οὐρανόθεν καπιῶν, δεκάτη εἰς γαῖαν ἵκοιτο·
 Ἐννία δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέρας χάλκεον ἄκμων
 Ἐκ γαίης καπιῶν, δεκάτη εἰς τάρταρον ἵκοι.
 Τὸν πῖε χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν γυῖ
 Τεισοι χεῖρ' ἐχέυται περὶ δειρῷ, αὐτὰρ ὑπὸ φθον
 Γῆς ῥίζαι πεφύασιν καὶ ἀτρυγέτιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τιτῶνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
 Κεκρύφαται βελῆσι Διὸς νεφεληγερέταο,
 Χάρα ἐν εὐρώεντι, πηλώρης ἔστατα γαίης.
 Τοῖς ἐκ ἐξετόν ἐσι πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χθονείας τείχες περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βειάρεως μεγάθυμος
 Νείοισιν, φύλακες πρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.
 Ἐνθα δὲ γῆς θνοφερῆς, καὶ τάρταρον ἠερόεντος
 Πόντος τ' ἀτρυγέτιο, καὶ ἔρανος ἠερόεντος.
 Εξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
 Ἀρχαλὲς, εὐρώεντα, τὰ τε συγείοιαι θεοὶ ὅτ'.

Χάσμα μέγ'· ἔδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Οὔδας ἴκοιτ', εἰ ὥρῳτα πυλέων ἐντοδὲ γένοιτο.
 Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι περὶ θυέλλα θυέλλη
 Ἀργαλέον, δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τῆτο τέρας, καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
 Ἐσηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.
 Τῶν ὥρῳδ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχετ' ἔρανὸν εὐρύμ
 Ἐσηὸς κεφαλῇ τε καὶ ἀκρυάτῃσι χέρεσσιν
 Ἀσεμφείως ὅδι Νύξ τε καὶ Ημέρα ἀμφὶς ἴδουσι.
 Ἀλλήλας περὶ σείπον, ἀμειβομένη μίγαν ἔδον,
 Χάλκεον, ἢ μὲ ἔσω καταβήσεται, ἢ ᾗ θύραζεν
 Ἐρχέται ἔδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἔέρχεται.
 Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἐκτοδὲν ἴδουσι,
 Γαῖαν ἐπιδρέφεται, ἢ δ' αὖ δόμων ἐντὸς ἴδουσι,
 Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρῳ ὁδοῦ, ἔς' αἷ ἴκηται.
 Ἡ μὲρ, ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
 Ἡ δ' ὕπνον μὲ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο
 Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠερεσιδεῖ.
 Ἐνθα ᾗ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
 Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· ἔδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἡέλιος φαέδων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὐρανὸν εἰσανιῶν, ἔδ' ἔρανόνδε καταβαίνων.
 Τῶν ἑτέρες μὲ γῆν τε καὶ εὐρέα γῶτα θαλάσσης
 Ἠσυχὸς ἀνδρέφεται καὶ μελιχρὸς ἀνθρώποισι.
 Τὲ δ' οἱ σιδυρὴν μὲ κραδίη, χάλκεον δ' εἰ οἱ ἦτορ
 Νηλεὲς ἐν σήδεσσιν· ἔχει δ' ὃν περὶ λάβησιν
 Ἀνθρώπων ἑχθρὸς ᾗ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἐνθα θεῶ χθονίε ὥρῳδεν δόμοι ἠχήμεντες.

Hiatus ingens. nec vero toto integro anno
Solum attingeret. vbi primum portas intra venerit:
Sed sane huc & illuc ferret impetuosa procella
Molesta : horrendumque etiam immortalibus diis
Hoc monstrum:& noctis obscuræ domus horreda
Stans , nubibus oblectæ nigris.

Has iuxta Iapeti filius sustinebat cœlum latum,
Stans capiteque & indefessis manibus
Firmiter , vbi Noxque & Dies circum euntes
Sese mutuo compellabant , alternis subeuntes
magnum limen,

Ferreum. hæc quidem intrat , illa vero foras
Egreditur , neque vnquam vtrasque domus intus
cohibet,

Sed semper altera saltem domos extra existens,
Teram super mouetur : altera rursus in domo
existens,

Expectat eiusdem horam itineris , donec veniat.
Hæc quidem terrestribus multa cernens lumen
habens,

Illa vero Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox noxia,nube recta atra.

Ibi autem Noctis obscuræ filij domus habent,
Somnus & Mors , graues dij : neque vnquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum scandens,nec cœlitus descendens.

Horum alter quidem terramque & lata dorsa
maris

Quietus percurrit & placidus hominibus.

Alterius vero ferreum quidem cor , æreum vero
ei pectus

Crudele in præcordiis.habet a.quem primum arri-
puerit

Hominum: hostis vero etiam immortalibus diis.
Illic dei inferi in interiore parte ædes resonantes,
Fori

Fortisque Plutonis, & grauis Proserpinæ,
Stant. Horrendus autem canis pro foribus custo-
dit,

Sæuus: artem autem malam habet. introeuntes
quidem

Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
Exire v. nō iterum permittit denuo, sed obseruans
Deorat, quemcumque prenderit portas extra
euntem

Fortisque Plutonis & grauis Proserpinæ.
Ibidem habitat abominanda dea immortalibus,
Horrenda Stryx. filia reciprocantis Oceani,
Maxima natu. seorsim v. à diis inclytas ædes in-
colit

Ingentibus saxis superne tectas. circum v. quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ sunt.

Raro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
Nuncia versatur super lata dorfa maris,
Quando lis & contentio inter deos exorta fuerit:
Et sane quiquis mentiatur celestes domos tenen-
tium.

Iupiter tum Irim mittit, deorum magnum insin-
randum vt ferat

E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam
aquam,

Frigidam, quæ è petra destillat alta,
Excelsa. multum vero subtus terram spaciosam
E sacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu. decima vero pars attributa est.

Nouem quidem circa terramq;, & lata dorfa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare cadit,

Vna v. ex petra profluit, magnum damnum diis.
Quisquis periurium libens iurauerit

Immortalium, qui tenent verticē niuosi Olympi,
Iacet spiritus expers integrum per annum:

Necque

Ἰφθίμῳ τ' Αἰδέω καὶ ἱπαινῆς Περσεφονείης
 ἑσᾶσιν. δεινὸς δὲ κύων παρπαρίζε φυλάσσει,
 Νηλεΐης, τὸ χέλυ δὲ κακλὴ ἔχει. εἰς μὲν ἰόντας
 Σαίνει ὁμῶς ἔρῃ τε καὶ ἕασιν ἀμφοτέρωσιν.
 Εξελθεῖν δ' ἐκ αὐτῆς ἐὰν πάλιν. ἀλλὰ δοκεύων
 Εἰδίδει ὅν κα λάβῃσι πυλέων ἐκτοδεν ἰόντα
 Ἰφθίμῳ τ' Αἰδέω καὶ ἱπαινῆς Περσεφονείης.
 Ενθάδε γαίεσσιν εὐχερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
 Διὸν Στύξ, θυγάτηρ ἀψορρέου Ωκεανοῖο
 παρθευτάτη νόσφιν ὅθι θεῶν κλυτὰ δώματα γαίῃ
 Μακροῖσι πίττεισι κατρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
 Κίρσιν ἀργυρείοισι πρὸς ἔρανον ἐσθλὴν κταται.
 Παῦρα δὲ θαύματος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ιεῖς,
 Ἀγγελίῃ πωλεῖται ἐπ' εὐρέα γῶτα θαλάσσης,
 Οππότ' εἰς καὶ νείκε· ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
 Καί ῥ' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 Ζεὺς δὲ τε Ιεὺν ἐπιμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνείκει
 πηλόθεν ἐν χερσὶν παρὰ χύον πολυώνυμον ὕδωρ,
 Ψυχρὸν, ὅτ' ἐκ πύργου καταλείβεται ἡλιβάτοιο
 Τφῆλῆς, πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρύοδεῖν
 Εξ ἱερῷ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ὅπῃ μοῖρα δέδασται,
 Εννεὰ μὲν περὶ γλῶττι καὶ εὐρέα γῶτα θαλάσσης
 Δίνης ἀργυρῆς εἰλιγμῇ· ὅθι εἰς ἄλλα πίπτει,
 Ἡ δὲ μὲν ἐκ πίττης παρρεῖ, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ος κεν τλήῃ ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ
 Ἀθανάτων οἳ ἔχουσι χάριν νιφόεντος Ὀλύμπου,
 Κεῖται νήϊν· ὅθι τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄνθρωπον
 Βρώσῃ, ἀλλὰ τε καί ται ἀνὰ πινύσσος καὶ ἀνὰ μηδός
 Σπρωτῆς ἐν λεχέσσι, κακὸν δὲ ὅτι κῶμα καλὴ ὑπνίει.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 ἀλλ' οὐδὲ ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄδλ'·
 Εὐνάετις γὰρ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἔόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βελὺ δ' ἐπιμίσγεται ἐδὲ ὅτι δαίτας
 Εὐνία πάντα ἔτα δέκατ'· ἀ' ἐπιμίσγεται αὐτῆς
 Εἰρίας ἀδακῶν οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχισι.
 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγρὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 Ωγύχον· τὸ δ' ἴησι κατασφίλει διὰ χώρας.
 Ἐνθα γὰρ γῆς δνοφερῆς καὶ ταρτάρου ἠέρεντες,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ ἑρανοῦ ἀσερόντος,
 Εξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 Ἀρχαλὲ' εὐρώοντα, τὰ τε σύγχεσι θεοὶ πῦρ.
 Ἐνθα δὲ μαρμάρειά τε πύλαι, καὶ χάλκεα ἐδὸς
 Ἀσεμφῆς, ῥίζησι διωλεκέεσσιν ἀφηνῶς,
 Αὐτοφυῆς· παρόθεν γὰρ θεῶν, ἐκ ποθεν ἀπάντων,
 Τιτῆνες ναίοισι· πέριχ' ἅεσι ζοφεροῖο.
 Αὐτὰρ εἰσιμαράροιο Διὸς κλειτοὶ δῆτι κουρεῖ
 Δώματα ναετῶσις ἐπ' Ωκεανοῖο θεμέθλοισι,
 Κότ' οὐδὲ Γύγης· Βεῖαρεων γὰρ μὲρ ἡμῶν ἔοντα,
 Γαμβρόν ἐόν ποίησε βαρύκτυπος Εὐνοστήαιος.
 Δῶκε γὰρ Κυμοπόλειαν ὀπύειν, θυγατέρα ἦν.
 Αὐτὰρ ἔπει Τιτῆνας ἀπ' ἑρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 Οπλότατων τέκε παῖδά· Τυφώϊα Γαῖα πλώρη,
 Ταρτάρου ἐν φιλόπηπ, διὰ χερσὶν Ἀφροδίτῃ.
 Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰχθυῖ ἔργματ' ἔχουσιν,

Neque ambrosiæ & nectaris accedit propius
 Cibum : sed iacet non respirans , & mutus,
 Stratis in lectis , malus autem veternus obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum
 per annum,

Alia ex alia excipit molestissima ærumna.
 Nouennio autem à diis relegatur sempiternis,
 Neque vnquam ad consilium ineundum com-
 miscetur , neque ad epulas
 Nouem totis annis. decimo tandem commiscetur
 iterum

Cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaque iuramentum constituerunt dii, Sty-
 gis perennem aquam

Antiquam istam , quæ tranat aridum locum,
 Ibi autem terræ caliginosæ & Tartari obscuri,
 Pontique infructuosi, & cœli stellati,
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
 Molesti , squalidi , quos oderunt etiam dii ipsi.
 Illic splendidæque portæ , & æreum limen
 Immotum , radicibus longis compactum,
 Sua sponte natum. ante illud v. extra omnes deos
 Titanes habitant , vltra Chaos caligine obductum.
 Cæterum valde tonantis Iouis inclyti auxiliarij,
 Domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum exi-
 stentem,

Generam suam fecit grauius fremens Neptunus.
 Dedit autem Cymopoliam , vt ducat in vxorem
 filiam suam.

Ast vbi Titanes à cœlo expulsi Iupiter,
 Minimum natu peperit filium Typhocum Terra
 magna,

Tartari in amore , per auream Venerem.

Cuius manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.

Et pedes indefessi robusti dei. ex humeris vero ei
 Erant centum capita serpentis horrendi draconis,
 Linguis nigris lambentes. præterea ex oculis ei
 Admitandis in capitibus sub superciliis ignis mi-
 cabat,

Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat
 cernentis,

Voces quoq; in omnibus erant horrendis capitibus,
 Omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem.
 interdum enim (sum

Sonabant, ut diis intelligere liceret, interdum rur-
 Tauri valde mugientis, robore insuperabilem
 vocem, ferocis: (bentis:

Interdum rursus leonis impudentem animum ha-
 Interdum rursus catulis similia, mira auditu:

Interdum v. stridebat, resonabantque motes alti.

Et sane fuisset opus perplexum die illo,

Atque ipse mortalib. & immortalibus imperasset,
 Nisi statim intellexisset pater hominumque deo-
 runque.

Grauitè autem intonuit, atque fortiter, vndique
 vero terra

Horrende edidit fragorè, & cœlum latum superne,
 Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terræ.
 Pedibus vero sub immortalibus magnus contrem-
 nuit Olympus

Insurgente rege. ingemiscebat autem tellus.

Ardor aut ab utrisque occupabat nigrum pontum,

Tonitruque, & fulguris igne ab isto immani,

Valde spirantium ventorumque & fulminis ardētis.

Fervebat aut terra omnis, & cœlum, atque mare.

Æstuabant etiam circum litora, circumquaque
 & vndique fluctus

Impetu deorum: commotio v. difficilis sedatu coo-
 riebatur.

Expauit

Καὶ πόδες ἀνέματα κρατεροῦ θεοῦ ἐπὶ δέ οἱ ὤμων
 Ἡν ἔχοντον κεφαλῇ ὄφις, δεινοῖο δράκοντος,
 Γλώσσησι δ' ὀφειρῇσι λελειχμότες ἐπὶ δέ οἱ ὄσων
 Θεωπίσι κεφαλῇσιν ὑπὸ ὄφρυσιν πῦρ ἀμάρυσσε.
 Πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομήλοιο.
 Φωναὶ δ' ἐπὶ πάσῃσι ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
 Παντοίου ὅπ' ἰεῖσαι, ἀδύσφατον. ἄλλοτε μὲν γὰρ
 Φθγγον δ', ὥς τε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὐτῷ
 Ταίρεε ἐειδύχων μὲν ἔσχεπεν ὄσων ἀγάνεον,
 Ἄλλοτε δ' αὐτὲ λήνυτο ἀνάσσεια θυμὸν ἔχοντος,
 Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα δαύματ' ἀκούσκει,
 Ἄλλοτε δ' αὖ ροίζαρχ', ὑπὸ δ' ἦχευ ἕρεια μακρά.
 Καὶ τὺ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἡματι κείνῳ,
 Καὶ κεν ὄγμ' ὀνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάξεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον. ἀμφὶ δ' αἶσα
 Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ ἕρανός ἐυρύς ὑπὲρθεν,
 Πόντος τ' ὠκεανὸς τε ῥεαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ ἀθανάτοις μέγας πελεμίζειτ' ὀλύμπου

προς

Ορρυμβόιο ἀνάκτορ' ἐπεσενάχζε δ' αἶσα.
 Καῖμα δ' ὑπὸ ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
 Βροτῆς τε σερπῆς τε πυρὸς ὑπὸ τοῖο πελώρου,
 Πρησέων ἀνέμων τε κεραυνῶν τε φλεγέθοντες.
 Εἴξε δ' ἡ χθὼν πᾶσα, καὶ ἕρανός ὑδὲ θάλασσα.
 Οὔε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτῆας, περί τ' ἀμφὶ τε κύματα μέγα

χρᾶ

Εἰπὴν ὑπὸ ἀθανάτων ἔνοσις δ' ἄσβεστος ἱρώρετ'

Τρέας' αἰδης δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσταν,
 Τιτλῶες δ' ὑποταρτάειν, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες,
 Ασβέσου κελεύειο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὐκ ἐκέρδιον ἔον μῆϑ', εἴλετο δ' ὅπλα.
 Βροντῶν τε σερπῶν τε καὶ αἰδαλόεντα κεραυνόν,
 Πλῆξεν ἀπ' ἐλύμπιο ἐπάλμῳ, ἀμφὶ δ' ὅσους
 ἔωφρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμνασε πληγῇσιν ἱμάσας,
 Ηεπε γωθεῖς, σενάχζε δ' γαῖα πελώρη.

Φλόξ δ' κεραυνωθέντες ἀπύουτε τοῖο ἀνέκτος,

Οὔρεσ' ἐν βίῳσιν αἰδῆης παιπαλοέσσης,

Πληγέντος. πολλὰ δ' πελώρη χαίετο γαῖα

Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτύκετο κασιτέρος ὤς,

Τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὑπὸ τ' εὐτρήτη χαλκοῖο

Θαλάδεις, καὶ σίδηρος ὅσῳ κραώτετατός ἔστιν,

Οὔρεσ' ἐν βίῳσιν δαμαζόμεσ' πυρὶ κηλέῃ,

Τήκεται ἐν χθονὶ δῖῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλας πυρὸς αἰδομένοιο.

Γίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάρων ἐς τάρταρον εὐρύ.

Ἐκ δ' Τυφώεσ' ἐς ἀνέμων μῆϑ' ὕχρον αἰντῶν,

Νόσφι Νότου, Βορείῳ τε, καὶ ἀργέσειω Ζεφύρῳ.

Οἳ γὰρ μῆνι ἐκ θεόφιν γενεῇ, θυητοῖς μέγ' ὄνταρ.

Αἱ δ' ἄλλαι μὰ ψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,

Αἱ δὲ τοι αἰπλοῦσαι ἐς ἡερεϊδέα πόντον,

Πῆμα μέγα θυητοῖσι, κακῇ θυόισιν ἀέλλη·

Ἀλλοτε δ' ἄλλαι ἄναι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,

Ναύτας τε φθείρουσι κακοῦ δ' ἐ γίνεται ἄλκη

Ἀνδράσιν οἳ καίνουσι σικαντῶσιν κατὰ πόντον.

Expauit autem Pluto inferis mortuis imperans,
 Titanesque sub Tartarum detrufi, à Saturno feor-
 fim existentes,

Ob inextinguibilem fremitum & grauem confi-
 ctum.

Iupiter vero postquam collegit fuum robur, sum-
 pfitque arma,

Tonitruque, fulgurque, & conufcans fulmen,
 Percuffit ab Olympo infiliens. circum v. omnia
 Combuffit ingentia capita fœui portenti.

Cæterum vbi ipfum vicit iëtibus pereutiens,
 Cecidit mutilatus : ingemifcebat autem terra va-
 fta.

Flamma aut fulmine iëtto profiliebat ab hoc rege,
 Montis in faltibus opacis afperis,

Percuffo. multa autem vafte ardebat terra,
 Ardore ingenti, & liquefcebat ftannum veluti
 Arte ab iuuenum, & à fabrefacto catino fuforio
 Calefactum, atque ferrum quod folidiffimum eft,
 Montis in faltibus, victum ab igne combuftiuo,
 Liquefcit in terra diuina fub Vulcani manibus:

Sic fane liquefcebat terra fulgore ignis ardentis.
 Abiecit auté ipfum animo mœftus, in Tartarum
 latum.

Ex Typhoeo autem eft ventorum vis humide
 flantium:

Excepto Noto, Boreaue, & celeri Zephyro.
 Qui fane ex diis funt natiuitate : hominibus ma-
 gna vtilitas.

Aft alij fine vfu venti infpirant mare,
 Qui vtrique incidentes in obfcurum pontum,
 Clades magna hominib. graui rapiuntur turbine,
 Nunc hi, nunc illi flant, diffipantque naues,
 Nautasque perdunt. mali aut non eft remedium
 Viris qui illis occurrerint in ponto.

Iidem rursum per terram immensam florib. ornatâ
Opera iucunda corrumpunt humo prognatorum
hominum,

Replentes pulvereque & molesto palearum stre-
pitu.

Sed postquam sane laborem dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum iubebant regnare atque imperare,
Ex Terræ consilio, Olympium late cernentē Iouē,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite distribuit
munia.

Iupiter autem deorum rex primam vxorē suam fe-
cit Metin,

Plurimum ex diis edoctam, & mortalib. hominib.
Sed cum iam esset deam cæsis oculis Mineruam
Paritura, tum demum dolis animo decepto,
Blandis sermonibus, suam condidit alium,
Telluris consiliis, & Cœli stellati.

Sic enim ei consuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Iouis loco, deorum sempitemorum.
Ex hac enim in fatis erat prudentes liberos nasci.
Primam quidem, virginem cæsis oculis apud Tri-
tonem genitam,

Par habentem patri robur, & prudens consilium.
Cæterum deinde sane filium deorum regum & vi-
rorum

Erat paritura, magnum animum habentem:

Sed illam sane Iupiter ante in suū cōdidit ventrē,
Ut nempe ei indicaret dea bonumque malumque,
Postea duxit splēdidā Themis, quæ peperit Horas,
Eunomiamque, Diemque, & Irenen florentem:
Quæ opera matura faciunt mortalib. hominibus:
Parcasque, quibus maximum honorem dedit
prudens Iupiter,

Clothoque, Lachesinque, & Atropon: quæ dant
Morta

Αἰδ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνδριόεσσαν
Εργ' ἐρατὰ φθείραισι χαμαιγενέων ἀνδρώπων,
Πιμπλεύσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλίης κολοσσοῦτε.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξέτελεσαν,
Τιτλώεσι δ' ἢ πριάων κρίναντο βίηφι,
Δὴ ῥα τότε ὠτρύνον βασιλδέμεν ἠδ' ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσυώησιν, ὀλύμπιον εὐρύσπα ζυῶ
Αθανάτων. ὃ δ' τοῖσιν εὖ διεδάσσατο πριάς.
Ζεὺς δ' θεῶν βασιλεὺς κορότῳ ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδὴ ἀνιδέοντ' ἀνδρώπων.
Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὸν γλαυκῶπιν Αθλίω
Τέξεδαι, τότε ἔπειτα δόλη φρένας ἐξαπατήσας
Αἰωολίοισι λόχοισιν, ἐλὼ ἐσχάτθετο νηδυνί,
Γαίης φραδμοσυώησι καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντος.
Τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτῃ, ἵνα μὴ βασιλὴίδα πυλὼ
ΑΛΘ' ἔχη, Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰετγενετῶν.
Εκ γὰρ τ' εἴμαρτο περίφρονά τέκνα γενέδαι.
Πρώτῃ γὰρ κούρῃ γλαυκῶπιδα Τειτογένειαν
Ἰσον ἔχουσαν πατρὶ μὲν καὶ ὀπίφρονά θυλιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
ἤμελλεν τέξεδαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα
Αλλ' ἄρα μιν Ζεὺς κορόθεν ἐλὼ ἐσχάτθετο νηδυνί
Ὡς δὴ οἱ οἶσάσθαι τε θεὰ ἀγαθὸν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ωρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρλίην τε θαλῆαν.
Αἴτ' ἐργ' ὠραίοισι κατὰ δηνυτοῖσι βροτοῖσι
Μοῖρας δ' ἥς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα θεός,
Κλωθὴν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἀΐονα. αἵ τε διδρυῖσι

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχεν ἀγαθόν τε κακόν τε.
 Τρεῖς δ' εἰς Εὐρυόμην Χάριτας τέκε καλλιπαρκοῖς,
 Ωκεανὸς κούρη πολυήρατον εἶδες ἔχουσα,
 Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἔρατεινόν.
 Τῶν καὶ ὑπὸ βλεφάρων ἔρθε· εἶβεν δὲ κοῦράων
 Λυσιμελής· καλὸν δ' ἐστ' ὡς ὄφρυσιν δερκιδόων-
 τι.

Αὐτὰρ ὁ Δῆμιτρός θ' πολυφόβης εἰς λέχος ἦλθεν,
 Ἡ τέκε Περσεφόνειν λοκώλενον, ὣς Αἰδωνεύς
 ἤρπασεν ἥς παρὰ μητρός· ἔδωκε δ' μητιέτα Ζεὺς.
 Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσασατο καλλιπάρκοιο,
 Ἐξ ἥς αἱ Μῆσαι χερσὶν ἀπυκνέες ἐξεγένοντο
 Ἐννία· τῆσιν ἄδον θαλία καὶ τέρψις αἰοδῆς.
 Ἀντὶ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτέμιον ἰοχέαιραν,
 ἱμερόεντα γόνον πέει πάντων ἑρατειῶν,
 Γένεατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃ μιγνῆσα.
 Λοιδοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποίησάτ' ἀκοίτην,
 Ἡ δ' Ἠέην καὶ Ἀρηά καὶ Εἰλείθυαν ἔπικτε,
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδά Τειτογένειαν,
 Διγνὴν, ἐρρεκύθειμον ἀγέρατον, ἀτρυτάνην,
 Πότνην, ἥ κελαδοί τε ἄδον, πολεμοί τε, μάχαι τε
 ἤρην δ' Ἠφαιστὸν κλυτὸν ἐν φιλότῃ μιγνῆσα
 Γένεατο, καὶ Ζαμφήσσει, καὶ ἦεισεν δ' ὦρσεν αἰὲς
 Ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένον ἑρατειῶν.
 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἑκτύπου Ἐννοσηαίης,
 Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
 Πυθμόν ἔχων, παρὰ μητρί φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακτὶ

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.

Tres v. Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,

Oceani filia, peroptabilem formam habens,

Aglaïam & Euphrosynen, Thaliâque amabilem,

Quarum & palpebris amor destillat contuetium

Soluens membra, incundum v. superciliis aspiciunt.

Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,

Quæ peperit Proserpinâ pulchris vlnis, quâ Pluto

Rapuit sua à matre: dedit aut consiliarius Iupiter.

Mnemosynem v. deinceps amavit pulchricornam,

Ex qua Musæ aurea mitra reuinctæ natæ sunt,

Nouem, quibus placent conuiuia, & oblectatio cantus.

Latona autem Apollinem & Dianam sagittis gaudentem,

Desiderabilem prolem præ omnibus coelicolis,

Peperit sane, Ægiochi Iouis amor mixta.

Postremam v. Iunonem floridam duxit uxorem.

Hæc autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,

Mixta amore deorum regi & hominum.

Ipse v. ex capite, cæsis oculis præditâ Tritogeniâ.

Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam.

Venerandam cui clamoresque placuerunt, bellaque pugnæque.

Iuno autem Vulcanum inclytum, amor indulgens,

Peperit (& vires intendit, & contendit cum suo marito.)

Præ omnibus, artibus ornatum, coelicolis.

Ex Amphitrite autem & graui crepo Neptuno.

Triton lare potens natus est magnus: qui maris

Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem.

Incolit aureas ædes magnus, deus sed Marti
 Clypeos dissecanti, Venus Timorē & Metū pepit,
 Graues, quique virorum densas turbent phalanges
 In bello horrido, vna cum Marte vrbes deuastante,
 Et Harmoniam quam Cadmus magnanimus du-
 xit vxorem.

Ioui v. Atlantis filia Maia peperit gloriosum Mer-
 curium,

Præconem deorum, sacrum lectum conscendens.

Cadmi filia v. ei Semele peperit clarum filium,

Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,

Immortalem mortalis, nunc vero ambo dii sunt.

Alcmene vero peperit vim Herculanam,

Mixta in amore Iouis nubicogi.

Aglaïam v. Vulcanus percelebris, utroque pede
 claudicans

Minimam natu è Gratiis floridam duxit vxorem.

Sed aureo crine conspicuus Bacchus flauam A-
 riadnen,

Filiam Minois, in flore existentem fecit coniu-
 gem:

Hanc vero ei immortalem expertemque senij fe-
 cit Saturnius.

Heben autem Alcmene pulchros talos habentis
 fortis filius,

Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,

Filiâ Iouis magni, & Iunonis aureis calceamentis v-

Pudicam duxit vxorem in Olympo niuoso: (tentis

Felix, qui magno facinore inter deos confectus,

Habitat illæsus, & expert senij omnibus diebus.

Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis

Parceis, Circenque & Æetem regem.

Æetes autem filius lucem hominibus dantis Solis,

Filiam Oceani perfecti fluuij (præditam,

Duxit, deorum consilijs, Idyam pulchris genis

Hæc

Ναίει χεύσας δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀρηϊ
 Ρινότορα Κυθήρεια φόβον καὶ Δεῖμον ἔπκτιν
 Δεινὸς, οἳ δ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέοισι φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρύοντι σὺν Ἀρηϊ πολισπόρθον.
 Ἀρμονίῳ δ' ἰὺ Κάδμῳ ἑρδυμος δέτ' ἀκοιτίν.
 Ζῶν δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῖον
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχῳ εἰσακαβᾶσα.
 Κάδμειν δ' ἄρα οἱ Σειμέλῃ τέκε Φαίδιμον υἱόν,
 Μιχθεῖος ἐν φιλότῃ, Διώνυσον παλυνθία,
 Ἀθανάτον θνητῇ. γαῦ δ' ἀμφοτέρω θεοὶ εἰσίν.
 Ἀλκιδίῃ δ' ἄρ' ἔπκτε βίῳ Ἡρακλεῖν,
 Μιχθεῖος ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέτας,
 Ἀγλαίῳ δ' Ἡφαιστῷ ἀγαυτὸς ἀμφιγυῖος,
 Ὀπλοτάτῳ Χαρίτων, θάλαρ' αὖ ποίησάτ' ἀκοιτίν.
 Χρυσόκομος δ' ἑ Διώνυσος Ξανθῷ Λειάδῃ,
 Κούρῳ Μίνῳ δ' αὖ θάλαρ' αὖ ποίησάτ' ἀκοιτίν.
 Τῷ δ' εἰ θάνατον καὶ ἀγῆρω θῆκε Κρονίων.
 Ἦβλῳ δ' Ἀλκιδίῃς καδμηιοφύρεν ἀλκιμος υἱὸς,
 Ἰς Ἡρακλῆα τελείας σονόεντας ἀέθλους.
 Παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρῃ χρυσοπέδιλε,
 Λιδεῖν δέτ' ἀκοιτίν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόντι.
 Ολβίῳ δ' ὅς μιν ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
 Ναίει ἀπήμαντος, καὶ ἀγῆρα ἥματα πάντα.
 Ἥλιον δ' ἀπάματι τέκε κλυτὴ Ωκεανίη
 Περσηῖς Κίρκῳ τε, καὶ Αἰνείῳ βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς Φαεσμιβρότε Ἥλιος,
 Κύρῳ Ωκεανοῖο τελέντος ποτεμοῖο
 Ἰῆμε, θεῶν βελήσιν, ἰδὲ ἄν καλλιστάρηον.

Ἡ δ' εὐοί Μήδειαν εὐσφυσεν ἐν φιλότῃ
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῷ Ἀφροδίτῃ.

Τρεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσόν τ' ἥπυρρί τε, καὶ ἄλμυρὸς ἐνδοθι πόντος.
Νῦν ὃ θεῶν φύλον αἰεῖσα τε κ' ἀνέπειαι
Μῦσαι Ολυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Οὔσα δ' ἠδ' Ἀθηναίῃσιν παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γέναντο θεοῖς ἐπείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλετόν ἐγείνατο, δῖα θεῶν,
Ἰασίῳ ἥρωι μεγάς ἔρατ' ἠφιλότῃ,
Νηφ' ἐνὶ τετπόλῳ, Κρήτης ἐν πόντι δῆμον
Ἐθλόν' ὅς εἰσ' ὅππῃ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν τὰ ὃ πυχόν τε, καὶ ἔκ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τόν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὠπάσεν Ὀλβον.
Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ θυγάτηρ χρυσοῦς Ἀφροδίτης,
ἔνα καὶ — — — — —
Ἀυτονόῳ δ', ὡς γῆμον Λεισαίῳ βαθυχαίτῃ,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον εὐστεφαῖον ἐνὶ Θήβῃ.
Κύρῃ δ' Ὀκεανοῖο Χρυσάοι καρτερεθύμῃ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτῃ,
Κοιμήσῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρπυσιν ἀπαιτῶν,
Τηρυονῆα τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακληεῖν,
Βροτῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῃ εἰς Ἐρυθεῖαν.
Τιδωνῶ δ' Ἡὸς τέκε Μήμονα χαλκοκορυστῆν,
Αἰδιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαδίωνα ἀνακτα.
Αὐτὰρ τοὶ κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν,
Ἰφιδίῳ φαίδοντα, θεοῖς ὅππῃ κελον ἀνδρα.
Τόν ῥα γένον τρεῖς ἀνδρες ἔχοντ' ἱερὸν δῖον ἕως

Hæc a. ei Medeam pulchros habentem in amore
Peperit, subacta per auream Venerem. (tes,

Vos quidem nunc valete cælestes domos tenen-
Insuleque & cōtinentes terre, & salus intus Pōtus.
Nunc autem dearum cœtum cantate blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiaæ Iouis Ægiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes,
Immortales, pepererunt diis similem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præstâtissima deart
Iasio heroi mixta iucundo amore,
Nouali in ter proscisso, Cretæ in pingui populo,
Bonum: qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
Omnem: qui vero obuiam fuerit, & cuius ad ma-
nus venerit,

Illum locupletem fecit, multamque ei præbuit
foelicitatem.

Cadmo præterea Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino & Semelen, & Agauen pulchras genas ha-
bentem,

Autonoenque, quam duxit Aristæus densa cæsarie
præditus,

Peperit, Polydorum, mœniis pulchre cinctis in
Thebis.

Fili a v. Oceani Chrysaëri magnanimo

Mixta amore abundantis auro Veneris,

Callirhoe peperit filium mortalium præstantissimæ

Geryonæ, quæ interfecit vis Herculana, (omnium

Boues propter flexipedes circumflua in Erythæa,

Tithono vero Aurora peperit Memnona ætea
galea munitum,

Æthiopum regem, & Emathionem regem.

Verum Cepharo peperit inclytum filium,

Fortem Phæthontem, diis similem virum,

Quem sane iuuenem tenerum florem habentem
gloriosæ pubertatis,

Puerum

Puerum iuuenilia sapientem, amans risus Venus,
 Incitavit, abripiens, & ipsum in templis
 Ædituum nocturnum fecit, dæmonem diuinum.
 Filiam vero Ætæ à Ioue nutriti regis
 Æsonides, voluntate deorum sempiternorum
 Abduxit ab Ætæ, peractis suspiriosis certaminibus
 Quæ multa imperabat magnus rex superbus,
 Iniurius Pelias & impius, fortium facinorum patra-
 tor.

Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeffus,
 Veloci in naue vehens nigris oculis præditam
 puellam,

Æsonides, & ipsam floridam fecit vxorem.
 Et sane hæc domita ab Iasone pastore populorum,
 Medeam peperit filium, quem in montibus edu-
 cabat Chiron

Phillyrides: magni v. Iouis voluntas perficieba-
 tur.

Cæterum Nerei filia marini senis,
 Phocum quidem Psamathe peperit, præstantissima
 dearum

Æaci in amore, per auream Venerem.

A Peleo autem subacta dea Thetis argenteos pe-
 des habens,

Peperit Achillem prorumpentem per viros, leo-
 nis animo præditum. (rea,

Æneam porro peperit pulchre coronata Cythe-
 Anchisæ heroi mixta iucundo amore, (uosa.

Idæ in verticibus, habentis multos anfractus, syl-

Circe vero, Solis filia, filij Hyperionis,

Peperit Vlyssis ærumnosi in amore,

Agrium, atque Latinum inculparumq;, fortemque,

Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum,

Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.

Nausithou v. Vlyssi Calypso excellentissima dearum
 Peperit,

Παῖδ' ἀπαλὰ φρενέεντα φιλομμείδης Ἀφρεδίτη
 Ωρ' ἀνέρεϊα μύθη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ γυνοῖς,
 Νηηπόλον τύχον πειύσαστο, δαίμονα δῖον.
 Κέρλυ δ' Αἰήταο διοτρεφέθ βασιλῆθ
 Αἰσονίδης, βυλῆσι θεῶν αἰετγανετάων
 Ηγεπαρ' Αἰήτω, τελέσας σονόεντας αἰδλοῖς,
 Τὲς πολλὰς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ἑσφλίωρ,
 Τρεῖς ἡς Πελίνης, καὶ ἀτάδαλθ ὀβειμοεργός.
 Τὲς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀρίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Ωκεῖνς ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπεδα κούρυν
 Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσας ἀκοῖτην.
 Καί ῥ' ἤγε δμῶδεῖσ' ἑσφ' Ἰήσωνι πομπῇ λαῶν,
 Μῆδεῖαν τέκε παῖδα, τὸν ἕρεσιν ἐπεφε χείρων
 Φιλυφίδης· μέγας ὃ Διὸς νόθ' ἐξετελείτα.
 Αὐτὰρ Νηρῆος κούραι ἀλγίοιο γέροντας,
 Ηπει μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε δῖα θεάων,
 Αἰακοῦ ἐν φιλότῃ, δα χερσὶν Ἀφρεδίπῃ
 Πηλεῖ ὃ δμῶδεῖσα θεᾷ Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥήξινωρα, θυμολέοντα.
 Λινείαν δ' ἄρ' ἐπικτεν εὐσέφανος Κυθήραια,
 Αγχισίῃ ἡρώϊ μαγνὸς ἑρατῇ φιλότῃ,
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι παλυπύχῃ, ὑλκείσῃ.
 Κίρκη δ' Ἡελὸς θυγάτηρ Τωδεονίδαιο,
 Γείνατ' Οδυσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃ,
 Αχαιο, ὃ δὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
 Οἱ δὴ τοι μάλα τῆλε μυχῶν γυνοῶν ἱεράων.
 Πᾶσιν Τυρσίωοισιν ἀγακλυτοῖσιν ἀναῶσιν.
 Ναυσίδου δ' Οδυσῆϊ Καλυψῶ δῖα θεάων

Peperit, Naufinounque, mixta grato amore,
 Hæ quidem mortales apud viros cubantes
 Immortales pepererunt diis pares filios.
 Nunc v. foeminarum agmen cantate suauiloquæ
 Musæ Olympiades, filiaë Iouis Ægiochi.

Finis Theogonia Hesiodi.

EX EOËIS HESIODI.

Qualia Bacchus dedit hominibus in gaudium &
 odium.
 Quicunque largiter bibit, vinum illi est stolidum.
 Simul vero pedes manusque ligat, linguamque,
 mentemque
 Vinculis improvisis amaretque ipsum mollis somnus.

EX MELAMPODIA.

Iucundum .n. est in conuiuio & epulis florentibus
 Oblectare se sermonibus, postquam dapibus saturati fuerint.

Ex eadem.

Huic a. Mares celer nuntius venit per domum.
 Impletumque argenteum scyphum attulit, &
 dedit regi.

Et rursus.

Et tunc vates quidem lorum arcus abstulit manibus.

Iphiclus autem in terga vigebat: illi vero pone,
 Scyphum tenens altera, altera v. sceptrum subleuans,
 Instabat Phylacus, & seruos alloquutus est.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς Ἡσίοδον.

Ασκη μὲν πατρίς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
 Ὅσέα πλησίε πων γῆ Μινυῶν κατέχει
 Ἡσίοδου τῷ πλείεσσι ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν,
 Ἀνδρῶν κρινομένων, ἐν βασιάνῃ σοφίης.

ΑΛΚΑΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Λοκρίδος ἐν γέμει σκιερῇ γένυν Ἡσίοδιο
 Νύμφαι κριμάδων λῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
 Καὶ τάφον ὑψώσαντο γάλακτι ἥ ποιμένες αἰγῶν
 Ἐρράναν, ξανδῶ μίξάμενοι μέλιτι.
 Τσίλω γὰρ ἔγχευ γῆρῳ ἀπέπνειν, ἐννέα μουσῶν
 Ὁ πρέσβις καθαρῶν γυνάμενος λιβάδων.

ANNO

ANNOTATIONES

IN OPERA HESIODI

EX DOCTISSIM.

virorum scriptis

collectæ.

ACINA III. Η ΣΙΟΔΟΥ. Super
Homeri atque Hesiodi ætate, ait Gellius
libr. 3. cap. 11. non consentitur vter naru
prior. dubium tamen non est quin aliquo
tempore eodem vixerint. ΑΣΚΡΑΙΟΥ.) Sacer-
dos fuit templi Musarum in Helicone monte Bœo-
riæ, in Asera pago ad radicem eius montis. Inde Vir-
gilius, quia hunc Poetam è tot Georgicorum scripto-
ribus imitatus est, dixit, *Ascreaunque cano Romana per
oppida carmen.* Εἰς τὰ νῦν Ημίερα.) Non dubium
est, quin idem Virg. initio Georgicorum hanc inscri-
ptionem expresserit hoc versu,

Quid faciat lætas segetes: Quo sidere terram, &c.

Breuiter autem summam rei complectitur hic titulus:
nam per *Opera* significat agriculturam esse artem,
quæ non inerti otio, aut alieno sumptu, sed ipsa a-
ctione peragatur. Per *Dies* autem innuit suo tempo-
re singula facienda esse. In priori igitur *Operum* li-
bro ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obi-
ter etiam alia atque alia præcepta de moribus tra-
dit, ad iustitiam & pietatem colendam, iniustitiam
vero & ignauiam vitandam. In secundo artem a-
griculturne tradit. Duo ergo agit, primum, ut volun-
tarium

tarium habeat agricolam : deinde, ut peritum. V. 1. *Μοῦσαι.*) Duplicem inuocationem ponit : prior hæc ad Musas, posterior (vers. 8.) ad Iouem dirigitur, ut in Perse fratre docendo sit auxiliator. V. 2. *Διὶ τε Δι'*) *Δι'* legendum monet Eustathius : quem sequitur H. Steph. *δὴ* mihi magis probatur. & ita omnes legisse interpretes veteres manifestum : Proclum dico, Tzerzen, Moschopulum. & ita ms. Palatinæ Bibliothecæ. Sic Orpheus Hymnorum suorum initio, *Μάνθανε δὴ Μουσάϊε.* V. 3. *Ὀν τε δία.*) Enumerat pias quasdam sententias de Deo. Porro in *ὄν* potest intelligi, inquit Tzerzes, *τρόπον*, more Attico, ut sit *δ' ὄν τρόπον*, quomodo, cur: quod nonnulli interrogatiue, alij vero absque interrogatione intelligunt. Alij non minus commode exponunt, *δ' ὄν*, vel καὶ *ὄν Δία*, secundum quem Iouem gubernantur homines. *Φατὸς & ῥητὸς* differunt, ut apud Latinos loquor & dico. est enim *Φατὸς*, de quo magna fama est : *ῥητὸς* autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem assumptus. V. 4. *Διὸς*) Musarum responsio. vel, ut alij volunt, poeta ipse respondet ceu a Musis edoctus. V. 5. *Ρῆϊα μὲν.*) Contractio est in voce *ῥῆϊα*, ut Iliad 9. Virgil. quoque dixit *aluaria* pro alucaria. vide Guil. Canterum lib. 7. c. 17. Æsopus (teste Laertio) quum rogaretur quid ageret Deus, respondit : *τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῖ.* V. 9. *Κλῦθι*) Inuocatio ad Iouem. *Ἕμισαι* vocat præcepta de moribus. *Ἕμις ἐπὶ θεῶν*, *διὴ* vero *ἐπὶ ἀνθρώπων.* V. 11. *Οὐκ ἄρα.*) Duplicem narrat contentionem augendæ rei familiaris; alteram vituperandam, quum per iniuriam & scelus cumulantur opes : alteram dignam laude. *ἔλω, λῶ*, pro *ἔσιν*, Attice. Versu 15. *Οὐτὶς τὸ καὶ φιλεῖ.*) Ostendit non fieri per se, ut hæc contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen sit noxia : sed per accidens, quia scilicet non possunt

possint discernere à vere expetendis ea quæ falso boni speciem præ se ferunt : idque naturæ quodam fato. V. 20. ἀπάλαμνον, inertem, qui manus nulli operi admouet. παλάμη enim & manum & ipsum opus significat.

Pagina 4. V. 1. ἀαγθή.) Probat artificum inter se æmulationes. Hos duos versus Plato in Lyfide, & Aristot. 5. Polit. & 2. Rhet. & Galenus, ad priorem noxiam contentionem referunt. Plutarchus autem bonæ illi & salutari cum Poëta nostro attribuit. V. 4. Ὁ Πέρση) Alloquitur fratrem, & iam traditam doctrinam ad eius emendationem accommodat : eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versetur cui singulis temporibus sui prouentus non adfuerint. V. 5. κακόχαρτος, epitheton aptissimum inhonestæ contentionis, quia malis gaudeat, vel quod mali ea gaudeant : ambigua enim huius vocis significatio. V. 7. Ὡς.) absque aspiratione, pro φροντίς. alij legunt ὥς, i. tempus. V. 10. Τοῦ κεκαριστοῦ.) Concessio ironica : Quando ditatus es, & abundas iam re familiari, nec animus à malo reuocari potest, age per me licebit litiges quandiu voles. V. 15. Ἀρπάζων.) βασιλῆας vocat præfectos singularum urbium, quemadmodum & Homerus. V. 17. Μηπίτοι.) Mediocritatem commendat, & redarguit iudices & gubernatores, qui indulgent suis cupiditatibus, & à vitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονεξίαν iniustam : & ostendit primū ipsos ignorare vim & utilitatem iustitiæ longè potiore quam iniustitiæ & πλεονεξίας : deinde etiam non considerare quanta sit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergo per ἡμῶν, mediū inter lucrum & damnum, quod est iustum, & honestius

honestius atque utilius *παντὶς*, i. toto, quo & sua pars retinetur, & alterius ad se pertrahitur. Plato 5. Polit. & 3. Legum intelligit de mediocritate in statibus civilibus amplectenda. V. 19. *Κρύψαντες δ' ἔχουσι*) pro *ἐκρύψαν*, Attice, occulerunt. Causam huius ignorantiae ostendit esse voluntatem Dei, qui voluerit abscondi ab intelligentia communi. hominum hanc faciliorem vitae rationem. V. 20. *Πηδῖος*.) Illius primæ & melioris vitae rationem commendat, ita ut ostendat in ea seruata, posse facile quemque non admodum industrium vel vnius diei labore efficere quod sufficiat in integrum annum. V. 22. *πιδάλιον*) Quidam non pro navis gubernaculo, sed pro stiuâ, stiuamque pro aratro accipiunt. Solent autem rustici instrumenta lignea super fumosa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret. V. 24. *Ἀλλὰ Ζεὺς*) Longam fabulam recenset de Pandora qua docet Iouem iratum abdidiſſe ignem, i. veritatem, quæ penitus abstrusa est in natura: Sed cum Prometheus ostendisset hominibus recta & honesta, misit Iupiter Pandoram, i. voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augetque quotidie sumptus, & quamuis multis modis abblandiatur, malorum tamen omnium, morborumque causa est. Prometheus autem, i. sapiens aliquis monitor, vel ratio, verat recipere voluptatem: at Epimetheus, i. sensus, non auscultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, sed sero recepisse poenitet. Nonnulli paulo aliter exponunt, ut mox patebit. *Προμηθεὺς*, q. *προμηδ' ὀμδμ*, prospiciens, solers, industrius, eoque nomine secundum quosdam intelligitur vis humani ingenij. V. 27. *Κρύψε*.) Iupiter abscondit ignem, cuius beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, i. mentis vim solertem, ut simplicius

plicius viuerent homines.

Pagina 7. v. 1. *Ενκρίλα.*) Ignem ferulis optime
seruari auctor est Plinius lib. 13. c. 22. V. 4. *Χ. ἰρῆς*)
Est quædam *νεμίσθηκη* approbatio. Pulchre hic nota-
tur ingeniosorum studium, & inconsiderata in succes-
su suorum conatuum lætitia. V. 7. *ἔον κακόν.*) Ea fe-
re est humanarum rerum conditio, vt illæ ipsæ cupidi-
tates, quæ omnis generis mala secum trahunt, nos de-
lectent. V. 9. *Ηφαιστ.*) Recenset iam quomodo
Pandora condita sit. M. Garbitius sensum huius fa-
bulæ sic explicat : Hominem prius habuisse sin-
ceriorem & puriorem naturam, simpliciisque vixis-
se. Postquam vero lasciuia mentis ipsius contra vo-
luntatem Dei, sibi vendicauit ingenij & cognitionis
vim excitatiorem, inde quasi transformatum in aliam
naturam & *καρσιν* corpoream, & illam quidem ex-
cellentem virtutibus cælestibus, sed quibus corporea
fecce contaminatis, mens humana & ipsa ex confor-
tio contaminata, varie abutatur ad lasciuiam & luxu-
riam variarum artium & inuentionum: & hoc sub spe
& specie boni, & vitæ melioris: sed quam omnem in-
dustriam suam posteriore consideratione, & euen-
tu stultorum magistro, experiatur contrariam esse
suis effectis, solaque spe reliqua sustentetur in per-
petua anxietate animi. Cæterum si de voluptate
hæc potius libeat intelligere, dicemus Poetam hic
significare non vnum esse genus voluptatis. V. 15.
Καὶ πόθον.) Indefessam cupiditatem superandi a-
lios : vel (secundum quosdam) desiderium vehe-
mens, vt vehementer ametur *γυμνός*, vox apta me-
ditationibus & curis, quæ ad satietatem vsque arro-
dunt & absumunt membra : sicut fere videre est in-
geniosos, pallidos & extenuatos esse. Aliam e-
tiam interpretationem addit Proclus, quam non-
nullos assequutos non esse animaduerto : *γυμνός*
μὲλ

μιλιδῶνας , inquit , ὥς τὰ γῆε κρημοῦσας. τὸ γὰρ κρημεῖν ἐ κακῶεν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον. de curatura , quæ bonam virginum naturam corrumpit ἐν τῷ κακῶι ἵζειν , Proclum agere existimo. V. 16. Εν δὲ θίμῳ) Impudentiam intelligit , quæ utrique interpretationi , quam attulimus , commode applicari potest. Solent enim homines voluptatibus dediti nullam prorsus honestatis rationem habere : itemque negotiatores , & πλειονέκται variis artib. & dolis lucrum captare. V. 20. Ζῶσε.) Hoc potest de bellicis dotib. intelligi. V. 21. Ἀμφί.) Πειθὰ dea eloquentia est.

Pagina 8. v. 3. Πανδώρα.) Quidam (vt ante monuimus) voluptatem exponunt. Alij variam quandam ingenij & mentis industriam propositam , quam admirantur homines tanquam magnum suum bonum , cum sit ipsorum malum. Quod mirum est , cum mens humana tam diuinis docibus sit exornata : sed hoc fit per accidens , vitio naturæ. ἀλφῆδες . intelligit solertes , qui discedunt à simplicitatis rectitudine : & qui curiosi sunt. V. 7. οὐδ' Ἐπιμηθεύς.) Mittitur donum ad Epimethea & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum , quæ est iste Epimetheus , id est , vis animi humani inconsiderata & præceps , non obsequitur plerumque parti superiori meliori quæ mentis & rationis , quæ est προμηθεύς animi hominis. Ideoque specie huius boni deceptus , postea noxium comperiens , sero recepisse pœniret. Recte ergo Horatius , -- *proceperem ta dolore voluptas* V. 13. Νόσφιν ἄτερ π) Hæ duæ particulæ quamvis idem denotent , intendunt tamen hic significationem. V. 15. ἈΨα.) κακότης hic pro malo externo accipitur. V. 16. Ἀλλὰ γυνή.) Prouerb. γυναῖκων ἔλεθροι. Mulier , id est , appetitiua & foeminea affectio , & publica indulgentia

tia, *δημαγωγική* & *ψυχαγωγική*, atque *συρφετιώδης*, unde laxatur disciplina seuerior. Hinc deinde sublata disciplina tanquam operculo Pandoræ, i. corporis & animi humani, statim quasi ex antro Æoli venti & imperus affectuum, *Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant*, & nusquam non peruadunt, & nihil non moluntur. Quod tamen spes remansit, significat neminem tam desperatis rebus esse, quin aliquando speret. Ouid.

Viuere spe vidi qui moriturus erat.

V. 20. *πρόθεν γάρ.*] Ratio solius spei in pyxide relictæ. Magnum certe dei donum spes, quo solo affectu homines inter tot ætumnas sustentantur & aluntur, & sine cuius condimento omnia non solum fatua, sed etiam insuauissima sunt.

Pag. 11. v. 1. *Εἰ δ' ἱήλεις.*] Quinque ætates iam fingit: quo commento significat naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem ætatum omnes fere Latini Poëtæ imitati sunt. *ἐκχυρνώσων*, significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam. V. 4. *Χρύσειον.*] Aureum, ut inquit Plato, propter præstantiam naturæ, morum & vitæ. V. 7. *ἄστει.*) Cognouerāt fortasse Poeta aliquid de vita primorū parentum in paradiso: & ideo respiciens eò, hæc dicit. V. 10. *ἐσθμλίῃσι*] *ἱερταῖς*, sacris epulis. V. 6. *δαίμονις.*] Hæc omnia non multum discrepant ab iis, quæ sacra scriptura tradit de bonis Angelis. V. 21. *Ἀργύρεον.*] Alterum seculum describit per suas circumstantias, quod Argenteum vocat: & eo deterius priore fuisse ostendit, quod argentum est vilius auro. V. 26. *ἡβῆς μέτρον*, vocat mediam ætatem quæ Græcis *ἀκμή* dicitur.

pagina 12. v. 5. *Ζυὺς Κερνίδης.*] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos esse:

dosetque ob id factum ut non conuerterentur quidem in diuinos spiritus, ut illi priores, sed tamen essent beati, & sub terra degerent. Vers. 10. Ζεὺς δὲ.)

Tertium genus hominum æri comparat, immane, ferox, & omnino Martium fortasse Gigantes intelligit. V. 12. ἐπιμυλῶ.] Fingit natos ex arboribus, ut significet duritiem, & feritatem animorum, ut pote qui toto impetu ad armorum & bellicorum instrumentorum usum ferebantur. Vers. 13. εἰ δὲ πῶτον.)

Non frumentum ederunt: sed primi pecudes laniant, & carne vesci cœperunt, quod antea magnum nefas est creditum. Versu 26. Ἀνδρῶν.) Quartam ætatem Heroicam appellat, quando Hercules, Iason & alij Argonautæ vixerunt, qui Heroes vocati sunt, quod virtute communi hominum naturæ præstarent: & semidei, vel quod altero tantum parente deo nati essent, vel quia in natura humana, virtute diuina præditi essent.

pagina 15. versu 1. ἐπὶ Παύλῳ.) Ad differentiam Thebarum Ægyptiarum quæ dicebantur ἱεγετόμυλοι, & illarum quæ dictæ sunt ἱεγεπλάκειαι, à monte sub quo sitæ sunt in Cilicia. Versu 2. μέλιν.) id est, propter regnum ac potentiam: nam præsci reges pecoribus diuitias suas metiebantur. Eteocles & Polynices filij Oedipi, monomachia de regno decertantes ambo mutuis vulneribus conciderunt. Versu 9. ἐν μακάρων.) De fortunatis insulis vide Plinium libro 6. capite 32. & Homerum in Odyssæa 8. Versu 12. Μακίτ.) Descriptio postremæ & ferreæ ætatis, quæ moribus est pessimis, impiis & deprauatissimis, vitæque cursu calamitosissimo. vox ἄφελον usurpatur aduerbialiter significatione optandi, & tamen formatur ut verbum, tribus personis. Versu 21. Οὐδὲ ξένῳ.) Eleganter hunc locum expressit Ovidius,

dius, nec hospes ab hospite tuus, Non socer à genere, fratrum quoque gratia rara est. Versu 25. θεῶν ὄπιν.) ὄπιν. Poëtæ usurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione diuina: ex hoc pro metu, reuerentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt proterui, quia nulla reuerentia nec erga Deum, nec parentes præditi sint. Versu 26. Γηγάτηρ.) Athenis capitale fuit, ἡρεπλήεια non persolvere parentibus. Versu 27. Χειροδικαί.) violenti, quibus ius est in manibus, qui neque ius neque leges norunt.

Pagina 16. vers. 1. ὕβρις.) pro ὕβρις, ut Latinis scelus pro scelesto. V. 5. Ζήλο.) iam redit ad primam propositionem de litibus. Posteaquam vero præclare affectum inuidiæ epithetis suis descripsit, fingit Pudorem & Nemesein deas, reliquisse terras, i. nec pudore bonos absterri amplius à turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemesis enim hic significat iustitiam quæ vlciscitur malefacta flagitiosorum. Locus hic vere philosophicus etiam à Platone in Protagora tractatus fuit. Vers. 12. Νῦν δ' αἶνον.) Narrat apologum, quo notat potentiorum mores aduersus inferiores. αἶνον fabulam eiusmodi significat quæ figuratè & rectè contineat admonitionem seriam & grauem, & ex usu vitæ petitam. Vers. 13. ἀνδρεία.) per Lusciniam intelligit, doctos homines & sapientes, vocat hanc auiculam πικιλόδεσπον, gutture vario, propter soni & vocis varietatem. Vers. 17. Δαμνίνη, τῆς εἰς.) Tyrannica vox, plane prouerbialis, de alterius vita pro libidine statuentis. Vers. 20. Αφρων.) Epiphonema seu ἐπιμύθιον huius fabulæ, quod monet non esse reluctandum potentioribus. Versu 23. Ὡ Πίση.) primum præceptum, quo fratrem ad

iustitiam colendam, & iniustitiam vitandam adhortatur. ὅθεν opponit iustitiæ, quia pro iniustitia vniuersali hæc vox vsurpatur: quamuis tamen sæpius accipiat pro insolentia, quæ comitatur diuitias.

Pagina 19. v. 2. παῖς.) prouerbialis locutio, quæ significat miserrimam esse prudentiam, quæ ex malis nostris perdiscitur. V. 3. Αὐτίκα. Commoratur in collatione iustitiæ & iniustitiæ, vt hominibus metum incutiat ne contra iustitiam faciant. Per ἑξῆς intelligit omnem fidei violationem: per δίκας ποταμίας, lites iniquas quæ falso intenduntur per calumnias & fraudes. V. 4. ῥόδιον.) tractus violentus, quo iustitia ducitur coacta, pro fraudibus accusantium, & iudicium. V. 6. ἡ δ' ἐπι.) Sub intelligendum fortassis καὶ ἡγεα, id est, cœtus, conuentus, statuta, & alia quæ sunt in consuetudine ciuili. V. 9. Οἱ δὲ δίκ.) Eruditissime insignia iustitiæ præmia & commoda enumerat. Eadem fere recenset Homerus in clypeo Achillis. Versu 24. Πολλὰ κί.) Hæc sententia totidē ferè verbis est in Ecclesiaste: *Sape vniuersa ciuitas mali viri poenam luit.* ἐπαυρεῖν, dicitur luere peccata.

Pag. 20. v. 2. ἡ τ' ἄ.) Hæc & similia proculdubio ab Hebræis ex doctrina Moſis & Prophetarum desumpta sunt, apud quos crebræ sunt huiusmodi comminationes. V. 7. τῆς ἰσθμοῦ.) Emphasis huius vocis significat eiusmodi odio inter se mutuo exasperari homines, vt potentior impotentiorē plane conterat, & ad nihilum redigat. V. 19. Ταῦτα.) Principes dehortatur ab iniustitia, tribus peculiari-
bus argumentis, quorum primum est v. 21. Οἱ αὐ-
τῶν: quæ sententia mire conuenit cum ista, *Incidit in
foveam quam fecit.* Alterum, v. 22. ἄ prudentia & ani-
maduersione diuina. Tertium, v. 24. ab absurdo, &
i adignitate rei.

Pagina 23. v. 2. Ω Πίση.] Denuo fratrem ad iustitiam colendam adhortatur, argumento sumpto à natura hominis. V. 14. Σοὶ δ'.] In sequentibus Poeta laboris & industriæ fructus, incommoda vero & opprobria ignaviæ variis argumentis declarat. V. 15. κακότητι.] hic pro malo interno accipitur. V. 17. Τῆς δ'.] Argumentum a natura virtutis. Ita enim laborem proponit, ut coniungat cum virtute & iustitia. Hunc locum imitatus est, qui literam Pythagoræ descripsit. V. 21. Οὐτ'.] Tria hominum genera describit. Livi in Fabio & Minucio hunc locum pene ad verbum expressit: Sæpe ego audiui, milites, eum primum esse virum, qui ipse consulat quod in rem sit: Secundum eum, qui bene monenti obediat: Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenij esse.

Pagina 24. v. 4. Κορύβεις.] Κορύβει, ἀκρύβω, abscondo, & ὄρε, cauda, quod aculeum non exerant fuci, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alij aculeos habent, alij non, ut Plato docet. V. 11. Εἰ 29.] Est occupatio contra fratris & multorum stultam opinionem. V. 14. Δάμνη.] Occurrit obiectioni de paupertate. Vers. 17. Αἰδώς.] Occupatio item est, non esse turpe laborare, præsertim egenti. Citatur hic versus proverbia-liter, mendicos debere esse impudentes: verum hæc neutiquam Hesiodi sententia est. Est enim duplex verecundia. Prodest in loco pudor: obest, si eo ignaviam nostram prætexamus. pudorem ergo inertium improbat, quos vocat Virg. *Degeneres animos*. V. 21. Εἰ 29.] Duo genera iniuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alij per fraudem & periuria ditescere cupiunt. Vers. 26. πῶργον. *Male partum, male disperit, &c, De male questis non gaudet tertius haeres*. Vers. 27. 100.] Supplicem

antiquitus nefas erat non solum lædere, sed & ope priuare. Ius etiam hospitij sacrosanctum habebatur: vnde Iupiter ξένιος.

Pagina 27. v. 9. Καθ'δ' αὖ.) Præceptum de cultu diuino. Primus est, hostiarum femora pinguedine obducta cremare. Secundus, libare, cum vinum effunditur. Tertius, suffitum facere. V. 17. Εἰ γὰρ.) Hoc intelligendum de difficultatibus insuetis & improuisis. V. 18. ἄζωτοι, id est, sine mora. Afines autem cunctantius adsunt, & non tam prompte. V. 20. πῦρ) id est, famam, honorem. V. 22. Εὖ μὲν. De gratitudine præcipit in referendo beneficio. μετρίως, dimensum accipere, vel mutuo.

Pagina 28. v. 9. αἴθρ' παλινόγ.) Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat. V. 14. Αεχμομήν.) Extrema liberalitatis fugienda monet, vt neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aeri: in imo feculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia. V. 15. δαή.) Prouerbiū in eos, qui omissis deum occasionibus incipiunt sapere. V. 17. Καί π.) Non temere villi fidendum monet, ita vt etiam cum fratre iocans, testem adhibeas. Vel, secundum quosdam, vt etiam cum fratre caute agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per iocum, sine offensione fratris, & aliqua diffidentiae tuæ indicatione. Vers. 19. πυρρόλα.) De meretrice intelligit, quæ immodicæ elegantiae cultus sit dedita. V. 27. Σοὶ δ'.) Conclusio generalis: vel παρασκευὴ, ad doctrinam sequentis libri.

IN II. LIBRVM.

Pagina 31. v. 1. Πληιάδων.) Hic secundus liber
conti

continet præcepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occasum Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tam pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades 7. stellæ in tergo Tauri, Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occasum tribus modis aduertit agricola. Quod Soli orienti cooritur coocciditque, κοσμηαὺς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, ἁρονιαὺς. Quod autem Solis aduentu abituve occultatur aut emergit, ἡλιακαὺς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortum conspiciuntur, quod fit mense Iunio, messem inchoari vult. Quando autem mane sub terram descendunt (quod fit mense Nouembre) arationis tempus adesse dicit.

V. 3. Ἀὶ δὲ.) Occultantur 40. dies & noctes propter vicinitatem solis, Taurum & Geminos peragrans: quod est à Maio vsque ad Iunium. Vers. 4. ἀπειπολομήν.) Epith. anni, à πίλομαι, id est, existo: vel πάλιν, verto: vel à ἀπειπολοῦμαι. V. 7. ἄγχι.) Palustrem terram significat. V. 9. γαμνόν.) vult ut hos labores perficiat mature & ante sextilem hyemis, atque sollicitè & festinanter, ad egestatem & eius molestias vitandas. V. 21. νόμος.) Alij fortasse melius νόμος legunt, id est, oratio vel series verborum ad persuadendum apposita: nonnulli etiam de modulis & cantu mendicorum intelligunt. Versu 24. Κτηνὴν, famulam intelligit iure acquisitam: Aristoteles tamen initio Oeconomici sui ad uxorem refert.

Pagina 3 2. vers. 2. ἔννηφιν.) ab ἔνν, i. postremus dies mensis. v. 9. Σείριος.) Stella est in ore canis maioris, ad latus Austri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exsiccat & debilitet vires humanas. Vers. 11. πλεῖον.) Vbi sol accesserit Scorpium, Canicula

mane aliquantisper ante solem, ortu Heliaco, conficitur: orto autem sole statim labitur sub terram. Vers. 15. *Per ὅλμων τριπόδην* quidam intelligunt mortarium trium pedum, quo veteres vsi sint pro mola. Vers. 18. *δραχμῶν.*] *α δῶρον*, i. palmus, quod munusculum datio *δῶρον* appelletur: id autem geritur per palmam manus. Vers. 22. *Ἀθηναίης.*] Sic vocat Cererem, quod ipsa Athenienses, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit. Vers. 25. *Αἰτόρην.*] aratrum quod habet dentale solidum & adnatum, non affixum: vel quod non sit plane elaboratum, sed vsque ad dentale.

pagina 35. v. 6. *ὀκτώβλωμον.*] octo morsuum, *α βλωμός* morsus, ita tamen ut unum frustum habeat binos morsus. Seruum intelligit robustum, qui integrum panem in 4. partes diuisum absumat in cœna: vel cui opus sit pane cuius quadrantes octonis bolis seu partibus constent. Vers. 7. *Ὅς κ'.*] Ætatis quam in seruo requirit, rationes addit admodum graues, sentitque multum situm esse in maturitate ætatis. Vers. 10. *ἐπιπρωρίη.*] q. superseminatio, quæ vsurpari solet cum prior sementis non est rite peracta. Vers. 12. *Φρυζέας.*] Tempus arandi indicat per clangorem grauium auolantium, idque (ut Poetæ fingunt) in Ægyptum, vbi belligerantur cum pygmæis. V. 17. *Πνιδίων.*] Occupatione negligentiam & inscitiam rusticorum taxat, qui non cōsiderant quibus opus habeant, sed in alienam operam sunt intenti. Respondet ergo eadem opera posse aliquem petere & negare. Vers. 22. *Εὖτ' αὖ.* Docet diligentiam quæ est adhibenda in aratione. Addit (v. 24.) signa & circumstantias, qualis terra sit aranda, sicca scilicet & humida, i. non lutosa, & tamen madefacta. Vers. 26. *Εἴαε.*] Modus & ratio arandi traditur. Pingue solum solet quater arari: Qui vero

vero tenuius solum habent, ter arant. Prima aratio est profcissio: secunda fit mense Iunio, quæ est iteratio: tertia, cum ante sementem aratur, quæ est tertiatio. V. 27. Ναιόν.] Concedendum est suum interuallum terræ, quo interquiescat, ut deinde copiosiore fructum ferat. Est autem Nouale, ager qui alternis annis feritur. *νουφίζουσαν*, id est, recens aratam, adhuc eleuatam. Vers. 28. ἀλιξιάρη.] petlens execrationem. Solent enim agricolæ maledicere, quando fructus ex sententia non proueniunt. *εὐκηνλήτρη*, liberos exhilarans, ut pote quibus suppeditet copiosum victum.

Pagina 36. v. 3. Ἀρχόμεθ.] Quomodo sit arandum. *ἐχέτλη*, stiuā, quia αὐτῆς ἔχει ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator. Vers. 5. Ἐνδρυν.] *καρδίη δένδρου*, καὶ τὸ μέσον, inquit Hesych. vet. c. Palat. *ἐνδρυν*, i. *δρύνειον*, vel αὐτὸν τὸ ἰσθμοῖα. lignum esse dicunt quod est proximum temoni. V. 11. Ἐκ δ'.] quia scilicet omnia sepositoria & vasa repleta sint. Vers. 12. ἐρεῦρόμεν.] cum inquisitione & delectu capientem. Vers. 15. Εἰ δέ.] Improbatur hic arationem dilatam ad solstitium hybernū. Vers. 16. Ἡμῶ.] ob culmorum breuitatem scilicet & paucitatem. Singula verba significanter hic ponuntur ad declarandum tristem euentum tardæ arationis. Vers. 19. Ἀποπ.) Ἀνθυποφασγ', & mitigatio præcepti de tarda aratione, quod tempestates variæ sint pro voluntate Iouis. Vers. 22. Ἡμῶ.) Pulchra Veris descriptio est.

Pag. 39. vers. 1. Πὰρ δ' ἴθι.) id est, *παρατρέχει, παρέχον*, ut gloss. & *Præter* interpretandum, potius quam *accede*: licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hybernū, more vulgi, ociosis & inanibus confabulationibus trans-

gat, sed tum etiam rem familiarem promouere studeat. Per χαίλας οἰκίας intelligit officinas ferrarias, in quas antiquitus in Græcia pauperiores & ociosi solebant conuenire ad colloquutiones friuolas, sicut apud Romanos in constrinis. Pro ἐπ' αἰτίας, ut constet verius, quidam legunt, ἐπ' αἰτία, neutro genere, in locis calidis, ab αἰτίῳ. doctiss. G. Canterus ἐπαλία vno verbo. quem vide li. 5. cap. 23. Λίχαυ quondam dicebantur conuenticula Philosophorum: deinde quia inter ipsos plerumque de rebus leuissimis agitabatur, factum est ut mendicorum conuentus etiam hoc nomine vocarentur: atque inde etiam ipsæ nugæ λίχαυ dictæ sunt. V. 5. λίσσῃ δέ.] Aristot. 1. sect. Probl. scribit fame diutina laborantibus pedes intumescere. Superiores autem tem partes eadem ratione extenuantur & macrescunt. Huc alludit Poeta, cum iubet cauere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat. V. 6. Πολλὰ.] Venissimum est Columellæ dictum, *Homines nihil agendo, male agere discunt.* V. 12. Μῶνα.] Hiemis tempus, & mensem Boreali frigore grauissimum copiose & eleganter describit. Λύων ὄν, mensis Ianuarius est. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia sub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βέδρα vocat frigora, quæ adurunt & exco- riant etiam ipsos boues. V. 15. ὅς πε.] Naturam vini, effectus boreæ prolixè declarat. V. 26. προχαλόν.] inclinatum, contractum vel properantem in incessu, quamlibet alioqui tardum. V. 28. Ἡπὶ δόμῳ.] Curam virginum in honestioribus familiis exponit, quæ domi asseruabantur, nec in publicum prodibant.

Pagina. 46. v. 4. ὅτ' αἰόσει.) Polypi hæc natura est, teste Pl. lib. 9. c. 19. ut fame laborans sibi pedes arrodar; quo maxima hyemis seuitia notatur: & quia

& quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro suo. Vocat hanc speciem Polyporum *αὐό-
σιον*, quod cartilaginem pro spina habeat. V. 7. *Αλλ' ἐπὶ*.) Sol tum, cum est in Sagittario, diutius
versatur apud Æthiopas, qui sunt meridionales,
quam apud Græcos. V. 13. *γλάφυ*.] pro *γλαφυ-
ρόν. τρεῖς ποδὶ βροτῶ*, homini seni, tertio iam pedi, nem-
pe bacillo innitenti. Vide prouerb. *Βασιλικὰ ἐνιγ-
ματα*. Vers. 17. *Χλαῖνας*.) *χρῆτων* interior vestis e-
rat, supra quam utebantur pallio. vers. 18. *κροῖμα*.)
pro *κροκίδα*. vers. 21. *ἴφι κρομόοιο*) quem fuit dif-
ficile prosternere: vel qui fuit robustus cum pro-
sterneretur. v. 25. *Υετοδ*.) ad pluuiam propulsandam:
ut *ἀλὴ* sit ab *ἀλίσυαζ*. Gloss. ms. Palat. *τοῦ εὐβροτῶ
πείθειν ἀλίσυαζ*, ad propulsandam pluuiam. Qua-
re expungenda erit illa interpretatio, quæ habet
ἀλίσυαζ, teporem.

Pag. 43. v. 1. *Ἀὐρ πυροφύει*.) Vapor ex terra in nu-
bibus percussus & in aquam resolutus, decidit:
humectat autem aer fata & arua. Vers. 9. *μεῖς
γάρ*.) Repetit admonitionem de vitando hoc mē-
se Ianuario: cuius difficultates hæcenus descri-
psit. Vers. 11. *Τῆμ*.) Bobus dimidiam partem
pabuli detrahendam, viro verò aliquid addendum:
in noctem scilicet. Nam Græci homines tantum
cœnabant, & largius quidem. Vers. 12. *εὐφρο-
νη*.) Sic vocant Poetæ noctem, *πυρὰ τὸ εὐ φρογεῖν ἡ-
μᾶς ἐν αὐτῇ*: vel, *διὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀ-
ναπαύσεως*, V. 18. *Ἀρκτοῦρε*.) stella est sub zona
Bōotæ: oritur vespere initio veris. V. 20. *Πανδιονίς*.]
Hirundinem intelligit: respicit autem ad fabulam
de Progne & Philomela, Pandionis filiabus. Vers.
21. *Ες φά*.) Poeta videtur in ea opinione esse, ut
putet hirundines hieme latere quasi mortuas in suis
nidis. Alij putant eas auolare in regiones tepidiores

Verf. 23. *Αμ' όπέρ'.*] Messis tempus describit. Per *φείονον* intelligit testudinem, quod domum suam circumferat. Alij aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æstu solebat ascendere plantas & virgulta. Verf. 26. *Φεύγειν.*] Prohibet tempore messis somnum ad multam lucem protrahere.

Pagina 44. verf. 13. *Βίβλινον.*] Biblinum vinum dicitur a Biblia regione Thraciæ, vbi nobilissima vina sunt. V. 16. *αῖθονα.*] vinum rubrum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est, & facilius penetrat. Verf. 20. *Τεῖς ὕδατον.*) Græci nunquam merum bibere solebant. Athenæus hanc diluendi vini consuetudinem fuisse dicit, vt ad duos vini cyathos, quinque aquæ adderent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquæ. Verf. 22. *ἔντ' αὖ.*] id incidit in mensem Augustum. Verf. 24. *Μίτρα.*] Monet mensurandas esse fruges, vt sciat agricola quantum ex agro redeat. Verf. 28. *κροχέοντα.*] a sono factum videtur. Sunt autem canes asperrimis dentibus, & omnium firmissimo tenent semel in fauces recepta.

Pagin. 47. verf. 1. *ἡμερόκοιλον.*] furem intelligit. Verf. 2. *συνφετόν.*) Intelligit non tantum paleas, sed & folia vitium, quercuum, tum vero herbas, aliaque id genus, quæ pecoribus in hieme possint esse non incommodum pabulum. Verf. 4. *γυνάμνα.*] Vsitatum est Poëtis vsurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore. Verf. 5. *ἔντ' αὖ.*] Tempus vindemiæ describit. Verf. 8. *Δειξαι.*] Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi vuas passas complexus sit. Alij generale præceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo. Verf. 14. *Εἰ δέ σι.*] De navigatione præcepta quædam

quædam subiicit. Fuit enim illis familiare, deuehere fruges & messes. V. 22. *Χαίμαρον*.] clauum significat, quo foramen in nauis carina obstruitur, quo amoto naues in siccum tractæ aquam in sentina collectam emittunt.

Pagina 48. vers. 1. *Ως πατήρ*.] Exemplum patris sui proponit, quem dicit ex patria profugisse non propter inuidiam ex opibus conflata, sed propter paupertatem. V. 7. *Ναύστατον*.] Describit nunc patriam suam poeta. Vers. 11. *Νῆδ' ὀλ'*.] Mediocritatem tutiorem esse dicit. Vers. 17. *Οὐτίκ' ἐμ'*.] Remouet à se reprehensionem ob imperitiā. Hic videmus *σοφίζεσθαι* primo vsurpatum fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ aliis. Vers. 22. *Ἀμφιδάμας*.] Amphidamas rex Eubœæ in bello aduersus Erythræos occisus fuit: in cuius obitum filij eius certamina edixerunt. Apparet sane Hesiodum Homero posteriorem fere centum annis fuisse: proinde cum eo in hoc certamine non certauit.

Pagina 51. vers. 3. *Ἡμετέρας*.] Tempus nauigationis commodissimum tradit æstiuum scilicet. Vers. 9. *Εὐεχόμενος*.] Prouerbialis est hic versiculus & valde pius, quo admonemur, quidquid nobis aduersum aut prosperum accidit, Deo adscribendum esse. Vers. 10. *εὐχεσθῆναι αὐτοῖς* vocat faciles & leues flatus, vt sunt Etesij & similes placidi. Vers. 18. *Ἀλκίον*.] Vernam nauigationem describit: quam ipse quidem non probat, vt periculosa, sed quæ tamen est vsitata hominibus ob cupiditatem pecuniæ.

Pagina 52. v. 6. *Μέτρεα*.] Epiphonemate generali concludit modum esse seruandum. Vers. 7. *Ως ἔπος*.] Tradit tempus coniugio maturū in mare & fenella. V. 10. *τέτρε*.] Pollux quatuordecim
exponit

exponit. Plato & Aristoteles constituunt puellæ decimum octauum annum nubendi. V. 16. Δειπνολέχης] quæ comestationibus clam indulget, & quæ passim adit conuiuia. V. 17. ἄπερ δαλός.] sine face, id est, clam, etiam si foris nihil appareat. Et crudam fenecturem, τὴν παρὰ κατὰ vocat & præcocem. V. 18. Εὐδὴ.] De religione præcipit. ὅπῃ, in Deo significat inspectionem & gubernationem rerum, iustamque indignationem contra impios: In homine autem respectum ad Dei merum & reuerentiam. Versu 19. Μηδὲ.] Præceptum plenum humanitatis, nullam amicitiam præponendam esse sanguinis conjunctioni. V. 23. Δὲς πόσα.] Iubet offensionem amici duplici vindicta pensare, idque eo, vt agnoscat delictum: & tum si in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alij sic intelligunt, ac si in genere diceret, nullum peccatum impunitum relinqui. V. 26. σὲ δὲ.] Tu vites omnia quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus quam conueniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus præ se ferat similitatem, sed ex animo eiicias omnem pristinarum iniuriarum memoriam. Versu 27. Μηδὲ πόλυξ.] Vtraque extrema liberalitatis fugienda monet. Est autem hic intelligenda prisca illa hospitalitas, quæ erat sacrosancta.

Pagina. 55. v. 6. δουρὶ μὴ λαθῶ.] morosus, id est, non sis difficilis accessionis & collationis. V. 11. Μηδὲ ἀντῖ.] Non esse mingendum contra solem. Vel allegorice, contra magnos & honestos viros nihil proterue & irreuenter agendum. V. 15. Εξομῶ.] Turcis etiamnum hodie religiosum est vt sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt, si quis in publico cacaret aut mingere

geret. V. 17. Μηδ' αἰδῶ.] A congressu vxoris ne sacra accedas. V. 19. Μηδ' ἀπό.] Ab hilariore conuiuio, non a tristioribus sacris accedendum ad vxorem docet. V. 26. Μηδ' ἀπὸ πινυτός.] Vngues non esse præcidendos in conuiuio, præsertim solenni. πινυτόςον vocat manum, quod quinque digitis tanquam ramis constet. V. 28.] Μηδ' περ' εἰνοχ.] Duplex potest esse sensus: vel, vt prohibeat paruū poculum supra craterem magnum collocari, vt ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel vt ne velit paruū poculum pro cratere apponere, atque ita prohibeat parsimoniam in compotationibus. Tzetzes allegorice sic interpretatur: Vbi agitur de republica, ne proprium commodum publico præposueris, neque partem toti: ex hoc enim infortunium sequitur. pretiosior enim crater quam trulla aut calix.

Pagina 56. vers. 2. Μηδ' ὄμ.] Spartam quam nactus es orna. In quocunque genere verseris, in illud incumbe, & in eo perseuera. V. 3. κακὴν.) Fama sinistra & maligna potest intelligi. λακέρυζα, pro κελάρυζα. V. 4. Μηδ' ἀπό.) Ex ollis nondum sacrificatis & illibatis non capiendum esse cibum. Quidam per χυτὸς ὀπιδας αὐτοῖς πρὸς κίλιν intelligunt ollas supra focum stantes, ex quibus cibi nondum rite patinis infusi, mensis impositi atque consecrati sunt. V. 6. Μηδ' ἐπ' ἀκιν.) Prohibet liberorum collocationem super sepulchra & morticina,) quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur, vel non sint mouenda,) quod priscis infaustum videbatur. Vel allegorice prohibet ignauiam, ocium & delicias in prole x i i annorum. V. 13. Μηδ' περ'.) Hi recte in fontes immingere dicuntur, qui sacram doctrinam commaculant. Versu 16.

Dei. l. c.] Boni nominis præcipuam curam habendam esse vult, quia (versu 17.) nulla fama prorsus euanescat tanquam inanis, & non omnino de nihilo sit quod vulgo fertur, famæ enim vim quandam diuinam etiam inesse. Ex hoc loco desumpsit Virgilius descriptionem famæ, 4. *Æneid. Fama malum, &c.*

ANNO

ANNOTATIONES IN
DIES HESIODI EX
PH. M. & Frisio T.

* * *

TRADIT discrimina dierum, qui fausti vel inauspicati sint, item alia aliis diebus licere. Quædam vero discrimina ad causas naturales referri possunt, quædam sunt ex superstitionibus. Sunt autem eatenus discrimina seruanda, quatenus causæ naturales cogunt. Superstitio vero præter causas naturales est, & ex impietate profecta. Esset verò insania, non habere naturæ rationem, cum illa nobis vsui sit, & nostra causa à Deo condita. Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte, ex aspectibus, quibus Luna inuictur Solem: nam quadrati aspectus cient pugnam naturæ cum morbo: sed superstitionis obseruatione aucta sunt. Nam inde apparet non esse certam rationem discriminis dierum apud Hesiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Pagina 56. vers. 22. Περσέος μῆρ.] Τεσσαράμηνος. Orditur à tricesima mensis die, quam dicit optimam esse. Eo die exactiones debitorum & vsurarum, vt patet ex Aristophane, similiter & forensia iudicia Athenis fieri solebant. Conueniebat enim populus in feriis vt iudicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum scenici ludi fiebant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non phycas, referendi sunt.

Pagina

Pagina 59. v. 1. Εὐτ' αὖ.] Quidam Scholiastes hunc versum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μετ' ἀληθείας κείνων οἱ ἀνθρώποι τὰς ἡμέρας ἦτοι ὅταν τὴν ἀληθῆ ἐπίσταν σιῶσιν, καὶ μετ' ἀκελείας γινώσκω. V. 3. Πρῶτον ἐνν.] Athenienses mensem, qui apud eos est 30 tantum dierum, in tres decades diuidunt, quarum primam nominant ἱσαμῶντος, secundam μεισιῶντος, tertiam φθίνοντος. Deinde primæ decadis diem primam νομικῶν, secundā δυντέρειν ἱσαμῶν, tertiam, τρίτῃ ἱσαμῶν. 18. Et ita deinceps utque ad δεκάτῃ istā. Secundæ decadis diem primā, πρῶτῃ ἐπὶ δέκα, secundā, δυντέρειν ἐπὶ δέκα, vsque ad εἰκοτῇ siue εἰκάδα, id est, xx. diem. Tertiam primam, πρῶτῃ ἐπὶ εἰκάδι: vel Solonis inuentu, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, ἐνάτῃ φθίνοντος, secundam, ὀγδὼν φθίνοντος, tertiam εὐδὼν φθίνοντος, vsq; ad τριακάδα, i. xxx. diem, quam etiam ἐνν καὶ νέαν vocabant, i. veterem & nouam: quo nomine etiam instantis mensis prima dicebatur: itemque prima dies Lunæ iam apparentis, & tertia a coitu digressæ. Cæterum Hesiodus hic, nec singularim omnes dies, aut ex ordine, nec iisdem etiam appellationibus commemorat, sed repetit quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut μελαδούπων καὶ ἀκηεῖαν prætermittis: quod suo quoque loco notabimus. Εὐν igitur primus dies est, pro ἐνν καὶ νέαν, nempe metri causa. Hunc dicit esse sacrum: sūt enim omnia initia sacra: πτεάς, pro τετάρτῃ, quartus dies, qui itidem sacer est, quia eo die prodit à coitu Luna, primumque tunc cōspicitur. V. 5. Ογδάτῃ.] Præteritis 2. & 3. itemque 5. & 6. diebus, ut mediis, venit ad octauum & nonum, quos recte vtilis dicit crescentibus: nam humores alit crescentia Lunæ. Versu 7. Ενδεκά.] Decimo præterito, vndecimum & duodecesimum varie laudat: quia Lu-
na

na Solem trigono aspectu inuictur, quem beneficum vocant. Versu 8. Ημερ.] οἷς per synæresin pro δίας. V. 10. Τῇ.] id est, τῇ αἰρεσιπότητι, pro αἰρεσιπότης in aëre pendens. V. 11. Ημερ.] Quidam legunt ἐκπλεῖς, vnico vocabulo, & dicunt ita vocari xxi. diem, quasi cumulatum & adauctum. Vers. 13. Μένος.) Ait xvi. diem sationi obesse, nimis propter immodicum humorem, vetant enim sementem facere in solo humidiorē iusto. Contra plantas serere præcipiunt pluuiis etiā tempestatibus. Vocat autem hunc diem τρισκαίδεκάτην μὲνός ἱσαμύν, qui dicitur alias τρεῖς ἐπὶ δέκα. V. 15. Επτη.] Præter vulgatum morem vocat 16. diem, ἑκτὴν μέσων, quum alias dicatur ἑπτη ἐπὶ δέκα. Est autem hæc dies, contra quam superior, incommoda plantis, decrescen- tē nimirum Luna; utilis verò maribus gignendis: nam ex humido semine femellæ, ex sicciore puelli nascuntur. Et decrescen- te Luna semen minus humidum est quam crescente. Vers. 17. Οὐ πύει.) ἀεζάμε. αὐπ6. id est, non est vtile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio cœpit iam humor deficere. Addit deinde quædam pastoralia officia, quæ omnia ad quadratum aspectum pertinere videntur. Vers. 24. Ταμνέμεν.) hoc loco εὐνὴ χίςιν, non Occidere, ut vulg. interpr. V. 25. Εἰσάδει.) Sic vocat vigesimum diem, quod summa dies sit μὲνός μισοῦντο, diebus 8 φθίνοντο continuo insequentibus. V. 26. Γήνοχα.) Hic pro πεφυκεσμεν nonnulla exemplaria habent πιπνυμεν. V. 27. Εοθλή.) πετράς. vocat diem 14. πετράδα μέσων, qui puellæ gignendæ bonus est, quia Luna tum abundat humore, eiusque lumen est gelidum magis, & calor temperatior, quapropter etiā animantia cum tunc propter humoris

abun

abundantia mitiora sint, facilius circulantur.

Pagina 60.v. 3. Τετράδι.] Quartum diem a fine mensis & decimum quartum, vel (vt alij volunt) quartum & vigesimum quartum improbat: tum enim & oppositio & interlunium lædunt corpora. Qui laborant cholericis morbis, ad postremam quartam magis languent; phlegmatici contra.v. Πέμπτης.] Quintos dies monet fugiendos, nempe v.xv. & xxv. cuius rei nullam adfert rationem naturalem, sed eam quæ est de religione, nempe quod tunc furæ obambulent, & pœnas expectant a sceleratis hominibus. V. 10. Μέσσηδι.] Monet Poeta fruges ventilandas a plenilunio, quia sub id tempus excitantur venti, & aura siccior est. Prodest autem importari frumentum siccius: nam madidum importatum statim corrumpitur. V. 12 Βάλλειν.] ὕλας. Iubet secari ligna ad thalamos & naues, quod materia quæ cæditur decrescente Luna, firmitior sit; quæ vero crescente Luna, illico putrescat. V. 13. Νήια.] In quibusdam exempl. intericitur hic versus, τῇ μὲν ἀδελφοτάτῃ πάλιν) τμηθεῖσσι σιδήρεσσι. Sed quoniam is supra habetur pag. 34. v. 12. abundare omnino videtur. V. 15. Εἰνάς.] Nona dies media, i. x i x. meridiana, melior est. ἐπιδείλα aduerb. pluralis numeri, vt πρῶτα. Quidam legunt ἐπὶ δειλά. Deriuatur a δειλόν, crepusculum. V. 16. Πρῶπτη.] Prima nona dies, scilicet a principio mensis, innocua est propter ter geminum aspectum, cum sol abest a signis. V. 18. Ἀνίει.) ἔστι πάντες. Prouerb. Nullus dies omnino malus. V. 19. Παῶγει.] Loquitur de x i x. die mensis, biduo nempe ante ἑνὶ καὶ νήαν. V. 20. Ἀρξάοξ.] Græcismus pro aperire dolium. V. 23. Εἰρύμ.] πάντες δὲ τ'. id est, pauci certe seruant hoc dierum discrimen, pauci norunt quisnam dies præstet. V. 24. Τετράδι.] Diem
XIV.

xi v. intelligit. V. 25. Μίση.) παῦροι δ' αὖτ. Ελ-
λειψις hic est: nam ad dies referri debet, vt sit sensus:
Pauci post vigesimam mensis optimam probant
sequentes dies. Nam & tempestatum & corporum
maxime mutationes fiunt principio postremæ quar-
tæ. versu 27. Αἰδὲ μὲν.) Epilogus est præceptorum.
Est igitur considerandum quid religio præcipiat,
deinde quid oriatur ex causis naturalibus. Quod
enim secus se habet, superstitio est. v. 28. Αἱ δ'.) με-
ταδδὲ ποτὶ promiscuum sonat. ἀκήρεια autem videtur
Politianus vertisse emortuos dies. Et Homerus som-
nia vocat ἀκήρεια, quasi dicas inania.

Pagina 66. v. 1. Αλλ' οὐ.) Hic videmus Hesiodum
non vbiq; secutum certam rationem, sed in pleris-
que superstitionem & consuetudinem hominum.
v. 2. Αλλοτὶ.) Prouerb. Dies nouerca & parens. ver. 3.
Τέων.) Bene; inquit, habebit, qui seruauerit discri-
mina rerum. Adiecit tamen correctionem, quod alij
alias probent ac laudent. Verum iste inculpabilis est,
id est, ille non peccabit qui non violabit ea, quæ re-
ligiose & vtiliter constituta sunt. Nam Dij fauent iis,
qui natura recte vtuntur.

B R E V E S A N N O T A -
tiones in Scutum Her-
culis.

INSCRIBITVR hoc Poema proprio nomine Herculis scutum, quod eius præcipua sit hic descriptio. Rei autem argumentum sic habet. Taphij facta expeditione in Electryonis boues, interemerunt fratres Alcmenæ, qui armenta a vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coire vellet, non prius promisit quam de fratricidis pœnas sumpisset. Quamobrem ipse eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea cocunt & Iupiter & Amphitryo: hic reuersus a prælio, ille vero hominibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Ioue vero Herculem: qui cum auriga Iolao proficiscitur aduersus Cygnum, Martis filium, qui decimas ducentes ad Pyrho, deprædabatur. Profectus igitur scuto per Vulcanum facto Trachinem abit ad Ceycem. Congressus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio suo pugnantem in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themistonoeh.

Pagina 63 .v. 6. H. *αἰν.*) Dubitari a multis solet, quid sibi velit hoc *αἰν.* & initium, quod & abruptum videtur, & obscurum, ideoque varie absurdeque a multis est expositum. Nos igitur ex Gul. Cantero declarationem eius euidentem adferemus (cuius ille I. Auratum sibi auctorem esse profiteatur) qua omnis omnino difficultas tolli videtur. Est autem res paulo altius repetenda. Hesiodus inter cætera, quæ Pausanias in Boeoticis enumerat, scripsit

scripsit etiam *μεγάλης ἡοίας*, ut vocat idem Pausanias, & præterea Athenæus, & Apollonij, Pindari, Sophoclis interpretes: in quibus præclarissimas quasque mulieres & heroínas perpetuo carmine celebravit, ut vel singulas pro exemplo nobis proponeret, vel unam aliquam præclarissimam cum reliquis compararet. Hinc enim dictæ sunt *ἡοίας*, quod singulæ similitudines ab his vocibus, ἡ οἷα, inciperent: sicut & in Homeri *Βοεῖα* factum cernimus, & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit, ut *ἡοίῳ* posteriores Poëtæ, & inter alios Hermesianax Colophonius, Hesiodi fuisse amicam putarint, quam hoc modo celebraverit: ut & Homerus Penelopem, & alij alias. Earum igitur *ἡοίων* fragmentum est, quod hodie extat. Scutum Herculis, quo una comparatio earum, quibus totum opus constabat quam plurimis, continetur: itaque & ab ἡ οἷα, sicut etiam reliquæ, incipit. Exemplum unum & alterum ab interprete Pindari citatum adducam: *Ἡ οἷα, Τεῖν πυκινόφρων Μηκιοίκη, Ἡ τίαν Εὐφρημον γαῖνόχα. &c. & Ἡ οἷα Φοῖν Χαρίτων ἀπηνόμοτο ἔχουσα Πλωεῖς παρ' ὕδαρ ἀγλὴ ναῖσσι Κυρήνη, &c.* His omnino simile est nostrum illud, *Ἡ οἷα ἀθλιπόδοι, &c.* Vnde patet error Scholiastæ Græci Tzetzis, qui non ἡ, sed η, legit, ac οἷα vel per admirationem dictum, vel superflue positum putat. Nec melius sane interpretes, qui *Heu qualis*, vel *qualis illa* exposuerunt, cum, ut nos vertimus, verba sonent, *Aui qualis*. Inapte quoque πᾶς ἡοίας quidam *Matutinae* vertit. Et quamvis hoc opusculum magni sit operis fragmentum, proprio tamē insignitur nomine (ut antea diximus) & scutum Herculis vocatur, quod eius præcipua sit in hac comparatione descriptio, sicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de

ipsis

ipsis vocabulis initij. Orditur autem Poeta à commendatione Alcmenæ, atque Amphitryonem patris interfectorem Thebas secuta est. Vers. 20. Νέσφω.) Declarat occasionem suscepti belli ab Amphitryone.

Pagina 64. vers. 11. Ανδράσι.) Legitur etiam φυνύστω. Vers. 18. Εὐνή.) Sunt exempl. quæ habent Εὐνή ἐν φίλ.

Pag. 68. vers. 19. Ος περιλιπ.) Multa exemplaria & quædam ms. pro δῶμι, hic habent δῶμα, non sine magno fœdoque errore : cui tamen facilissimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ος περιλιπὼν δῶμα σφίτερον σφειτ. Vers. 21. Σχίτλι.) Hic etiam pro μάλα. è palat. cod. reposuimus πολλὰ, ut constet vers. V. 13. Αὐτίρ.) pro ἐπιτέλλετε legitur etiam ἐπὶ τέλει. ms. Palat. priori assentitur. pag. 71. v. 6. Ηγή.) Ita cod Pal. Alij ᾠγή. V. 17. Φυλόπιδε.) pal. φέρτερε. V. 19. Θυμῶ.) Nonnulli codices habent μέθυ. pag. 72. v. 7. Κάββαλ.) Est alia lectio, quæ pro ἐν ποταμῷ, ut est in palat. habet δὲ ποταμῶ. V. 16. Χερσί.) Sequitur iam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio in ms. pal. & fere eodem modo Ald. & Flor. editionibus præfixus est titulus huic versui, ἀρχὴ δ' ἐπιγράμματος τ' ἀσπίδος. quasi vero præcedentia non pertineant ad idem opus. V. 20. Λαμπρόμορον.) Alias κυανόδ.

Pagina. 75. v. 3. Σειρή.) Quidam malunt, μελαίνη : eadem tamen sign. V. 4. Εν δέ.) Est hic ὑπὸ τῷ πωσις acerrimæ pugnæ. περιώξις q. d. prosecutio, vel propersecutio. Interpr. ἐν ταῖς τοῖς φησὶν ἡ καὶ περιώξις καὶ ἐπιποδῶξις ὥς πρὸς θανάτου ἰζωγραφημένα· καὶ γὰρ οἱ πολέμοι ποτὶ μὲν δῶκευσι, καὶ καλεῖται τὸ περιώξις, ποτὶ δὲ δῶκευσι, καὶ καλεῖται τὸ παλίωξις. Igitur παλίωξις est, quum ij qui fugerant, eos qui fugarant atque vicerant versa Martis alea infectantur.

sectantur. Huic loco similis est ille apud Virgil. cum Troiana pubes pugnae ciet simulacra sub armis : Inde alios ineunt cursus aliosque recursus Aduersis spatiis. Et nunc terga fugae nudant, nunc spicula vertunt Infensi. &c. V. 15. Αμφιτε.] Sunt cum Palat. qui legant *Θαυμιζαί*. V. 17. Κυνάοιαι.] idem Pal. & quaedam alia exemp. habent Κυνάοιαι.

Pagina 76. v. 3. Τοι δ'.] Alij malunt *χόπρον* π., & irascebantur, seu incendebantur, & ita Palat. V. 5. Εν δ' *ἑω*.] Alludit ad pugnam Lapitharum cum Centauris in nuptiis Pirithoi. V. 13. Αρκετον.] Alia exempl. habent *Θύειον* π.

Pagina 79. v. 1. Ιμερόν.] Deest fortasse articulus δ. vel simile quippiam, ad explendum versum, non aliter tamen Palat. V. 15. Εν δ' *ἑω*.] Perseum clypeo anteuiolantem fingit. V. 21. Χάλκ.] Quedam exempl. habent, *ρόημα* ποταύτο. Palat. *ρόημ' ἐπ' αὐτο*. V. 26. Κατ'.] Orci galeam inuisibilem facit.

Pagina 80. versu 15. Μάριανθ'.] Quidam legunt *ἀπὸ* π. V. 18. *αὐδρις*.] Alij malunt, *γῆρας* τ' *ἐμμερεπον*. V. 25. Αἶμα.] Legitur etiam *μαίρποιιν*. sed cum *μεμάποιιν*. melius fuit versus. Et supra etiam pag. 80. est *ἱεμδμα* μαπίιν. & pag. 84. *ἱεμνοί* μαπίιν.

Pagina 83. v. 4. Ατρεπος.] Vel, *ἀλλ' ἄρα ἦγε*, ut Palat. V. 21. Χερσίν.] vel *ἀγλαΐας*, ut idem liber.

Pagina 84. v. 9. Αἰχμῆς.] Nonnulli codices habent *χερσιβόιντα*, q. d. fastigiatos culmos. Interpr. *ραβδωδή*, καὶ δὲ *εὐχερπία* εὐογχα. V. 11. Οἱ δ' *ἄρ' ἐν*.] Pro *ἐπιπλον*. Palat. & alij legunt *ἐπίπλον*. V. 13. Οἱ δ' *αὐτ*.] In hoc & quarto deinceps versu pro *ἐς* *πελάργους*, est in nonnullis codicibus *ἐν* *πελάργις*. V. 24. *ἱεμδοί*.] Legitur. in Palat. *ἀπαλύξα*.

Pagina 87. v. 21. Καὶ σφ.] Alias *φωνήσας*. V. 25. Αλλο.] Legitur etiam, *Αλλο δ' τοι ἔπος ἐξέρειν*.

Pag. 88. v. 3. Αὐτός.] Quædam exemplaria, inter quæ Pal. habent ἐπὶ νῶτα, pro ἐπὶ νῆα. V. 14. Αἰγίδ'.] αἰετὶν ἄχου, idem cod.

Pag. 91. v. 8. Παντί.] Notandum est hic σῆκος poni priore longa, ut & infra pag. 98. quum tamen alibi soleat Hesiodus alios Poëtas in corripienda illa syllaba sequi. V. 16. Ηνίοχοι.] scribe cum Palat. ἡμῶλιν. V. 18. Ως δ' ὅτ'.] Comparatio hæc est Homero frequens.

Pag. 92. v. 1. Καδδ'.] Hoc Homero & Virgilio semper signum cladis est. V. 16. Τῆς.] αἰείρουσι Pal. V. 18. τινὲ ὄρην.] Hic ὀρυγμαδὲς legebatur.

Pag. 95. v. 5. Οὐδ'.] Scholiastes Græcus Tzetzes scribit Seleucum quendam legere χαλκός, ut de hasta intelligitur, nam scutum, inquit, non erat æneum. V. 15. Αὐτός.] Aut retinendum ἐπὶ νῆα, ut supra aut αἰετὶν ἄχου, ut in Palatino. V. 21. Οὐρῇ.] Legitur etiam μεταχρόν.

Pag. 96. v. 12. Ως ἔφ. Palat. Αρην, V. 20. Εσντ', ms. Ηερκλῆϊ, editi quidam Ηερκλῆϊ.

BREVES

B R E V E S A N N O T A -
tiones in Theogoniam
Hesiodi.

Pag. 3. v. 5. Καί τε λ.] In nonnullis exemplaribus est Τερμηνοςοῖο. Et vers. sequenti quidam diuidunt, ἱππὺ κελώνης.

Pag. 4. v. 8. Θείλω.] Magis placeret altera lectio, ἵνα κλείοιμι, si cum ea stare posset vers. quod infra quoque Poëta utatur verbo κλείειν. Quid si vero legamus ὥς κλείοιμι; V. 24. Αρχόμε.] Altera lectio, λήγνυσαι, videretur fortassis melius convenire, si metensura vers. ferre posset. Sensus certe est manifestus, idem nempe qui est. V. 10. Σφᾶς δ' αὐτὰς περὶ τὸν τε καὶ ὑπερὶ αἶν' αἰείδειν : qui commode effici non potest, si legamus λήγνυσι, nisi ita exponamus : καὶ λήγνυσι αἰείδεις, sub. αὐτὸν ὑμνεύουσι.

Pagina 7. v. 8. Ἡδ' ἔτεκε.] Secundum quosdam esset scribendum καὶ ἔτεκε, quod ἔτεκε corripitur : sed non assentiuntur veteres codices. V. 9. Μίμεβλ.] Ald. edit. habet μέλι) : Germ. μέλι) : Venet. μεμέλη). Sed notum est ex Homero, μεμέλη). contra hi in μέμεβλ.)

Pag. 12. v. 5. Βρόντ.] Hæc lectio Latinorum Poëtarum testimoniis confirmatur. Altera autem ἀστρόπλω. habet pro στερόπλω. V. 10. Κυπλ.] al. ἰών, al. ἔειν. patet autem legendum esse ἔειν, pro εἶν per diæresin.

Pagina 15. v. 25. Μήδ' αὖ θ'.] Non video quomodo ἀδάμειτον. ad sensum applicari possit. Lege itaque cum exemplari Venetiis excus. ἀδάμειν, & in interpretatione Lat. pro ferrum, ferro reponne. Nam καὶ ἔτεκε, & quæ sequuntur, de ipsis geni-

talibus omnino intelligenda sunt. Ibidem q. *Ἡπί-
εον πιν.*

Pagina 16. v. 19. *Φάσκι.*] *Τιταί'οντες* quidam exponunt *nocentes*. sed iudicet lector num potior sit interpretatio, *extendentes*, scilicet manum.

Pagina 19. v. 9. *Λήθη.*] Alij legunt *λιμόν*: & fortasse non male. Sicut etiam vers. sequenti magis conuenire videtur *φόβους* quam *φόνους*, quia supra in Aspide coniunxit etiam Poëta hæc duo *φόβος & ἀνδροκτασίη*. p. 75. V. 20. *Γαίη.*] Lege *Κητώ.* V. 25. *Πρωτό τ'.*] Quædam exemplaria habent *Εὐκρογίντη.*

Pagina 20. v. 24. *Ωκείης.*] Alias *καλλιπάρη*.

Pagina 23. v. 15. *Μιχθρίς.*] Versus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9. versibus superius, post illum *Εν μεγαλακῷ*, cum tamen eo pertinere nullo modo possit. Nam tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, Euryale, & Medusa, neque in his recensetur Callirhoc. Quocirca nos Guliel. Canterum sequuti, versum illum huc transtulimus. Nam hoc cum historia plane conuenit, quæ tota reperitur pag. 72. v. 19. *Κέρη δ' Ωκεανόισι*

Pagina 27. v. 17. *Εὐλύ.*] In nonnullis exemplaribus est *Αλδοκ*, pro *Αρδοκ*.

Pagina 28. v. 14. *Οἱ δ' ἴκ.*] Legitur etiam *ὄσσε* *ἄσεν.* V. 19. *Κρείω.*] Omnino legendum est & corrigendum, *Κρείω δ' Εὐρυβίη.* ut sit sensus, Eurybiam peperisse Creu, &c. Nam vir Creus recensetur supra in catalogo filiorum Cæli & Terræ, p. 11. v. 27. Eurybiæ autem mulieris fit mentio pag. 19. v. 21. *Εὐρυβ.* ubi ex Ponto & Terra prognata dicitur. Porro in hoc versu pro *τίκτει*, legitur etiam *τίκειν* *ὦν φιλ.* V. 21. *Πέροισιν θ'.*] Legitur etiam *ὅς πύσσει.* V. 23. *Αρμέσην.*] Alias *λαμψυκέλευσαν.*

Pagina 31. v. 9. *Μήπιν.*] *ἀπορρέμειν* reposuimus
pro

pro ἀπερήσει, Hesychium secuti. Videtur autem hic capi vox illa pro vi spoliare, vel simpliciter pro adimere. Sunt tamen qui malunt pro carere, accipere.

Pagina 32. v. 5. Ερδων.] vel Ρίζων. V. 18. Εν τ' αἶγ.] Hic pro ἔνθ' reposuimus ἐν τ', & pro ὅν κ', ὧν κ. V. 24. Ενθκ.] Aut legendum est πῖς pro πῖσι, aut pro περσίνι) aliud verbum reponendum videtur: certe πῖσι περίστι) sensui aptissimum esset. V. 26. Ρεία.] Quidam malunt, φέρει χείρων πε, πεκύνσι δὲ κῦδ.

Pagina 35. v. 5. Βουκολ.] Fortasse pro βυκέλιαι metri causa repositum.

Pagina 36. v. 14. Κρήτη.] Iudicet lector, num recte additum sit ἐν. V. 27. Ηύξειτο.] Nonnulli codices habent ἐπιπλοιδύων δὲ ἐνιαυτῶν.

Pagina 39. vers. 10. Οἱ οἱ.] Pro ἀπιμνήσ. legitur & ἐπιμνήσαστο.

Pagina 40. v. 17. Δασάμδμ.] Finis huius versus sic legitur in Ald. & Flor. edition. Ζῶος νόον ἐξαπαπίσκων : ubi Ζῶος nullo modo ferri potest, de ἐξαπαπίσκων autem (quod tanquam ab ἐξαπατρίω deductum videtur) lectori iudicium relinquimus.

Pagina 44. vers. 4. Αμφί.] pro νοσηλίας quidam reponunt νοσηλίῃ, ut iungatur cum ποιῆς. V. 19. Ούλομδρ.] Mendose proorsus legitur hic vers. in nonnullis exempl. cum iniuria tam metri quam sensus ipsius, hoc modo : Ούλομδρῆς πινίης ἀσύμφορῃ, ἀλλ' ἀκέρῃ. Perperam etiam σύμφορῃ exponitur in vulgat. interpr. Commoda, cum significet Comitantia, ut in illo eiusdem Poëtæ loco, in Εργ. pag. 24. Διμὸς γδ' τοι πάμπ. &c. Est ergo sensus: quæ non sectantur paupertatem, sed luxus sunt affectæ.

Pagina 48. v. 20. Φάινιπ.] Pro ἐνασπίς potest

etiam legi *ἐναπίον*. V. 22. *Ες φάτο*.] pro *ἀπὸ* legitur etiam *ὑπὸ*: & fortasse rectius, ut eius aspiratio fulciat præcedentem syllabam.

pag. 51. v. 1. *Σῆς δ'*.] Est & alia lectio, *Σῆσι δ'* *ὑπὸ φροσύνησιν*. V. 2. *Ἀψορρόν*.] Coniunximus δὲ cum præcedenti voce *ἄψορρόν*, ut videlicet sit adverbium motus, non autem coniunctio δὲ, quæ iam est in præcedenti versu. V. 18. *Πίττας*.] pro *πῖταρης*, Steph. editio *πῖταρης*. quæ minus placet. vide pag. 55. v. 4.

pag. 52. v. 18. *Πίλνατο*.] Legitur hic etiam *μέγας ὑπὸ δούπ*. aspiratione præpositionis fulciente ultimam syllabam præcedentis dictionis, ut iam antea vidimus pag. 48. v. 22. *Ες φάτο*. V. 21. *Συὸ δ'*.] Quidam malunt *ἰσφράζον*, quam dictionem Hesych. exponit *ἰδύουω*, id est, iactabant, ciebant, monebant. Sed viderint quo pacto ita constet versus.

pag. 56. v. 9. *Ἀστυφ*.] legitur & *ἄστον ἰούσση*.

pagina 58. v. 25. *Ἔ δ'*.] *σιδηρεῖν* scribendum, sed per *συνίησιν* legendum *σιδηρεῖν*.

pagina 59. v. 14. *Ἀγχιλίη*.] Alij malunt. *Ἀγχιλῆς*: quod videretur tū in fœminino genere poni, (quod durum esset) aut subintelligendum *ἐν ἡμέρῃ*. Quid si vero *ἄγχιλῆς* legeremus? V. 26. *Ὅς κε*.] *ἀπὸ λαίψας*, ab *ἀπὸ λαίβω*. Quidam tamen ab *ἀπὸ λαίπῃ* deducunt, & relinquentes exponunt.

pagina 60. v. 8 *Εἰθάρδα*.] Legitur & *λαῖντο*.

pagina 63. v. 2. nonnulli legunt *καταπερθεῖο δράκ*.

pagina 64. v. 1. *Τρεῖς*.] melius fortasse sic quam ut alia exempl. habent, *Τρεῖσι δ' αἰῶδες*, cum qua lectione versus constare non potest. V. 21. *Νόσφι*.] Malim *Ζεφύρου π* cum plerisque aliis. Nam superius pag. 28. separavit quoque Zephyrum ab Argeste. Aut igitur hic legendum *Ζεφύρου π*, aut superius coniungenda hæc duo *Αργεῖσιν*, & *Ζεφύρου*. V. 23. *Αἰ δ'* *Ἀλλαι*.] Multa exempl. habent *μεψαῦσαι*, quod vocabulum

cabulum Hesychius exponit, αἱ μέγιστα ἄμμοι ἢ καὶ φαι πνοαί.

pagina 67. v. 7. Γαῖης.] Versus hic est hypermeter. In nonnullis tamen exempl. est αἰεὶ Ζῴων. V. 26. Αἴτ'.] Quidā scribunt ὠραῖνοι, spiritu leni: nonnulli etiam exponunt, *decorant*, speciosa faciunt: quod nimirum Horæ dicuntur pulchritudinis Dæ.

pag. 71. v. 6. alij φαίδιμον Ερμῶ. V. 22. Οἶος.] Legitur quoque ἀθανάτοις πλίσσαι.

pag. 72. v. 1. Ἡ δὲ οἱ.] ε in particula δε sustentatur aspiratione sequentis dictionis. V. 26. Αὐτίρ.] Reperitur etiam Νηρηίδες.

pagina 75. v. 25. Αἰετον.] In nonnullis codicibus hæc duo verba, αἰετὸν, & κρατερὸν, scribuntur ut propria nomina.

II

**VARIAE LECTIONES AD
HESIODI OPERA ET
dies, quarum in Annotationibus
nulla facta mentio.**

Pagina 3. vers. 17. *ὥπιον*.

P. 4. v. 25. *ποινολομήτης* : sed alteram præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

P. 7. v. 11. ms. Palat. — *ἀθηνάτης δὲ θεῆς εἰς ὥπιον* *Παρθενικῆς*, i. *παρθένου*, ut habent glossæ.

P. 11. vers. 7. *θεοὶ ζώοντες* : ut paulo ante pag. 8. vers. 12.

Pag. 12, v. 8. *ἐπιχθόνιοι*.

Pag. 15. v. 11. elegantius Palatinus, *Τεὶς ἔπειτα*, i. *πολλὰς*, inquit interpres. Versu 24. *βάζοντ'*.] ita ms. Palat. *βάζοντε αὐτὸν ἔβάζοντες*, dualis pro plurali, inquit Tzetzes : ut apud Homerum, *ὦ Λύκιοι πόσει φείγετε νυῦθ' ἑσόν* ; alij, *βάζοντες ἐπίεσι*. & ita legisse videtur Moschopulus, qui alias in grammaticis istis observationibus nimius est. alij *ἔπειτα*.

Pag. 16. vers. 9. ms. Pal. *ἔπειτα*.

Pag. 19. v. 15. *θαλῆς* uterque palat. V. 24. vet. cod. palat. *ἀπὸν*, quemadmodum, & Eustathius.

Pag. 20. vers. 17. *βασιλῆων* synizesis *ἔη καὶ ἔω*. in pal. supra ἡ adscriptum erat *ἔ*.

Pag. 23. vers. 28. *δὲ σ' ἐύς*.

Pag. 24. vers. 19. vet. palat. *αἰολεῖν*, *θέρους δὲ πρὸς ὄλεον*. in altero tamen dandi casu.

pagin. 27. in vers. palat. *ἀλιταίνε*, in alio *ἀλιταίνων*.

Pag. 28. vers. 7. malim cum vet. & recentiore palat. *ἐπὶ σμικρῷ* : quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur.

pag. 31. vers. 10. hic versus in Homeri & Hesiodi certamine, ab H. Steph. edito, ita legitur, Γυμνόν τ' ἀμείνειν ὅταν ἄερα πάντα πύλων. in mss. pal. ἀμείνειν i. σιωπαθροίζειν ἢ θερίζειν.

pag. 35. vers. 15. mss. & palat. & alij ὁμβροθεός.

pag. 39. vers. 1. Eustathij lectionem ἐπ' ἀλίας, propter temporem, seu temporis captandi gratia, confirmat simile hemistichium infra. 43. 26. καὶ ἐπ' ἡν̄ κροῖτον. ubi ut quinta versus regio spondæum habet pro dactylo, ita in superiori hemistichio anapæstum habet pro dactylo seu spondeo: quomodo & prima regio apud Homerum Βορέης καὶ Ζεφύρος: item, Πλείονες καὶ μνηστῆρες: & apud Virgil. *Fluviorum rex Eridanus*. Quamquam & synizesis in istis potest statui; ut in Homericis illo, Θάερος ρήξειν δῆϊον ἀμφὶ σῆμασι. qua de re monuit etiam Hephæstio.

pag. 44. v. 18. pro αὐέμεν diserte palat. ζεφύρου legit, & gloss. εἶδες αὐέμεν. V. 26. Θῆται, Venet. & Steph. exempl. edit. Θῆτ. reponendum ex MM. ss. palat. Θῆται τ'. & ita legisse Moschopulum liquet.

pag. 47. v. 23. mss. c. ἐνικέτθεο.

pag. 51. v. 28. in vno ὥς σ' ἀγροεύω. in altero, ὥς σκαλεύω.

pag. 52. v. 8. al. τριήκοντα.

pag. 55. v. 5. v. c. palat. κακόν γ' εἶπες: & μοχ ἀκούσας, al. καὶ εἶπες. V. 12. αὐτὸν ἴδον.

pag. 56. v. 20. φημίζουσι. ita c. v. alij φημίζουσι θάνατοι.

pag. 59. v. 26. MM. ss. Γείνασθ' ἄλλα.

In Erg. 3. 24. scribe ἐν θείας. & 91. 21. πενόμεναι. H. Steph.

F I N I S.

K 5